Ketabona | کتابونه
WWW.KETABONA.COM

بسم الله الرحمن الرحیم

@Ketabona
DOWNLOADED
WWW.KETABONA.COM
info@ketabona.com

د کتاب پېژندنه:

ددې کتاب دچاپ حق خوندي دئ.

دکتاب نوم:	د ابراهیم ادهم په پلونو (ناول)
لیکوال :	عبدالله الهام جمالزی
خپرندوی:	دانش خپرندویه ټولنه _ پېښور
شمېر :	زر ټوکه
چاپ کال:	۲۰۰۸ز جون/ ۱۳۸۷ل جوزا
کمپوزر:	پخپله لیکوال
ډیزاین:	ذبیح الله شفق

ډالۍ:

خپل ګران مور او پلار ته چې په هر درد مې خوږېمن او په هره خوښۍ مې خوښ دي ټولو هغو اولادونو ته چې د مور او پلار زړه يې ساتلی او روح يې د هغوی په دعاوو ژوند اخلي.

ليکوال

د سرد خبرو په پلمه:

د مينې او ښکلا د سپيڅلي ښتن په پاک نامه:

ماله کوچينوالي له داستان سره زياته مينه درلوده د ليکوالو داستانونه به مې لوستل خوند به مې ترې اخيست. لمړی داستان مې په ملالۍ مجله کې ولوست پلار مې راته مجلې راوړلې او ما به چې لوستلې هغه ته به يې هم خوند ورکاوه، خو زه پوهيدلم هغه به را ته دمجلې هره برخه ښووله: زويه داولوله ... داولوله ... خو هيڅکله يې راته ونه ويل چې دادستانونه هم ولوله، اوخپله به يې داسې په مينه مينه لوستل چې توبه.
زه نه غواړم دداستان په اړه درته ډېر نيزې خبرې وکړم، خودا يادونه کول اړين بولم چې دداستان هغه تعريف چې وکولای شي دداستان دبېلابېلو قسمونو استازيتوب وکړي ګران کاردی هان زما په اند ناشونې خبره ده. خو بيا هم ځينو لويو ليکوالو په ځينو وختونو کې دداستان دځينوقسمونو لپاره ځينې تعريفونه کړي دي. مثلاً جوزوف شيپلي (Joseph Shipley) دنړۍ دادبي اصطلاحاتو په

فرهنګ کې لیکلي: داستان د پیښنو د لیږدولو او بیانولو لپاره عامه اصطلاح ده. عموماً په داستاني ادبیاتو کې داستان د دوه متضادو ځواکونو او یوې موخې ترمنځ د کشمکشونو او هڅو دښوولو ټولګه ده.

همدارنګه نور لیکوال هم بیل بیل باورونه لري څوک زیاتونې لري څوک بیا هغه د چاخبره دا تعریف هم زیات بولي خو په هرحال د داستان اوریدلو شوق ډیر عجیب دی بیا زموږ په ټولنه کې چې لیک لوست ډیر مروج ندی او هغه د چاخبره لیکلي مو په درد نه لګیږي د شپې به ګرد چاپیره سره کېناستلو دیو چا له خولې به مو داستان ته چرت ونیو: په کور کې یې څه نه درلود ل سباته له شپانه سره صحراته ووت په لاره کې په چرتونو کې ډوب روان وو چې یوڅه یې سترګې وبرېښولې ... هره شېبه بس یو ه تلوسه راسره وه هغه دا چې وروسته څه وشول بیا څه وشول ... دداستان ترپایه به ټول آرام ووچا به څه نه ویل په پای کې به مو یا ویل چې کاشکي زه دهغه په ځای وای څومره زړور وو یا به موویل چې زه نه غواړم دهغه په شان واوسم ...

اوس مهال پښتانه کیسه لیکوال ښې کیسې لیکي ښه تصویرونه باسي او ښه هیجان او ښه منځ پانګه او د کیسې کښښ ښه ساتي مګر زیاتره لیکوال بیا دکیسې پیغام ته څومره پام نه کوي یو اځې لکه خپله کومه خاطره چې نندارې ته ږدي خلک یې لولي، وخت پرې تیروي مګر په پای کې له ځانه سره وایي:

- ښه نو څه ګټه؟

دادلیکوال د کیسې په کمزورۍ دلالت کوي. که هرڅومره هغه د چاخبره څو حقیقت ته ورته، منطقي، کښښي او ښه انځورګري په کیسه کې وکړي مګر چې په پای کې لوستونکی ووایي چې (نو څه ګټه؟) زما په خیال کیسه په لوستلو نه ارزي او دلوستونکي دو خت ضایع کول دي.

کیسه که هرڅومره هیجان لري، حقیقت ته ورته وي باید هغو مره له ځانه سره ښه پیغام هم ولیږدوي داسې نه چې بیا یو بل لیکوال قلم

پسې راواخلي او لوستونکو ته تشریح ولیکي چې پدې کیسه کې دغه پیغام پروت وو.

یو امریکایي کیسه لیکوال ښاغلی رینګ لاردنر ښه کیسه لیکوال دی. خو کومه انځور ګري چې هغه په کیسه کې لري شاید بل لیکوال یې له هغه ښه ولري، کوم هیجان چې هغه په کیسه کې اچوي بل یې له هغه ښه اچوي. خو کله چې پیغام ته رسیږي هر څوک وا یي چې دهغه کیسې نوځکه ښې دي.

داستان، داستان عجیبه کلمه ده، کله کله له ځانه سره تعجب شم، زه چېرته او داستان لیکنه چېرته، خو دنورو داستانونه چې لولم زړه مې غواړي چې زه هم دومره داستانونه ولیکم، دو مره داستانونه ولیکم چې نور مې په زړه آرمان پاتې نشي، خو دا مې هم تل په یاد وي چې ښه داستان له پیغامه ډک داستان له پښتنې مینې ډک داستان.

زه په داستان کې د پیغام پلوی یم، زړه مې غواړي هر داستان مې یو پیغام ولري بې پیغامه داستان راته د وخت تیرول ښکاري او په خلکو یې ظلم او تپل ګڼم، خو تر اوسه په داستان کې لومړني ګامو نه پورته کوم، پس تاسې هم را نه د پاخه داستان لیکوال تمه مه کوئ ولې ډیر مې زړه غواړي چې د پښتو ژبې لپاره داسې پاخه داستانونه ولیکم چې په بله هیڅ ژبه کې کوم لیکوال نه وي لیکلي.

هرڅوک تمه لري چې بهترین شي، زه هم په همدې تمه قلم چلوم، دا څووم داستان دی چې لیکم یې هیله ده چې هسې ستاسې قیمتي وخت پرې ضایع نه کړم، تر پایه یې ولو لئ هیله ده خوند او پند ترې دواړه واخلئ او ماته د بریاوو دعا وکړئ.

په ډیره مینه او ادب

عبدالله الهام جمالزی

تهران، ایران

لومړی څپرکی

دبابا ترکاڼي:

زما نوم اسد دی ، خو اوس راته خلک اسد غزني چی وايي ، چې کوچنی وم له پلار سره په کور کې يو اځې وم ، مور مې نه په ياديږي. دغزني په خشک کې او سېدلو او پلار به په ښار کې ترکاڼي کوله زه به هم ورسره اخته وم ، کله به مې په هغه توره چايجوشه کې چای دم کړ ، کله به مې ورته نسوار راوړل او نور به نو د ميز خوا ته په نرو او نازکو پوټکو کې په لوبو اخته وم ، نه به راسره د سبناري غم وو نه به مې هم د غرمې ډوډۍ ته فکر کاوه او نه به مې هم د ماسخوتن خوراک په ياد وو او نه به هم لکه پلار هسې د پورونو او نورو سرخوږيو کوم فکر راسره وو.
سهار به لمرخاته په دکان کې وو پلار به لنډ کميس او غټ پرتوګ واغوستل او قلم به يې د غوږ شاته کېښود ترنځ او پلونه به يې تيره کړل او کرار کرار به يې کار شروع کړ ما به ستره توره چايجوشه راسره واخيسته او د جومات له کوهي څخه به مې راډکه کړه ، وړاندې به د نغري خواته ورته کېناستم او اور به مې ورته بل کړ ، څو به مې ګيلاسونه پريمينځل د چايجوشې د ځغا وخت به رارسېدلی وو ، رابه غلم خواته به يې کېناستم او يو لرګی به مې راواخيست يو سر به مې يې په غوږ کيښود بل په چايجوش او کرار به مې د اوبو د جوش سندرې ته غوږ ونيو ، کله به تيز شو او کله به کرار کله به هم په پړ کار بدل شو.
سپين خيرن دسترخوان به مې هوار کړ او ډوډۍ به مې پرې کيښوده بوره به مې راوړه لومړی به مې په خپل ګيلاس کې واچوله بيا به مې د بابا په ګيلاس کې هم واچوله بابا ته به مې غږ کړل او دواړو به چای وڅښلو ، چای به چې تمام شو لاړم به چای جوش به مې بيا له اوبو ډکه کړه د نغري خواته به مې کيښوده ، د کتابونو بکس به مې د لرګو له

منځه راوویسته شاته به مې واچاوه پلار به راته تېټ شو او په تندي به يې ښکل کړم نور به نو آزاد وم مخ په ښوونځي به تللم.
له دکانه به چې ووتلم اډونه به مې سپک شول ، نور به د با غېړنه ويرولم.
- اسده زويه منډه نسوار راوړه... لاس مه وهه... پورته اوبه راوړه... متر چيرته دی بيا د په کومه کړ ؟... هه دا ونيسه.
نور به داغږونه نه وو ، په بيروبار کوڅو کې به ووتلم ، د هزاره ملګرو په اوږو به مې لاس واچاوه او ښوونځي ته به لاړم ، ټولـه لاره به مو خندل او چې خدای پا ماني به مو کولـه يو بل به مو په مخ په څپېړه وواهه او په خندا به له يوبله ګوښي شوو.
د يوبل نظرونه مو نه وو پکار ، نه مو د يوبل په کارونو کې کار وو ، محمدعلی زموږ د څنګ مارکيټ د يو رخت فروش زوی وو ، چې پلار به د غرمې په خوب ويده شو دواړه به د جومات انګړ ته ننوتلو او توپ بازي به مو شروع کړه خو هغه توپ سم نه شو و هلای هره ورځ به مو جګړه وکړه بيا به رخصت شوو خو سبا به بيا په ښوونځي کې راترغاړې وت او يوبل به مو ښکل کړ ، هره ورځ به مو له يوبل سره قول کاوه چې بيا به جنګ نه کوو خو چې هغه به توپ له ديوالـه واړاوه زه به مرور شوم او که به مې پخلا کولو تـه راغـی ما به ورسره جنجال وکړ.
غرمه به له ښوونځي راغلم ، پلار به غيږه راته خلاصه کړه او په تندي به يې ښکل کړم بکس به مې يې له شا خلاص کړ او په مخامخ ديوال به يې ځوړند کړ بيا به يې په کار شروع وکړه زما به چې د مه جوړه شوه پلار به ديګ ته وکتل بيا به يې ماته سترګې کش کړې موسک به شو.
- بچيه څه درته پاخه کړم ؟
زه خو پوهيدم چې يو اځې ددې لپاره وايي چې لاړشم ديګ پريمينځم او به راوړم او ګيلاسونه پاک کړم او هغـه پيسې راکړي لاړشم سبزي مارکيټ ته بنډی واخلم يا الوګان. مابه ټنډه ګونځې کړه.

- نن يې نه خورو .
پلار به وخندل کار به يې پرېښود او رابه غی مخامخ به راته کېناست او لاسونه به مې يې په لاس کې ونيول راته موسک به شو .
- ولې ؟ ته يې نه خورې که دا سې وي نو زه ځانته بيسکټ راوړم او پخپله يې خورم.
- نه نه زه يې هم خورم
پلار به وخندل په مخ به يې وټپولم ، بيا به ديګونو ته ور روان شو او په ديګ کې به يې ګيلا سونه ورټول کړل او له دکانه به ووت د دروازې خواته به چې رسيده زه به ور ووتلم او ديګ او ګيلاسونه به مې ترې واخيستل ، هغه به راته وکتل او په سر به يې ښکل کړم.
په جومات کې به مې ديګ پرېنمينځه ګيلا سونه به مې پريمينځل خو ګيلا سونه به مې يو يو د ګلونو شاته پټ کړل ځکه هرڅوک به راتللو او په ګيلاس کې به مې يې اوبه څښلې مابه هغه بيا پريمينځه او بيا به پکې بل اوبه څښلې. ديګونه به مې راوړل د نغري خواته به مې کېښودل پلار به د تور او پيوند واسکټ لور ته ور روان شو له جيبه به يې پيسې را وويستلې بيا به يې ماته وکتل زه پوهيدم چې اوس بيا وايي چې د آيس کريم پيسې مې ګوښې کړې دي مابه هم په پټه خو له ترې پيسې واخيستې او بيا به مې په جيب کې کېښودې. پلار به په ډېرو لاسونه ونيول او سترګې به يې راته کش کړې.
- زويه چې څه شی وخورو ښه دي ؟
- هندوانه.
پلار به بيا وخندل او سر به يې وخوځاوه پوهيدم چې اوس وايي هندوانه به سبا وخورو او حتماً به يې ويل هم. بيابه يې نو يا ښېندۍ غوښتلې او يا به يې الوګان زه به هم لاړم اول به مې پياز ، بانجان او غوړ وکتل او بيا به مخ په سبزي مارکيټ روانېدلم. په مارکيټ کې به مې د سخي لالا د دکان مخې ته پيره ونيوه او يو زرد آلو يا منه به يې راته ونيوه بيا به يې الوګان وتلل او په کڅوړه کې به يې راته واچول کله به يې له خلکو پاتې چاغې هندوانې هم راکړې او چاقو به يې راکړ

دخپل تخت ترشا به يې کېنولم ما به هم په مزه مزه وخوړله بيا به چې راپورته شولم پيسې به مې ورته ونيوې هغه به وګڼلې او د آيس کريم پيسې به يې ګوښې په لاس کې راکړې ، له هغه ځايه به روان شوم د صرافو په مخ کې به د شادي آيس کريم ته ودريدم دهغه به هم چې سترګې راباندې ولګېدې تيار به يې راته برابر کړ چې ور وبه رسيدم په لاس کې به يې راته نيولی وو ما به هم موټی ور وړاندې کړ او پيسې به يې ترې ور واخيستې.
ډوډۍ به مو چې وخوړه پلار به چوکاټ رانږدې کړ او چادر به يې ټول کړ او ترسر به يې لاندې کړ کرار به يې لمر ته سترګه پټه کړه ، زه به لږ شېبه دد کان په مخ کې وګرځېدم نور به لاړم له محمدعلی سره به مې توپ واهه چې آذان به وشو کوزه به مې راسره واخيسته راسره به مې ډکه دکان ته يووړه د دکان په مخ کې به مې کېښوده پلار به راپورته شو کوزې ته به يې وکتل پوهيدم چې اوس پوښتنه کوي چې لاس خو به دې پکې نه وي لګېدلی ؟ ماهم ځواب ته ځان جوړ کړ نه نه.
پلار به لمانځه ته لاړ ما به کاردستي جوړوله هره ورځ به مې يوه کاردستي جوړوله خو هره ورځ مې ښوونځي ته نه وړه د پنجشنبې په ورځ مو د کارستۍ ساعت وو په ټولو کې به ماښې نمرې وګټلې او چې دکان ته به راورسېدم بابا ته مې ورغږ کړل
- نن يوه هم نه وه کمه
پلار به موسک شو او کار به يې پرېښود
- معلومه به شي.
ټول اوړی به دغه ډول تير شو ژمی به چې ښوونځی رخصت شو نور به نو ټوله ورځ په دکان کې وم سهار به مو لږ شېبه د يخ له لاسه اور بل کړ او ځانونه به مو پرې تاوده کړل کوم پوټکي به چې ايره شوي وو ، هغه به مې نسواري کاکا ته يووړل بيا به مو په نورو لرګيو اور بل کړ چې هغه به مې بيا نسواري کاکا ته نه وړل.
ژمی به مې ستره کورتۍ اغوستې وه ، چې ګرمي به مې وشوه ځنځير به مې يې ښکته کړ پلار به بيا راونيولم ځنځير به يې راته کش کړ په

مخ به یې وتپولم.
- یخ دی بچیه زکام به شې.
پلار به تل زکام وو ، سپینه ټوټه به یې لمده په جیب کې پرته وه ، چې غرمه به لمر تود شو نو زه به یې ورسره له څنګه پرې ایستلم.
- زویه کرار څمله دا لمر ګټه لري.
- څه ګټه لري ؟
- کلسیم د زیاتیږي هډوکي د پخیږي.
پلار لوستی نه وو ، خو په هر ډاکټر به یې نیوکه کوله ، ښه مې په یاد دي د کوڅې په سر کې یو ډاکټر وو ډیر آرام سړی وو او هر وخت به یې په بابا پیسې باندې وې ، د دکان په سر یې ډاکټر اکرم درملتون لیکلي وو خو بابا به تېجه باله. یوه ورځ مې مخامخ ورته وویل چې ډیر غوسه شو راغلم پلار ته مې وویل چې ډاکټر تېجه راته په غوسه شو هغه وخندل ویل یې چې تېجه مه ورته وایه تېجه بد نوم دی د هندو زوی ته تېجه وایي.
شپې مې هم په کرار نه وې ، لوښي به هم ما پریمنځل او الوګان هم ما پوچول پلار به یو اځې دیګ وکړ نور به راغی اوږد به وغځېده راډیو به یې چالانه کړه او سترګې به یې ورته پټې کړې. زه به یې هم له څنګه کېناستم ، یو اځې تر دې به معطل وم چې راډیو ډنګ ډنګ ډنګ وکړي او بیا یو ساز راشي او ووایي: دالندن دی ، دا د بي بي سي د پښتو خپرونه ده چې په لنډو څپو ... کیږي خپریږي.
یوه ورځ پلار راته ویلي وو چې په لندن کې یو غټ ساعت دی چې اویا ټنه وزن لري لوی ثانیه ګر او دقیقه ګر لري له ټول ښاره مالومیږي ماته به د بالاحصار غونډۍ یاده شوه چې په سر یې ستر ساعت وي او بیګ بین ورته وایي او هره شپه چې ا ته بجې شي ډ نګ ډنګ وکړي بیا یو ستر غږ ووایي چې دالندن دی.
چې دا ساز به خپور شو پلار به را ته موسک شو بیا به یې سترګې پټې کړې او چې خبرونه به پای ته ورسیدل نو ماته به یې وکتل.
- حالات ګډ وډ دي.

زه پوهیدم چې دا به یې په ما ملنډه وهله ، هغه به راته ویل چې په ماپورې خبرونه څه اړه لري چې غوږ ورته نیسم بیا به یې وخندل او د راډیو ستنه به یې وګرځوله.
عجیبه وخت وو ؟ نه مې د افغانستان خبرونو ته سودا وه او نه هم راسره د فلسطین ، سوډان او فلاني فلاني غم وو ، نه مې د ونډو له ټیټوالي او زیاتوالي سره سودا وه او نه مې هم د فوټبال او والیبال وروستیو خبرونو ته. که پلار به خبرونو ته سترګې پټې کړې او ورته غوږ به شو له ماسره به دا فکر وو چې نن به راته کوم نکل اچوي ؟.
کله به چې واوره اورېدلې وه ، سهار به مو چې چای وڅښلو دواړو به دژمي جامې واغوستې او بامونو ته به پورته شولو ، بامونه به مو تور کړل ښې ډیرې کیسې به مو وکړې د بامونو په منځ کې به یو ځل رانښکته شوو تاوده به شوو بیا به ور پورته شولو زما پارو کوچنی وو د پلار پاور غټ وو او تور سوی هم وو چې کله به مې پارو واوره ونیوه نو پلار به ویل چې هغه پارو مې غوړ کړی ندی چې غوړ شي بیا واوره پرې نه سرېښېږي.
د سرای واورې ته به چې راورسېدو نو پلار به په توپونو ویشتلم ما به هم ورسره شیلک پیل کړ یوه ورځ د دروازې خواته روان وو توپ مې پسې وویشته چې پسې غږ مې کړل راویې کتل په تندي ولګېده ، راته غوسه شو ، خو چې ببرته رانږوت هیر شوي یې وو راته ویل یې چې نن به دواړه د لنډیو مسابقه کوو چې د چا ډیرې لنډۍ په یاد دي.
په هغه کې یې پسې واخیستم خو په نورو شعرونو کې ما پسې اخیستی وو زما ډیر شعرونه په یاد وو ، حتی د ابراهیم ادهم کیسې مې هم له پلاره ډیرې یاد وې ځکه ما په کتابونو کې هم لوستې خو د پلار یواځې چې هغه یاد وې بس هغه وې نورې نه ورتلې.
بېګامو د شعرونو مسابقه وکړه خو په هغه کې یې پسې واخیستم ما فکرکاوه چې زما ډیر یاد دي خو د پلار لا ډیر یادوو ، بیا یې راته د ابراهیم ادهم نوې کیسه وکړه. چې بیا مې په خوب هم لېده عجیبه کټه مټه.

ابراهیم ادهم په تخت اوړد غځېدلی وو او دخدای ج ثنا یې ویله ، په ښکلي تخت په شاهي تخت ، هلته چې مرغی هم د هغه له اجازې پرته پر نشي وهلی د هغه چا په تخت به پروت وو چې عالم به یې فرمان ته سترګې نیولې وې او ځلوېښت زرینې تورې او ځلوېښت زرین ګرزونه به یې ترې شا اومخ ته وړل د هغه د کوټې بام در بیږي. ابراهیم سترګې پرانیزي ، حیرانیږي او له ځانه سره وایي چې دا به نو څه وي ؟ بیا د کوټې چت دربیږي هغه امر کوي چې وګوري څوک دهغه په کوټه له پاسه دربیږي خو ساتونکي یې هیڅ هم نه مومي او راځي وایي چې هیڅ مو نه کړل پیدا ، خو چت بیا دربیږي او ابراهیم پوښتنه کوي.
- هې ! ته څوک یې ؟
- زه یو اوښپه یم ، اوښ مې ورک شوی دی او دلته یې لټوم.
ابراهیم ورته غږ کوي
- اې ناپوهه ! ته په ماڼۍ کې اوښ لټوې ؟
هغه ورته په ځواب کې وایي
- اې بې خبره او ته بیا په زرین تخت خدای مومې ؟
ابراهیم له حیرانۍ په ځای آرام پاتې کیږي. سهار هم چې راویښ شوم له ځان سره وچ حیران وم ډیر ښکلی نکل وو.

دوهم څپرکی

د روژې میاشت:

کور مو په یوه تنګه کوڅه کې د جومات شاته وو ، شاوخوا مو ډیر کورونه وو ، پلار به که هرڅومره ویل چې لاړ شه له ماشومانو سره سات تیره کړه خو زما زړه نه کېده. دپلار غوندې عادت مې اخیستی

وو ، چوپ او له ډېر بېروباره مې ښه نه راتلل ، يوه ورځ په دکان کې ناست وو ، پلار د يوې کړکۍ چوکاټ جوړاوه ، مابهر اور بل کړی وو ، کرار ورته ناست وم ، لمر هم تود وو خو د اور تودخې راته مزه راکوله ، ډېره شېبه مې چرت نيولی وو ، د پلار د مشترنګ څښ و ځوښ مې اورېده په چوپتيا کې ترې عجبه سندره جوړه شوې وه ، پلار به هم قلم د غوږ شا ته ټومبلی وو چې د مشترنګ څښ و ځوښ به بس شو ما به ور وکتل هغه به د غوږ له شا قلم راواخيست او په چوکاټ به يې کش کړ ، يوه ورځ مې ورته وويل

- بابا ! دا لرګی ولې داسې کوې ؟
- دا خو ددې لپاره چې دا مخ يې نور استادي شو .

پلار بهر راووت اور ته کېناست ، په پزه يې د يخ له لاسه وړوکې ځاځکې ښکارېده ، لاسونه يې مروړل او په سترګو کې يې اوښکې ښکارېدې په اور يې لرګي وروا چول .

- مېلې دې وکړې .
- يخ د وشو ؟
- هو ولا ډېر يخ دی .
- خو کار مه کوه بيا به يې بله ورځ وکړې .
- نه زويه روژه رانږدې ده بيا په روژه کې ډېر کار نه شم کولی .
- ولې ؟
- خو په روژه کې سړی وږی وي تږی وي ژر ستړی کيږي .
- زه خو نه ستړی کيږم .
- هو ته خو ځوان يې تکړه سړی يې
- بابا !

هغه په اور لاسونه ګرځول او پوکی يې ورته کاوه ، په سترګو کې يې دود ورغلی وو لاړې يې تيرې کړې ويې ويل

- هه زويه
- سږ کال زه هم روژه نيسم .
- نه زويه په تا نه کيږي ته تر اوسه ووړ يې .

- نه نه یم وور اوس خو غټ میړه یم.
پلار وخندل، ډیر په زوره یې وخندل.
- ښه ته غټ مېړه یې؟
- خو ته هره ورځ را ته وایې چې هله هغه کار وکړه سلامت میړه یې اوس خو.
پلار هماغه راز خندل، د ګربت اکا دکان ته یې ورغږ کړل.
- ګربت استاده! هو! ګربته خبر یې؟
مایې په خوله لاس ونیوه، ځکه چې د ګربت اکا یوه لور وه چې هغه ته به یې ډوډۍ راوړه نو چې کله به هغه دکان ته راورسیده نو پلار به راته ویل چې بي بي خو تیره شوه ګربت اکا به هم ویل چې دا هاجره به له خیره اسد ته ودوو.
پلار بیا غږ کړل، مایې بیا په خوله لاس ونیو، پلار خندا واخیست.
ګربت اکا له دکانه راووت زمونږ د دکان لورته را روان شو د چایو پیاله یې په لاس کې وه او له خندا شین وو.
- اسد جان بیا څه د ګلو باغې شنې کړې؟
ما منډې ته ځان سم کړ، خو پلار له لاسه ټینګ ونیولم. او په خندا خندا کې یې ګربت اکا ته وویل
- زما زوی وایي چې زه نور نو میړه شوی یم.
- ښه ښه شیطانه زه اوس پوه شوم ځکه دا څو ورځې داسې چوپ ګرځې، غواړې واده وکړې هه هه اوس واده غواړې و شرمیږه زه چې ځوان وم هیڅ مې په خوله نه راتلل.
پلار له لاسه کلک نیولی وم، او خندل یې ما پلار ته وکتل ومې ژړل.
پلار وارخطا شو ژر یې غیږې ته نږدې کړم.
- ګوره ګوره لیوني ته په ټوکو هم ژاړې. مه ژاړه لیونیه ټوکې درسره کوو ته په دې هم ژاړې.
بیا خندا واخیست.
- ته خونو میړه نه یې.
ګربت اکا خو پوهیده چې ما به ژړل بیا له پلار سره خبره نه کېده،

ګربت اکا هم څه نه ویل کرار د پلار خوا ته ولاړ وو پلار ته یې دوه سترګې نیولې وې لکه چې له پلاره ویربده. خندا یې هیره شوې وه ، له چای یې غړپ وکړ ما ته یې وکتل.
- نه بچی مې ژاړي نه موږ خو تږکې کولې ، ورشه بابا ته د چای راوړه زموږ په دکان کې چای تیار وو هله بچی.
ما د پلار له غیږې ځان خوشی کړ ، او مخ په دکان مې ورمنډه کړه ، پلار ته مې چای راووړ ، راغلم ورته مخامخ کېناستم ، بیرته روژه را په یاد شوه ، پلار ته مې وویل
- ښه ګوره روژه نیسم.
- ښه سمه ده اوس خو ...
ما تیار لاس ورته پورته کړی وو ، پلار خوله ونیوله په غیږ کې ونیولم چې ښه یې زړه ته نږدې کړم ګربت اکا ته یې سترګه ووهله.
- ... میړه شوی یې.
بیا مې پرې د سوکونو باران جوړ کړ ، خو اوس مې ډیر په زوره نه واهه ځکه هر بیګا به یې راته ویل چې دا ځای مې ګوره د تا د سوک له لاسه خوږیږي دا ځای مې ستا د چیچ له لاسه ، نور مې پرې زړه نه کېده. ګربت اکا پوښتنه وکړه.
- ریښتیا روژه کله ده له خیره ؟
- سبا نه بل سبا.
- ریښتیا وایې ولا خدای د خیر کوي زما خو ټول کارونه داسې شاړ پاړ پراته دي.
بس دوه ورځې ورسته پلار سهار له نه کور چای وڅښلو نه یې په دکان کې نه یې ماته وویل چې چای ورته پوخ کړم ، په هغې ورځ مې ډیرې زارۍ ورته وکړې چې ماهم پیشنمي ته پورته کړي ، خو سهار چې راپاڅېدم نو رڼا وه پلار پیشنمی پټ کړی وو ، لږ شېبه مې ورته وژړل ، پلار د لمانځه په ځای ناست وو قران کریم یې تلاوت کاوه قران یې قات کړ او راغی له ځایه یې ورواخیستم او خواته یې ورسره کېنولم نور یې نو خپل قران ویلو زه یې د څنګه په ټول وجود ورته

غوړوم ، او سر مې د پلار په زنګانه کېښود او بېرته ویده شوی وم.
بیا مې سترګې پورته کړې پلار لا قران تلاوت کاوه ، له ما سره به دا غم وو چې کله به دکان ته خوځیږو ، خو دا غم به راسره نه وو چې پرون مو کم کار کړی نن به ډیر کار وکړو. نن به فلانی کار کوو خو فلانی به نه کوو.
دکان ته لاړو پلار چې راباندې هرڅو وکړل ما څه نه خوړل ، پلار کرار کرار په کار اخته وو هم روژه هم یخ د پلار غوړونه تک سره شوي وو ، وروسته له غرمې خو یې غږ هم کرار شوی وو ، او تندی یې ګونځې نیولی وو ، ما یې له جیبه پیسې واخیستې لاړم یو بیسکټ مې راووړ او په میز مې کیښود. پلار یو ځل بیسکټ ته وکتل بیا یې ماته وکتل.
- وخوره اپرین سبا ته د پورته کوم.
- نه دا مې روژه ماتي ته اخیستی دی.
- وړی کېږې زویک مې یې وخت ډیر دی دا وخوره ورشه ځان ته چای هم باندې کړه.
- نه ولې د نه پورته کولم ؟
- ښه په دواړو سترګو سبا ته د پورته کوم نور څه وایې ؟
- نه رینښتیا وایې ؟
- خو مالومه ده چې رینښتیا وایم ته یې اوس وخوره بیا سبا ته دوه ونیسه ، اوس خو د هم نیمه ونیوله کنه.
ماته خندا راغله ، پلار راته وکتل او د سر په اشاره یې راته وویل
- څنګه ؟
- ته ولې دوه نه نیسې چې یوه نیسې ؟
- نه خو زه خو یوه نیسم غټه او ته وړو کی یې دوه ونیسه وړې وړې.
- نه نه مامه غلطوه زه خو څه ووړ نه یم.
- هو اوس خو کنه غټ...
- ګوره بیا خو یې نه خورم.
- ښه ښه کو چنی میړه ویې خوره.

- اوس یې نو ولا که وخورم.
پلار به راسره په کوڅه کې منډې وهلې ، وخوره وخوره ما به ورته ویل چې نه یې خورم نه یې خورم بس په همدې کې مازیګر شو ، دواړه بازار ته لاړو د خدای زور میوې او نور شیان مو واخیستل ، پلار به هیڅکله هم دومره پیسې نه مصرفولې نن یې دومره ډیره شیان واخیستل.
کور ته راغلو ، پلار دیګ باندې کړ ، چې پوخ شو نو اودس یې وکړ او دواړه مخ په جومات روان شوو. جومات وچ ډک وو ، چا لمونځونه کول ، چا نفلونه کول او چا تلاوت کاوه او چا سرونه ډولی کړي وو او غلي ناست وو.
زه او پلار د یوې ستنې خواته په لمانځه ودرېدو ، ماته لونځ ملاصاحب یوه ورځ رابنودلی وو له هغې به ورسته هره ورځ چې راغلم هغه به یوائې راته موسک شو نور به یې په سترګو را ته اشاره وکړه چې لونځ وکړه .له پلاره سره یوځای ښکته کېدم پورته کېدم ، له پلاره سره مې یوځای سلام واړاوه ، ډیره شیبه ناست وو ، جمع را نه تېره شوې وه ، خو د ماښام جمعې ته نو کېناستو ، د پلار خواته کېناستم هغه قران راوخیست ، ما په پلار ډډه ولګوله ، کرار کرار ویده شوی وم.
عجیب خوب مې لیده ، هماغه د بابا کیسه مې په خوب لیده د ابراهیم ادهم کیسه.
په دښته کې مې ادهم ولېده هو ریښتیا په خپله ادهم. چې په دښته کې د خپل سره شوي چرګ د غوښې بوی ته سوچ وړی دی او فکر کوي چې ناڅاپه پرې یو زاغ راښکته شي او ښکار یې پورته کړي ، ادهم هم پسې راپاڅي او په مرغه پسې منډه کړي مرغه له غونډۍ هغه خوا واوړي ادهم هم ورپسې ځغلي او چې د غونډۍ سر ته ورسیږي یو کس ویني چې لاسونه او پښې یې تړلي دي مارغه هماغه ښکار ورته ټوټه ټوټه په خوله کې ورکوي. ادهم هک حیران شي.
ورنږدې شي ، عبدالله سوداګر وي ، د هغه د ټاټوبي مشهور سوداګر

عبدالله سوداګر. چې لاسونه او پښې یې تړل شوي دي ، اد هم حیران دی او ترې پوښتنه کوي
- اې عبدالله ته ولې داسې شوی یې ؟
او پداسې حال کې چې د هغه د لاسونو او پښو په پرانستلو اخته دی هغه ورته وایي:
- اې عادله پاچا !له ګاونډي ملکه مې د مالونو کاروان را روان کړی وو پدې ځای کې یوه ډله غله دي ټول کاروان مې یې بوتلو غوښتل یې ماهم ووژني. ماورته ډېرې زارۍ وکړې چې ما مه وژنئ او مالونه مې ټول یو سئ هغوی هم پرېښودم خو لاسونه او پښې مې رابا ندې وتړلې او ویې ویل چې که له مارغانو او نورو ځیروونکو پاتې شم نو لمر به مې هم ژوندی پرېنږدي خو دا مارغه د خدای په امر دا یوه اونۍ کېږي چې راته خوراک راوړي په سینه مې یې کېږدي او په خوله کې مې یوه یوه ټوټه راکوي ، له ګرمۍ مې هم داسې ساتي چې لاړشي بڼکې لمدې کاندي بیا راشي په سینه مې کېني او ځان وڅنډي چې ګرمي او تنده مې لیرې شي.
ادهم ورته لیک لیکي چې ته لاړشه زما وزیرانو ته ووایه هغه به داغله ومومي او بیا ورته ووایه چې یو عادل پاچا غوره کړي او د نړۍ ټولو برخو ته عدل وغځوي او ورته ووایه چې نور په ما پسې نه ګرځي. خپلې جامې باسي او هغه کس ته یې وراغوندي او خپله د هغه جامې اغوندي او روانیږي.
چې سترګې مې وغړولې پلار مې سر په زنګانه ایښی وو ، او څادر یې رابانندې هوار کړی وو ، پورته شوم ډیر خجالت شوم چې په جومات کې ویده شوی وم. پورته شوم له پلار سره بهر ووتم نور نو ماښام نږدې وو ، زه لاړم اوداسه ته پلار د جومات په سپاچه کښناسته ، ډیره شېبه هلته ناست وو چې نور نو ملا راووت ، کله به یې سات ته وکتل او کله به یې د غرونو څنډې له نظره تیرې کړې ، ډیره شېبه ولاړ وو موږ هم کرار کرار ننوتلو جومات ته ، څو موږ ننوتلو چې ملا آذان وکړ ، ټولو خلکو روژه ماتوله چا خرما په لاس کې نیولې وه ، چا

جلبۍ خوړلې چا څه خوړل چا څه. زه په پلار پسې روان وم چې هغه د خرما یو کوټی را وایست ، پدې کې چا راباندې له شا لاس کېښود ور ومې کتل زموږ ګاونډی وو ، دا فارسي ژبانانو ډیر ښه خلک وو ، خرما یې راته ونیوه ، ترې وامې خیسته ، څو مې هغه خوړله بل راواړندې شو خرما یې راته ونیوه ، صفونو ته مې وکتل پلار په مخې صف کې پاتې شوی زه شاته پاتې شوی وم بس نیت مې وتاړه او په لمانځه ودریدم.

هغه ورځ د نورو ورځو په شان نه وه ، سهار یې هم ښکلی وو ، غرمه یې هم ښکلې وه او مازیګر یې هم ښکلی وو ، ماښام هم ، غرمه خو چوست او چالاک وم ، انتظار وو ، د ژوند شیبې شیبې یوه یوه را ته قدرمنه وبریښیده ، یوه ورځ مې هم فکر نه وو کړی چې ګوره دا وخت تیریږي خو په دغه ورځ مې شیبې شیبې شمیرلې ، څومره خوندوره ورځ وه ، په جوماعت کې چې څه خلک وو ، زړونه یې له مینې سرشار شوي وو ، زړه یې نری شوی وو ، او په خبرو کې ادب زیات شوی وو ، دهرچا په خوله ثنا روانه وه ، او هرچا په ښه سترګه یو بل ته کتل.

له جوماته راووتو ، هما غه ګاو نډي له لاسه ور ونیولم ، ورته و مې کتل ، ځوان وو ، ښکلې قواره لوړ سړی ، تور ویښتان او ښایسته سترګې یې وې.

- ګوره ګله روژه نیسې ؟

- هو .

- پس پلار ته هم ووایه اوس به درته احمد دوی ډوډۍ دروړي تاسې څه شی مه پخوئ.

- نه موږ کچالان پاخه کړي دي ، خیر یو سې مننه.

ځوان موسک شو ، او سر یې وښوراوه.

- پلار پاخه کړي دي ؟

- هو .

- نه خیر هغه به په پیشنمي وخورئ ، موږ چې هرڅه پاخه کړي وو ،

اوس به یې احمد د روړي ښه ؟
- نه خیر یو سې.
نور نو روان شو ، ما پلار ته وویل ، پلار څه ونه ویل ، کور تـه ننو تلو ، پلار تر شا راته وکتل ، ژر کوه چې زما اعصاب نور کار پریږدي ، چې دا ډوډۍ وخورو او یو نسوار وکړم. احمد هم شوروا راوړه پلار ترې ډیره مننه وکړه او په آخر کې یې ورته ویل:
- ګوره بل وخت دا سې زحمت ونه باسئ.
ما کرار پلار ته وویل
- پریږده پلاره هره ورځ یې راوړي زه او ته خو شوروا نشو پخولئ.
- نه زویه په روژه کې ځان ته پخول ستر غضب وي ته یې بل کورته هم ورلیږه ډیره سخته ده.
چې ډوډۍ مو وخوړه ، پلار راډیو بنده کړه سترګې یې پټې کړې ما ته یې وویل چې یو پنځه شپږ دقیقې چوپ کېنم ، زه هم کرار چوپ کېناستم ، پلار نسوار خولې ته واچول ، ډډه یې ووهله او سترګې یې پټې کړې.
ډیره شېبه مې یې سترګو ته کتل ، هغه خمار پروت وو ، چرت یې نیولی وو ، څه شېبه وروسته یې توفداني ورنږدې کړه او نسوار یې تف کړل ، ما ته نورخوب راته پلار خوا ته ورنږدې کړم او څه شېبه یې زړه ته نږدې نیولی وم ، رادیو ورپه یاد شوه ، څو پلار ښوریده ما په پښه راډیو را نږدې کړه او پلار تـه مې ورکړه. پلار یې بیا ستنه ګرځوله چې هغه همیشنی ساز یې پیدا کړ. څه شېبه وروسته یې چیغه کړه:
- دالندن دی ، داد بي بي سي د پښتو خپرونه ده چې په لنډو څپو ... کیږي خپریږي.
بیا هغه زنګ وشو چې ماته به د بالاحصار په سر د بیګ بین ساعت ښکاریده او له هغې وروسته هم خبرونه پیل شول. ما د پلار په سینه سر ایښی وو زړه مې غوښتل د پرون ښځګا په څیر د ابراهیم ادهم یوه بله کیسه هم راته ولولي. پلار هم په بیړه بیړه لوسته یو ځل به یې زما

سترګو ته وکتل بیا به موسک شو بیا به یې دوام ورکړ.
ابراهیم ادهم په تخت، خپه او سوچ وړی ناست دی، د حکومت کارکوونکي ورته په احترام ولاړ دي او غلامانو لیکه جوړه کړې ده، ساتونکي هم تیارسی ولاړ دي. ناڅاپه یو کس له دروازې را ننوزي او مخ د تخت په خوا وړاندې ورځي. د ساتونکو او غلامانو له ویرې خبره له خولې نه وځي او دغه کس ته هم څه نه وا یي. هغه تخت ته ورنږدې کیږي. ادهم ترې پوښتنه کوي.
- هې ! ته څه غواړې ؟
- زه پدې راهرو کې تیریږم.
ابراهیم ورته وایي
- دا راهرو ندی زما ماڼۍ ده ته لیونی یې.
هغه کس ترې پوښتنه کوي.
- دا سرای او ماڼۍ پخوا د چا وو ؟
- زما د پلار
- له هغه وړاندې د چا وو ؟
- د هغه د پلار.
- له هغه وړاندې ؟
- د فلاني.
- له هغه وړاندې ؟
- د فلاني د پلار
سړي وویل:
- پس راهرو دغه ته وایي رباط دغه ته وایي چې یو راشي او بل لاړشي.
سړی دا وواېي او لاړشي، ابراهیم پسې سترګې اړوي پسې منډې کړې کاشکي چې ویې ویني خو هغه له سترګو پناه شي.
چې هرڅو زارۍ به مې پلار ته وکړې چې یوه بله کیسه یې هم را ته وکړه خو هغه به ویل چې نه بله کیسه یې سبا درته کوم او همداسې به یې سینې ته نږدې کړم او زه به هم خوب یووړم.

چې سر مې را پورته کړ ، پلار مې سر ته ولاړ وو په مخ يې وټپولم.
- زويه که نر وې اوس يې نو وخوره پيشنمی دی پورته کيږې ؟
کرار کرار را پورته شوم ، پلار په لمانځه ودرېده او زه بهر ووتم مخ او لاسونه مې پرېمينځل ، راغلم له پلاره سره په خوا کې کېناستم ، سترګې راباندې پټې پټې کېدې ، خو ګومره مزه يې کو له ، ماته بې وخته خوراک مزه نه راکوله ، خو دا نو عجيب خوندور وو ، بس په مزه مزه مې پرې خوله چړپوله او بيا مې پلار ته وکتل پلار له ځانه برستن تاو کړې وه او د پښو په سر ناست وو ، د کاسې تر آخره ورسره ملګری وم ، په آخر کې يې کاسه ماته پرېښوده.
- وخوره زويه بيا ژر وږی کيږې.
- نه نه خورم
- موړ شوې ؟
- هو
- نه زياته وخوره بيا وږی کيږې.
زه نور شاته شوم ، له پلار سره مې يوه پياله چای هم وڅښلو او نور نو ځای ته لاړم ، زما عادت وو لاس به مې په پلار وراچاوه ويده به شوم او سهار به هم چې را پورته شوم که به مې لاس په پلار ونه لګېده نو ژړل مې. خو پدې شپه پلار بيا ويده نه شو. زه ويده شوی وم سهار مې چې سترګې لوڅې کړې پلار پښه رانه لاندې کړې وه سترګو ته مې ځير شو.
- زويک د سهار لمونځ قضا کوي ؟ که پورته کيږي ؟
- پورته کيږم.
- هله شکر ناوخته دی.
لمونځ مې وکړ ، نور نو بيا ورغلم د پلار له څنګه کېناستم او د قران تلاوت ته مې يې غوږ ونيوه ، کرار کرار بيا ورته ويده شوی وم. چې سترګې مې را پورته کړې سر مې په بالښت ايښی وو ، پلار کورتۍ اغوستې وه او تهی يې تړلې.
- دکان ته به ځو که يوازې لاړ شم ؟

- نه زه هم ځم.
پلار مې کورتې راواغوستله، دستکشونه مې يې راپه لاس کړل، او جرابې به يې راپه پښو کړې بهر را ووتلو، په کوڅه کې پلار ته مخ وو زه پسې وم. زما عادت وو چې هر کله به په پلار پسې روان وم نو دهغه په ګامونو به مې پلونه ايښودل خو دهغه ډير ستر ستر پلو نه وو کله کله به رانه ګډوډ شول.
بېګا به بيا په همدې لاره را روان وو، خو پلار به ډيرمخکې وو، زه به کرار کرار پسې را روان وم، د پلار به هم اعصاب خراب وو، ډيرحوصله يې نه درلوده، ما به هم ورته نشوی ويلای چې په شا مې کړه بس په پښو به پسې را روان وم.

درېيم څپرکی

دبابا غوسه:

روژه به تيرېده، هره ورځ به په هيله پيلېده، په هيله به ختمېده، لمونځ هم خوړ شوی وو، او د پلار مخ به په کتلو کې سړی آسمانونو ته بېولو، غرمه به يې د دکان مخې ته پوزی وغوړاوه او دواړه به پرې ويده شوو. مازيګر به مو هم په خوښی د دکان وتړلو او مخ په کور به روان شوو.
زه به چې نور کله وږی شوم نو يوه شېبه به مې هم طاقت نشو کولای، خو اوس به مې لدې لوږې خوند اخيست، ماښام ته به مې شېبې ګڼلې، چې مازيګر به پلار وويل چې دکان تړو نو له خوښی به په جامو کې نه ځايېدم، پلار به هم په يوه ورځ کې يوه بسته قطعه جوړوله، پلار به قطعه يا يوه وره يا يوې دروازې او يا يوې کړکی ته ويل.

هرڅه ښه وو ، لمر هم خوږ لګېده ، له سهاره به مې روژه په یاد وه تر ماښامه ، چې تږی به شوم د اوبو له یاده به مې خوند اخیست چې وږی به شوم نو ماښآم به راته نیغ سترګو ته ودرېده ، پلار به هم چې شېبه تیرېده نو آرامېدلو به ، کرار کرار به په خپل کار اخته وو له ځانه سره به یې غنګی وهلې او مابه هم د میز نه په لاندو پوټکو کې سات تیراوه.

روژه چې له لسمې واوښته نو پلار به ډیر غوسه کېده هره ورځ به یې یو جنګ کاوه ، یوه ورځ له پیشنمي پاتې شوي وو ،سهار پلار ډیر غوسه وو ، خو ماته یې څه نه ویل ، ماته یې ویل چې روژه مه نیسه خو ما ورته ویل چې ته یې نیسې زه یې هم نیسم ، پلار په تندي ښکل کړم او ویې ویل:

- نو زه خو نه وږی کیږم ، زه د تا د پاره وایم.

- نه نه وږی کیږم خیر دی ، نیسم یې.

- ښه سمه ده.

نور نو دکان ته راغلو ، خو له سهاره چې څوک د کان ته راتلل پلار ورسره یوه شخړه حتماً کوله ، ډیر یې نور اعصاب خراب وو ، زه هم وږی شوی وم ، ورغلم د پلار لاس مې را ونیوه ساعت ته مې وکتل لا دوه نیمې وې ، راغلم د دکان په دروازه کې کېناستم او لښته مې خوځوله ، پلاررو ویل:

- لښته مه خوځوه څوک به پرې خوږ کړې.

ما ورته وویل چې څوک نشته چې پرې خوږ شي. ډیره شېبه په کار اخته وو ، بیا یې د بیربار کوڅې او ما لوري ته راوکتل او ویې ویل:

- وهلکه دا لښته مه خوځوه څوک به پرې خوږ کړې.

ما څه ورته نه ویل او لښته مې هماغه راز خوځوله ، ډیره شېبه پس یې بیا راته وکتل ، خو ما باک پرې رانه ووړ ، نور یې خپل کار کاوه. مخ مې پلار ته وو شا مې کوڅې ته وه لښته مې ښوروله چې شاته مې یو چا اخ وکړ شاته مې ور وکتل یو کس سترګو ته لاس نیولی وو لکه چې په سترګه کې یې لګېدلې وه ، پلار رامنډه کړه هغه سړی هم

وډونګېده او له دکانه تیر شو. پلار له مانه لښته واخیسته څو لښتې یې ووهلم ، ډیر خوږ شوم ، پلار په غوسه کې راته ویل چې څه کور ته لاړ شه. ماویل نه ځم څو ځله یې راته وویل زه هماغلته ورته ولاړ وم ، له ډیرې غوسې تور ایشېدلی وو راباندې رامنډه یې کړه او څو کلکې کلکې څپېړې یې په مخ ووهلم او له دکانه یې را وایستلم په غوسه کې یې وویل:

- څه لاړ شه کورته.

زه سلګیو واخیستم ، په قهرکې کورته را روان شوم لا درې بجې نه وې چې پلار یې دومره پسې اخیستی وو ، کرار کرار په کوڅه کې را روان وم اوښکې مې پاکولې ، مور را یاده شوه ، کاشکې چې مور مې وای یا مې مشره خور وای چې اوس کورته ورغلی وای په غیږ کې یې نیولی وای ، اوښکې یې راباندې پاکې کړې وای او په تندي یې ښکل کړی وای بیا مې یې په سر لاس را تیر کړی وای او په غیږ کې یې اوږد غځېدلی وای ، ټوله کیسه مې ورته کړې وای او هغې هم راته ویلي وای چې خیر دی پلار د روژې پسې اخیستی دی ژاړه مه.

دې خبرې مې ژړا یو په دوه کړه ، د ویالې غاړې ته روان وم هماغه لښته مې لا په لاس کې وه خوځوله مې او اوښکې مې پاکولې ، د کوڅې سر ته چې ورسېدم ، له شانه چا راپسې غږ کړل. د پلار غږ وو ، شاته مې ور وکتل چابک راپسې را روان دی ، زه د دیوال خواته ودرېدم او ژړل مې. پلار رامنډه کړه او په غیږ کې ور ونیولم ، د پښو په سر راته کېناست ، اوښکې مې یې پاکې کړې او زړه ته یې ور نږدې کړم.

- بس لیونیه ژاړه مه ، زما نو درباندې زړه کیږي چې ودې وهم خو تا نن لیونتوب کاوه... بس ژاړه مه بچک مې یې ژاړه مه.

ما پلار ته وکتل په سترګو کې یې را ته اوښکې راګرځېدې ، ماته نوره ژړا هم راغله لاس مې ترې تاو کړل او بیا مې ورته وژړل ، هغه نور هم زړه ته ورنږدې کړم.

- زما لیونیه ، چې راغلې ، نو له ماسره به څوک په بازار کې ګرځېدل

او چا به راته ویل چې بابا کېک واخله بابا جلبۍ واخله. چې ته نه وې ځوک به له لاسه نیسم او په بازار کې به یې ګرځوم.
بیا مې یې مخ ته وکتل کلک کلک یې په تندي مچې کړم روژه یې هم وه خو شایې را واړوله او اشاره یې راته وکړه چې ور په شا شم. بېرته د بازار په لوري روان شو ، زه حیران شوم ولې د بازار په لوري ؟ اوس خو نور ناوخته دی. څه لاره ورپه شا وم ، بیا یې له شا ښکته شوم او لاس مې یې په لاس کې ټینګ ونیوه.
لومړی سبزي مارکیټ ته لاړو ، له لاسه یې ټینګ نیولی وم ، په بیروبار کې یې په ځان پسې کش کاږلم ، او همدا خبرې یې راته کولې.
- راځه ، راځه ، زویک جارسم ، څه اخلو ؟ اوس به نو خرید وکړو ، آخر زه نو یو اځې کله راتللای شوای ، زه خو د ځان لپاره دا څیزونه نه اخلم ، دا خو یو اځې ستا لپاره دي زما لیونکه.
بیا به یې کڅوړه په لاس را کړه ما به هم چې هرڅه خوښ شوم راټول به مې کړل ، دوه مڼې ، دوه کیلې ، دوه نارنجان هرڅه دوه دوه ، بیا به مې کڅوړه پلار ته ونیوله او خپله به مې لاسونه په جیبونو کې واچول ، که به مې دستکش نه وو په لاس نو پلار به راته کېناست لا سونه به مې یې په لاسونو کې ونیول او راته کوښ به یې کړل چې ښه به تاوده شول بیا به روان شولو بل د کان ته او همداسې به له سبزي مارکیټه ووتلو او د کور په لور به په بیرو بار کوڅه ورسم شولو ، پلار ته به مې بیا زارۍ شروع کړې.
- خیر دی د ابراهیم ادهم یوه کیسه.
- خو هغه د بېګا برخه ده.
- نه هغه د اوس برخه.
- ښه سمه ده.
زه به د پلار په خوا کې روان وم خو فکر به مې په کیسه کې وو یوه یوه صحنه به مې یې له سترګو تېرېده او خوند به مې ترې اخیست.
- ښه سمه ده نو غوږ شه یوه ورځ ابراهیم ادهم د خپلې ماڼۍ په یوه

ګوښه کې ولاړ وو ، لاندې يې د يو فقير سيل کاوه ، هغه لږه ډوډۍ له جيبه راوايستله او وېې خوړله بيا يې پسې اوبه وڅښلې او کرار يوې خواته وغځېده او ويده شو.

ابراهيم ادهم له ځانه سره وويل: يا خدايه ! چې په دومره لږه ډوډۍ ګذاره کيږي او په دومره لږ او بو تنده ماتيږي او پداسې آسانه تو له ستړيا ليرې کيږي او آرام خوب راځي پس دا دومره جاه جلال د څه لپاره دی ؟ چې د مرګ په وخت کې له سختۍ او تکليف پرته بله هيڅ ګټه نلري.

پلار به اسويلی وکړ لاس به مې يې په لاس کې تخته کړ او و به يې ويل:

- يا خدايه دا آدميان د ولې دومره وږي پيدا کړي دي ؟ ځوک له سهاره تر ماښامه د ګېډې د مړولو لپاره غلاوې کوي ، ځوک خلک وژني ، ځوک دروغ وايي ځوک په يو نا مه په بل نا مه په خلکو ظلم کوي.

بيا موسک شو سر يې وخوځاوه بيا يې وويل.

- ددغه ګېډې لپاره ځوک دا هرڅه کوي ، ځوک په کوچنۍ سويه ظلم کوي د خلکو مالونه خوري ځوک په لوړه سويه له يو ملکه ځي د خپلې ګېډې لپاره د نورو حقوق تر پښو لاندې کوي ځوک د خپلې ګېډې د مړولو لپاره يو کس په لاره کې د روي پيسې ترا خلي او خوشی کوي يې ځوک سلامت ملکونه کوچوي.

بيا به يې ماته وکتل ورځې به يې راته کش کړې او دواړو به وخندل.

ډير عجيب وخت وو ، مينه مو هومره نه وه کمزورې چې په آسانه وشليږي ، کينه مو هم هسې پخه نه وه چې ديوال مو تر منځ پور ته کړي. پلار مور واله هم کوله او پلار تا به يې هم کاوه. د ښکلو خبرو به راباندې ځای نه کېده. خو د بدو خبرو ټپونه هم ژر رغېدل.

نه به مو د بل چا په کار کې لاس وا هه او نه به د بل چا دنيا ، کور او مال ومنال ته غله وو او نه به مو هم په بل چا داسې ګمان کاوه. نه مو د چا بد غوښتل او نه مو په بل چا کې داسې څه ليدل.

نه به هر سهار په ښکلي ګاډي کې بازار ته راتللو نه به مو په ښکلي دفتر کې د بنډل بنډل پیسو سیل کاوه ، نه مو د شاهانه خوراکو تمه درلوده او نه موهم له دې په زیات څه فکر کاوه خو تر ټولو به موږ خوشحاله مالومېدو .
نه به مو د ښکلي قصر د لرلو هیله درلوده او نه به خپل کور له چا را ته کم برېښېده . نه مو بې ځایه هیلې درلودې او نه مو د چاخوا ته لاس په خواست اوږد کړی وو . پلار خو که به هر فکر کاوه خو ما به نه د راتلونکي په اړه سر خوږاوه او نه به هم د بازار د نوو نخچو په فکر کې وم .
عجیبه وخت وو ؟ هغه وخت به مو په یوه ګوله مړی هم قناعت کاوه ، د کور په سپین لوغړن د سترخوان کې ډوډۍ به څومره مزه کوله ؟ د چایو مزه به د ټول غزني په رسټورانونو کې نه پیدا کېده . هغه رقم هم ژوند کېده ، له هغې هم آسانه کېده او لا ساده .
له پلار سره به کله مرور کله پخلا وم ، پلار به هم کله غوسه کله خوشحال وو ، کله به یې خندل او کله به یې بیا تندی ګونځی وو . کله به چې په ښه فکر کې وو نو موسکا به یې په خوله خپره وه او که به یې فکر لږ ګډوډ وو نو بیا یې راته په نامه غږ نه کاوه یوائې له څنګه به یې وویل .
- وهلکه څه شوي...
چابه راته بد نه کتل ، د پلار په پورنو مې سر نه خوږاوه او نه پلار تر پور لاندې وو . قناعت مو له ژو نده لاس چاپیر کړی وو او کله کله به یې د مینې په تندي ښکل کړو .

څلورم څپرکی

اختر:

لس ورځې لا اختر ته پاتې وې ، سهار پلار و یل چې نن به ځو تا ته کالي وګنډو ، دکان مو وتړلو ، ما پلار له لاسه ونیو او د محمد علي دوی دکان ته مې بو تلو ، محمد علي هم د پلار په څنګ کې ناست وو ، د پلار یې هم دهغه په شان پیته پوزه وه ، محمد علي یې له پلار او پلار یې له محمد علي ښه سرې وو ، زما ډېر ملګری وو ، خو کله کله به یې هزارګي خبرې کولې چې نه به پرې پوهیدم خو چې پښتو خبرې به یې کولې له ما هم شرین په پښتو ګړېده. پلار په دکان کې وګرځېده ، ما ته یې غږ کړل.
- اسده زویه کوم رنګ دې خوښ دی ؟
- کوم چې دتا خوښ وي.
محمد علي مې له لاسه خوشی کړ او د پلار خوا ته ورغلم ، ډېره شېبه په رختونو کې وګرځېدو ، پلار به راته ویل خوښ کړه ما به هغه ته ویل چې خوښ یې کړه آخر پلار وویل:
- لیونیه زه خو یې ځانته نه اخلم خو تا ته یې اخلم.
- اول یې ته ځان ته واخله بیا یې زه هم اخلم.
پلار سر وخوځاوه بیا یې پټ راته وویل:
- لیونیه زما خو شته دي تاته یې کړم.
- خو زما هم شته دي ، کابلۍ خاله دوه جوړه راته استولي دي.
- نه هغه او دا فرق کوي زه یې درته کوم ، اختر ته سرې نوي کالي کوي.
- خو ته یې هم وکړه.
پلار سر وخوځاوه ، ډېره شېبه اخته وو بیا یې له لاسه ورکش کړم.
- راشه دادي ما مې ځانته رنګ خوښ کړ اوس یې ته خوښ کړه.
پلار سپین رنګ خوښ کړی وو ، د محمد علي پلار ته یې ویل چې له هماغه یې ورته ګز کړي. نور یې نو زه په دکان کې پرېښودم او خپله د

محمد علي له پلار سره په خبرو اخته شو ، زه هم راغلم خواته یې ودریدم.
- زه هم همدا رنګ غواړم.
- دا د سپین ږیرو دی لیونیه ته بل رنګ خوښ کړه.
- نه زه غواړم چې د اختر په ورځ مې جامې ستارقم وي.
پلار د محمد علي پلار ته وکتل او ویې خندل ، هغه هم سر وخوځاوه په سر مې یې لاس راتیر کړ او پلار ته یې وکتل.
- خدای دې درته لوی کړي ، بس سپین رنګ ورته واخله ، نور به نو بیخي پرښته ښکاري.
پلار موسک شو او د سر په اشارې یې وویل چې سمه ده ، زه هم خوشحاله وم ، له دکانه راووتلو ، نور نو په خیاط پسې ګرځېدو ، پلار په چرت کې روان وو ، له لاسه یې نیولی وم ، په لارې کې یې راته وکتل او سر یې وخوځاوه اسویلی یې وکړ او ویې ویل:
- مور د ډیرې ښکلې جامې ګنډلې ، کاشکي چې یوځل هغې درته ګنډلې وای.
- هغه نو خیاطه هم وه ؟
- هو. خیاطي یې ذده وه.
- نه جامې یې د هم راته نه ګنډلی چې ژوندۍ وای.
پلار نور څه ونه ویل ، په بیرو بار کې تیز روان وو زه یې هم له لاسه نیولی وم او په شاوخوا دکانونو کې یې په خیاطۍ پسې سترګې ګرځولې. زما په یوه لوحه سترګې ولګېدې چې پرې لیکلي وو آدم خان خیاطي او ګلدوزي ، پلار مې له لاسه کش کړ ، او په ګوته مې دکان ورته وښود ، د کان ته ورغلو ، څه شېبه د خیاط په انتظار کېناستو ، خیاط راغی له روغبړ ورسته یې لومړی د پلار ناف واخیست بیا یې ماته غږ کړل. پلار یومخ همدا ټینګار کاوه ، ښکلي یې ورته وګنډه غاړه ورته جوړه کړه. ښه یې ورته ښکلي کړه.
نورنو هره ورځ اختر ته انتظار وو ، پلار ډیر راته وو یل چې ا ختر ته لاړشم کابل ته د کابلۍ خاله کره خو ما ویل نه یا به دواړه ځو یا نه ځم ،

ورځې شپې همدا سې تیرېدې ، ملا هم ختم وکړ ، ټول قرآن کریم مو ختم کړ. بېګا به کله پلار ویده پرېښود م یوا ځې به تراویح ته لاړ خو چې راویښ به شوم پسې وربه غللم او له ډېرې غوسې به مې یواځې لمونځ کړ. خو چې په تراویح به ودرېدلم عجیب احساس به مې کاوه ، ښکلی احساس ، عجیب آرموونکی ، نورکله به سخت خوب راتللو خو اوس مې هیڅ د خوب او ستړیا احساس نه کاوه ، د جومات فضا ، د ملا غږ ، د جومات حال او هوا به بلې دنیا ته یووړم ، هیڅ مې زړه نه غوښتل چې تراویح د تمامې شي ، دګاونډیو کورونو ماشومانو به له تراویح وروسته ساتیری کاوه خو زما له هیڅ سره نه لګېده یواځې دا مې خوښیدل چې په پلار پسې وروسته روان وم او لاړ شو کورته ، کور هم پلار اوږد وغځېږي زه یې په سینه سر کیږدم.

وروستۍ روژه وه زه په دکان کې ناست وم ، پلار کالي واغوستل او خیاطۍ ته لاړ ، زه ډېره شېبه په چرت کې ناست وم ، کاشکي کابل ته تللی وای ، خاله مې لیدلې وای ، آمنه ، زرلښت ، نورزیه او کامران مې لیدلي وای. کابلۍ خاله مې ښه ښځه وه ، یوځای مشره وه ، مشره لورېې زرلښت نومېده ، بیا یې زوی وو کامران بله لورېې آمنه نومېده او کشرۍ لور یې نورزیه نومېده. آمنه زما همزولې هم وه او ټولګې واله مې هم وه.

پلار خوشحاله را روان وو ، کالي یې په لاس کې وو ، راغی خوا ته مې کېناست.

- به به دا به سبا راته واغوندي بډنګ به شي بډنګ.

دکان مو وختي بند کړ ، بازار ته لاړو کلچې ، کیک ، میوې او ډیر ځیزونه مو واخیستل خو د نورو خلکو په څیر نه موږ یواځې یوه یوه کیلو واخیستل ځکه یواځې وو که مو ډیر اخیستلای بیا خرابېدل ، کور ته راغلو ، زه ډیر ستړی وم ، کرار په کوټه کې وغځېدم ، د سبا فکر راسره وو ، چې چېرته چېرته لاړشم ؟ څوک څوک ووینم ؟ خو هیڅوک داسې په نظر نه راتلل چې ورشم نه مو په ټول ښار کې خپل درلود. یواځې اکرم او اسلان دوی وو ، خو له هغوی زما او د پلار

دوا ړو بد راتلل ډیر کبرجن خلک وو . که به یې کورته ورغلم نو داسې فکر یې کاوه چې خیرات ته ورغلی یم ، زامن او لورګانې به یې لیرې رانه ګرځېدل. مشرې لور خو به یې وحشي بللم ، ویل یې چې په نجارۍ کې لوی شوی یې ته خدای زده څه بلا یې ؟

زه ویده شوی وم ، چې سترګې مې وغړولې پلار کوټه راپاکوله ، بهر یې ټول ځایونه پاک کړي وو په ما یې څادر غوړلی وو او لګیا وو کار یې کاوه. زه هم ورسره اخته شوم ، ټوله ورځ مو په کله په شوخۍ کله په کار کله په منډو کله په ټوکو تیره کړه. پلار په کوټه کې ولاړ وو چاقو یې راوړ په تیر کې یې یو لوی سوری په چاقو غوڅ کړ ما ته یې ویل.

- بس دا به یادګار وي د وروستۍ روژې وروستۍ شپې.

عجیبه احساس مې کاوه ، روژه داسې ژر ژر تیره شوه ، کاشکې نوره هم وای څومره راحت وو ، د ورځې به لاړو تر بېګا به ښکلي اخته وو نه مو په خوراک کې چرت وو نه مو په اوبو کې یوا ځینی غم د ماخوستن وو چې درې څلور ډوله خوراکونه به مو جوړ کړل خو بیا به رانه پاتې شول.

ټوله شپه خوب نه راتللو ، کله به په ځای کې کېناستم او زړه به غوښتل چې ژر سهار شي او جامې په تن کړم اوبهر لاړ شم په ټولو کورونو وګرځم ، له همدې سره راسره دا فکر پیدا شو چې لومړی به چېرته ځم ؟ هرڅومره چرت مې وواهه چې له پلاره پرته که چیرته ځم د محمد علي دوی کورته ځم هغه یوڅه لیرې وو خو حتماً به ورځم.

پلار ته مې ځان ورنږدې کړ.

- بابا !

- قربان.

- خوب نه راځي.

- نکل غواړې که لړ کیسه.

- نه نکل.

- نه ورکړه د ابراهیم ادهم لنډه کیسه به درته ولولم نور ویده شه.

- ښه سمه ده .
پلار به کیسه لوسته خو ما په سترګو کتله ، تابه ویل چې خپله زه هم له ادهم سره یوځای روان یم ، ډیر لذت مې ترې اخیسته .
- غوږ یې ؟
- هو .
- ښه نو یوه ورځ ابراهیم ادهم په ښکار پسې روانیږي ، کله چې د ښتې ته وتلی دی نو یوه هوسۍ ویني او په هغې پسې درومي ، پـه لاره کې هوسۍ ورته مخ راګرځولی دی او په خبرو راغلې ده .
- ته بـه هیڅکله هم مـا ښـکار نکړای شې ، زه راغلې یـم چې یو اځې تابوځم .
ابراهیم بیا سرخوځوي او ترې راګرځي . بل خوا مخ کوي هم داسې یو حالت ویني یو بل څه هـم د ښکار لپاره ټـاکي خـو هغـه هم همدا ټکي ورته وایي . نور نو ابراهیم ادهم وآیي چې زه نـور نـو بـس د پـاچـایۍ نه یم بس زه دادي له تاسې سره ځم .
پلار به چوپ شو مابه سکوت مات کړ .
- ښه بیا ؟
- خو بیا نو ا براهیم ادهـم د بـلـخ تـخت خوشی کړاو د خپلو ګناهونو د معاف لپاره یې شپه او ورځ په غرونو کې خدای ته زارۍ کولې او بیا پسې روان شو او مکې ته لاړ .
نـور نـو کـرار کـرار ویـده شـوی وم خـو د شپې مې یوځل بیـا پـه خـوب ولېده . خو سهار چې راپورته شوم ، څه مې زړه نه غوښتل ، پلار راتـه نوي کالي را واخیستل او دواړو سپین نوي کالي واغوستل ، پلار به ماته وکتل او موسک به شو . بس ټوله خوښي مې هلتـه د هغـه پـه نظر کې پیدا کولای شوه ، پلار به چې کله راته لیرې شو او کله مې یې لـه نږدې د کالیو سیل کاوه بس داسې احساس مې کـاوه چې ټولې دنیا مې کالي لیدلي دي ، نور به مې تنده ما ته شوه او زړه مې نـور څـه نه غوښتل .
خو دواړو پـه ګډه چای وڅښلو کلچې او کیـک مو سـره وخوړل . پـلار

هم پورته شو ماته يې کالي راښکاره کړل بيا پورته شو له کوټبنده يې دواړې کورتۍ راښکته کړې ، ماته يې هم خپله کورتۍ را واغوستله او خپله يې هم کورتۍ واغوستل. يودستمال يې ماتـه را کړاو يـو يې په خپل جيب کې وا چاوه بيا يې راته وکتل.
- څنګه زويه چېرته د زړه کېږي چې لاړ شو ؟
- چې چېرته ته ځې ؟
- راځه يوځل به دې د ترور کورته ورشو بيا چې ته هرځای تللې ځوبه.
ماورته په خوله څه نه ويل خو له هغې او دهغې له زامنو مې ښه نـه راتلل. له کوره ووتلو ، ټوله دنيا نوي بوی ښکلې او عطرين بوی پـه سر اخيستې وه ، تا به ويل چې هيڅ ځای هم د ښکلو نجونو ا تڼ نشـته او د شرابو د کړنګ سندره هم معنويت په ځان کې حل کړې ده.
بهر ډير خلک نه ښکارېدل ، يو يو څوک به مالومېده نوې جامې به يې اغوستې وې او ښکلې بوټونه او ځانونه به يې ډير جوړ کړي وو ، ما د پلار لاس نيولی وو او د پلار خبرو ته غوږ وم.
هغه به تل راته د ابراهيم ادهم کيسې کولې ، چې څرنګه يې ستر تـاج او تخت پريښود او څرنګه تر مکې پورې لاړ. پلار به يې هره کيسه پـه خوند خوند سره کوله.
د ترور دوی کور ته ورورسيدلو ، څلور پنځه موټرو نه يې د دروازې په مخ کې ولاړ وو ، لا سم لمر نه وو تود شوی خو خلک يې بيا اختر مبارکۍ ته رارسېدلي وو ، موږ هم کوټې ته ننوتلو ، ډير خلک ناست وو ، د اسلان پلار هم د کوټې په بل سر کې ناست وو په زوره زوره يې خندل.
زه او پلار کوټې تـه ننوتلو خو هيڅوک هم لـه ځايه پورتـه نـه شول ، ټولو راسره پـه لاسو او ناستو روغبړ وکړ. د اسلان پـلار هم يواځې لاس رااوږد کړاو دومره يې وويل
- سلام ستړي مشئ اختر مبارک
نور يې نو بيا ډډه ولګوله ، ما پلار ته وکتل خو پلار آرام د وره خوا ته په يوه توشکه کېناست ، يو کس راغی او چای يې راته واچاوه کلچې

يې راته په مخکې کېښودې ، هېڅ له مور سره خبره نه کوله ، ټول خلک په زوره زوره غړېدل او له يوې او بلې خوا يې سره ويشتې خو د پلار د ترکانۍ په اړه هېڅ هم ونه ويل چې ډېر ښه کار دی او ښه ګټه لري ، يا ډېر پاک کسب دی او ډېر ثواب لري خو د تجارت او قوماندانانو په ستاينه يې خولې سترې کړې ، ځينو به داسې د زړه له تله وخندل چې تا به ويل ستونی به يې پاره شي خو بيا به يې په سترګو کې له ډېرې خوښۍ اوښکې وځلېدې او ډډه به يې ولګوله.
پلار ډېره شېبه پېکې سترګې واړولې راواړولې ، خبرو ته يې غوږ ونيوه خو نور يې نو طاقت ونه شو کړای له ځايه پاڅېده ، ټولو خلکو ورته وکتل خو هېڅوک هم ورته پورته نشول پلار خدای پاماني وکړه خو د اسلان دوی پلار يوازې دومره وويل چې خدای مو مل ، نور يې نو بيا پکول په ځمکه کېښود او ستره خوله يې په خندا خلاصه شوه.
بهر راووتلو ، ماشومانو ماته وکتل نور يې نو خپلې لوبې پيل کړې ، زه ورته هېڅ غوندې ښکارېدم خو په زړه کې مې ويل چې ډېر له تاسې زيات ارزښت لرم خو تاسې به نه پوهېږئ که نور هېڅ نه وي په خپل پلار خو ګران يم ، په لارې روان وو ، ما غوښتل له پلاره پوښتنه وکړم چې د ترور په اړه څه فکر کوي ما فکر کاوه چې اوس به يې نو ترې حتماً بد راځي خو هغه ويل چې نه بس هر څوک ځانګړې باور نه لري ښايي هغه به زموږ په اړه بل فکر کوي.
بېرته مخ په کور روان شولو پلار هرڅو راته وويل چې زه د خپلو ټولګيوالو کورته لاړ شم خو ما ويل چې نه نه ځم زړه مې نه غوښتل چې لاړ شم.
کورته راغلو ، ډېره شېبه له ځانه سره په فکر کې وم ، خو پلار چای ايشولی وو ، خندان کوټې ته راننوت.
- بهبه داسې چای چې نشه لري نشه.
دواړو چای وڅښل ، عجيبه وه په دومره وختونو کې ګاونډيان راغلل هغوی اختر مبارکۍ ته راغلي وو ، ډېره شېبه سره کېناستو خبرې مو وکړې ، ټولو د پلار صفت کاوه ، چا ويل چې ډېر بې غرضه سړی دی

چا ویل ډیر مسلمان سړی دی چا څه ویل چا څه ؟
ماسپښین ډېره شېبه بهر کېناستم ، د دروازې تر مخ مې د ماشومانو د لوبو سیل کاوه ، عجیبه شور او مستي په هغه لوبو کې پرته وي ؟ ډیره خوندوره وي ، ډیره په زړه پورې هم وي.
ورځ همداسې بېګا کېدله ، زه د دروازې په خوله کې ناست وم او د ژوند ګرمې سندرې ته مې غوږ نیولی وو ، چې په یوه پلمه بله پلمه یې ځانته د خوشحالۍ فرصت ورکاوه ، د اختر په نامه ، هو د اختر په نامه یې کارونه پریښودل او جشنونه یې جوړول څو د ژوند په ستړوونکو بوختیاوو کې د لاس او پښو وهلو قدرت ونه بایلي.
په همدې فکر کې وم چې اختر نو د څه لپاره ؟ څوک څوک به ورته ډیر خوشالیږي او په چا به له سره اختر نه وي ، که څوک مور ولري هره ورځ به ورته اختر وي ، که څوک ښه دوستان ولري ، ښه کارونه کوي... بس نور ستړی شوم ور پورته شوم له ماشومانو سره مې فوټبال پیل کړ چې یووخت پلار له دروازې راغږ کړل.
- بس دی زویه ورشه اودس وکړه ځه د لمانځه وخت دی جو مات ته به ځو.
لمر ته مې وکتل ریښتیا هم ډیر ناوخته وو بس نورنو ننوتم ، چې اودس مې کاوه پوه شوم چې نور نو اختر تیر دی او هرڅه بیر ته عادي شوي دي نوره نو خندا راغله سر مې وخوځاوه په پلار پسې را ووتم.

پنځم څپرکی

د ښځې اوښکې:

اختر تیر شو ، ډیر ژر هیر شو ، دریمه څلورمه ورځ مو دکان پرانست

، بیرته د ژوند تل تکرارېدونکې سندره پیل شوه ، خو ښې بیرته په ژوند تیت شوه ، خو یوائینی فرق مو چې کړی وو هغه دا وو چې نوې جامې مو نو پیدا کړې وې او چې وابه مې غوستې نو لکه پلار هسې به ښکارېدم چې دغې مسئلې به مې فکر برابراوه .
ژمی به اوږد شو ، هره ورځ به مې پارو په لاس کې وو او شوې واوره به مې توروله ، له ساړه به مې وجود ځیږوو ، پلار به چې بازار ته لاړ رنګارنګ دستکشونه او کورتۍ به یې راته راوړې خو ماته یې خو ند نه راکاوه ، له واورې به مې زړه تنګ وو ، کور به یوائې وم ، که به دکان ته هم لاړو د یخ له لاسه به طاقت نه راتللو .
سهار به چې دکان ته ورسېدو ، پلار به د اور تیمګی د دکان مخ ته را وایستلو او اور به یې پکې بل کړ ، پلار به یې یوې خواته او زه بلې خواته کېناستلو ، د اور لمبې به کرار کرار جګې شوې پلار به لاسونه وموښل او پورته به شو کار به یې شروع کړ ، ما به هم کله په اور ساتیری کاوه او کله به مې په واورو کې د پټ بازار او د کانونو سیل کاوه .
یوه ورځ د دکان مخې ته له پلار سره ناست وم ، یوې ښځې ماشوم له لاسه نیولی وو او دکان ته راغلل ، پلار ته یې ویل چې یو پایروک راته جوړ کړه ، ما یې زوی ته وکتل غټ سړی وو نو هغه پایروک څه کاوه ؟ پوښتنه مې ترې وکړه .
- پایروک ته غواړې ؟ ته خو نږدې زما همزولی یې ؟
مور یې وخندل او دستکشونه یې لاسه وایستل او بیا یې زوی په تندي ښکل کړ او ماته یې وکتل .
- نه زویه دا ندی بل له ده کوچنی دی هغه ته یې جوړوم .
- ماویل که ده ته یې جوړوې دا خو نږدې زما همزولی دی .
ماشوم ماته وکتل ویې خندل .
- خو زه هم پرې سات تیروم نو څه پروا لري ؟
ماته خندا راغله خو بیا پایروک راته یاد شو ریښتیا هم ډیر ښه ځیز وي کاشکي ماته هم پلار جوړ کړی وای او په کور کې مې پرې

ساتیری کولای.
ماشوم ډیرښکلي واړه دستکشونه په لاس کړي وو خو زما پلاستیکي وو زما خوښ نه وو دهغه ډیر ښکلي وو ډیر زړه مې ورته وشو ماشوم ته مې وویل
- دادستکشونه دې چېرته اخیستي دي ؟
- مور مې راته جوړ کړي دي.
مایې مورته وکتل څه مهربانه ښځه وه چې دغه ماشوم ته یې داسې ښکلي دستکشونه جوړ کړي وو هغې ماته وکتل.
- خوښ د شول زویه ؟
- هو.
پلار ته مې وکتل.
- پلاره نن مازیګر به راته حتما دغه دستکشونه اخلې.
- په دواړو سترګو صبر زه یې وګورم.
پلار دماشوم دستکشونه وکتل او بیا یې ما ته سر وښوراوه. ښځې زما په سر لاس کېښود او ویې ویل.
- زه به یې درته جوړ کړم زویه. ستامور یې نشي جوړولای ؟
زه حیران شوم ، ومې خندل.
- زما مور کله شته.
ښځې ځان ته ورنږدې کړم ، په سر مې یې لاس راتیر کړ او ویې ویل
- ښه سمه ده زه یې درته حتماً جوړوم خو په دې شرط چې بابا دې راته ښکلی پایروک جوړ کړي.
پلار وخندل او زموږ خواته یې راوکتل.
- په دواړو سترګو ، خو تاسې زحمت مه باسئ زه یې ورته په بازار کې اخلم.
ښځه او ماشوم روان شول ، نور مازیګر هم وو ، پلار سبزي مارکیټ ته لاړ او زه په دکان کې کېناستلم ، څه شیبه وروسته پلار راورسېده خو دستکشونه یې نه وو راوړي. دکان مو بند کړ او مخ د کور په خوا لاړو.

ماسخوتن چې خبرونه ختم شول ، پلار راته ویل چې د چا نکل درته واچوم ما ورته وویل چې نکل نه غواړم ، ډیره شېبه یې خواته ناست وم بیا مې ترې پوښتنه وکړه.
- پلاره مور مې څه نو مېده ؟
- هوسۍ خدای د پرې رحم وکړي.
- څوک وه ؟
پلار وخندل او خواته یې ورنږدې کړم.
- څوک وه ؟ خو یوه ښځه وه ډیره ښه ښځه وه ته پرې ډېر ګران وې ، سهار به چې له خوبه راپاڅېده په غېږ کې به یې ونیولې او شپه به هم چې ویده کېده زړه ته به یې نږدې ونیولې او سترګې به یې پټې شوې.
- څرنګه وه ؟ کاشکې مالیدلې وای.
- کټه مټه لکه ته هسې وه ، او ستا په شان یې ژر ژړل هم. خدای د پرې رحم وکړي.
د پلار په سترګو کې اوښکې راوګرځېدې ، زه یې خواته ورنږدې کړم او په سر یې ښکل کړم ، ډیره شېبه چوپ وو ، څه یې نه ویل ، زه پورته شوم کتابونه مې راواخیستل او د دیوال خوا ته په درس ویلو بوخت شوم ، پلار به کله ماته وکتل او کله به په چرت کې لاړ.
هغه شپه مې ترسهار مور په خوب لیده ، خو سهار چې پاڅېدم مخ مې یې په یاد نه وو چې څرنګه مخ یې وو ؟ سهار بیا دکان ته لاړو او ورځ هماغه شان تیره شوه ، کله اور ته ناست کله هم د بازار په چیکړ کوڅو کې هغې خواته او د بخواته وځغلېدم.
همداسې به شپه هم تیره شوه بیا به سهار په دکان کې وو ، پلار به کله پیسې اخیستې او کله به یې له سره کارونه کړ او ټوله ورځ به همداسې تیره شوه.
یوه ورځ بیا هماغه ښځه او ماشوم راغلل ، پلار یې هم پایروک جوړ کړی وو او وړاندې یې په لرګو کې ایښی وو ، چې ښځه مې ولیده ورغلم او پایروک مې راواخیسته ، د ښځې چې په ماسترګې ولګېدې ، نو راغله ځان ته یې ورنږدې کړم او په سر مې یې لاس

راتیر کړ او بیا مې سترګو ته ځیر شوه.
- واخله زویه دستکش مې درته واوبدل.
ډیر ښکلي وو له خوشحالۍ په جامو کې نه ځایېدم، په لاس مې کړل له خوښۍ الوتلم، پلار راته وکتل هغه هم خوشحاله شو، او راغی لاسونه مې يې ور ونيول او په خپل مخ پورې يې ومو ښل بيا يې په مخ وټپولم.
- دادي دايې دستکشان نور څه غواړې؟ واه واه
ښځه هم خوشحاله وه، ما هغه ماشوم ته وکتل هغه حيران را ته کتل. ښځې پلار ته پيسې ور وړاندې کړې خو پلار نه اخيستې هغوی په خپلو کې سره منلې شروع کړې. ماشوم ماته وکتل او را ته ويې ويل:
- ته رېښتيا مور نه لرې؟
- هو.
ماشوم ډيره شېبه راته وکتل او بيا لاړ دخپلې مور لمن يې ونيوله، زه هم دخپل پلار خواته راغلم او په پوټکو کې مې ورته پرلاتۍ ووهلې، د پلار په پيوند پيوند بوټ مې ساتيرى کاوه، هغې ښځې ډيره شېبه راته وکتل بيا يې پلار ته وکتل.
- هغه مو زوی دی؟
- هو
- خدای د يې درته وساتي. رېښتيا مور يې وفات شوې ده؟
- هو خدای د پرې رحم وکړي.
- اوس که وړاندې.
- نه دهغه نه په ياديږي.
- بل څوک لري؟
- نه يوازې زه او دی تنها او سيږو.
ښځې بيا ماته وکتل ماد پلار بوټ دهغه له پښې راوايست او بيرته مې ور په پښو کې پورته مې پلار ته وکتل هغه لاس غوټه کړي وو او په سينه يې نيولي وو، په سترګو کې يې اوښکې راوګرځېدې،

ښځې لومړی پلار ته وکتل بیا یې ماته وکتل راوړاندې شوه په تندي یې ښکل کړم لږ شیبه راته ولاړه وه دهغې هم په سترګو کې اوښکې راوګرځېدې ، پایروک یې په لاس کې واخیست ، ماشوم یې له لاسه ونیو او له دکانه ووتل.

اوس راته د پلار کیسه یاده شي ، هغه راته یوه شپه کیسه کوله ، لومړی به مې دهغه له عارفانه کیسو ښه نه راتلل خو وروسته وروسته مې په زړه کېناستې چې په هغې کې د ابراهیم ادهم کیسې وې ډیرې ښکلې وې.

یوه شپه یې څنګ ته ناست وم ورته ومې ویل چې داسې کیسه را ته وکړې چې پلار او زوی دواړه وي پکې هغه موسک شو ویل یې ښه ده نو غوږ شه.

ابراهیم ادهم د بلخ باچا وو ، هغه چې کله تخت پرېښود ، په غرونو او رغونو لاړ ، بس نور یې ځان د خلکو له سترګو پنا کړ. په سختۍ سره یې د شام دښتې کچ کړې او مخ په مکه یې لاره لنډوله.

وایي چې دمکې خلک او مشران چې خبر شول ، ابراهیم ادهم غواړي مکې ته ورشي نو دهغه د ښه راغلاست لپاره له مکې وو تل ، ابراهیم ادهم چې اوس هغه شان ، شوکت اودبدبه ورسره نه وو چا نه شو پیژندلای بې له خپل رعیت نه نو د مکې مشران یې هم د دښتې لور ته د ښه راغلاست په تمه ووتل او ورته انتظار شول.

ابراهیم ادهم چې له لیرې ولیدل نو پوه شو چې کیسه څنګه ده ځان سره یې وپیچه او په بیروبار کې وړاندې تیریده ، د مشرانو په مخ کې یې له یو افسر څخه پوښتنه وکړه.

- تاسې ولې دلته ټول شوي یاست ؟

- د بلخ پاچا ابراهیم ادهم مکې ته راځي.

وایي ابراهیم ادهم وخندل او افسر ته یې وویل

- ښه ښه هغه لیونی یادوې ؟

وایي افسر په مخ په څپېړه وواهه او ورته ویې ویل

- هغه د مځکې په سر له عادلو پاچاهانو څخه یو دی ته وایې چې هغه

لیوني. څه ورک شه.
ابراهیم ادهم وخندل او مخ په وړا ندې روان شو او ځان یې مکې ته ورساوه.
وایي کله چې ابراهیم ادهم تاج او تخت پریښود یو زوی یې هم درلود ، چې هغه وخت ډیر کوچنی وو ، زوی یې چې کله غټ شو نو مور ته یې وویل چې پلار مې چیرته دی ؟ هغې ورته وویل چې پلار د ورک شوی دی ، زوی یې هر ځای پسې ولټاوه او هرڅوک یې پسې وپوښتل. ترڅو چې یوه ورځ یو چا ورته وویل.
- ما په خپلو سترګو ولید ، زه یې پیژنم په خپله وو.
- چیرته وو ؟
- په مکې کې.
نور یې نو زوی او مور سره د یوې قافلې را روان شول مخ د مکې په لور. زوی یې ډیره تمه درلوده چې خپل پلار وویني ، مکې ته راورسیدل او یو ځای یې سکونت پیل کړ. زوی سبا ته لاړ حرم ته ترڅو ووینې چې پلار یې رییښتیا شته کنه ؟
ډیره شیبه یې په حرم کې سترګې واړولې ، دا سې څوک په نظر ورنغی چې پلار به یې وي ، له یو کس جاروکښ څخه یې پوښتنه وکړه.
- ته ابراهیم ادهم پیژنې ؟
- هو هغه زموږ ملګری دی.
- چیرته دی ؟
- اوس تللی دی په خسو پسې. خس راوړي.
- چیرته تللی دی ؟
- پورې دښتې ته وتلی دی.
هلک پسې روانیږي ، په دښته کې یو بوډا مومي ، چې په ضعیف بدن یې ستر پیټی په شا کړی دی مخ یې لمرو نو سوځولی دی او له ستړیا یې په مخ خولې ښکاري. هلک له شا پسې روان وو سپین ږیري بوډا هم په سختۍ سره ځان تر مکې ورساوه.
زوی یې چې دا صحنه ولیده ډیر یې وژړل بیګا یې مور ته ټوله کیسه

وکړه ، هغې هم ډیر ورسره وژړل سبا ته یې له مور سره یوځای لاړو کله چې حرم ته ورورسېدل چې د ښځې یې په ابراهیم ادهم سترګې ولګېدې ورمنډه یې کړې او خپل زوی یې له لاسه ونیوه.
مور یې زوی ته وویل.
- زویه دا ستا پلار دی ، دا ستا پلار دی.
زوی هم وژړل او ابراهیم ادهم هم وژړل ، بیا یې له زویه مخ وګرځاوه او لاس یې په دعا خدای ته پورته کړل.
- اې د لویې او دکمال خاونده ! ته مې ستا مینه په زړه کې ژوندۍ وساتې د بل چا مینه مې په زړه کې غځېدو ته مه پرېږده.
نور به پلار چوپ شو ، او سترګې به یې پټې کړې ، بیا به یې ما ته وکتل ور نږدې به یې کړم په تندي به یې ښکل کړم او مخامخ به یې راته وکتل.
- ولې دداسې زوی مینه پرېښودل لکه ستا هم آسانه ندي.
زه به هم ورته موسک شوم نور به دواړه چوپ کېناستو.

شپږم څپرکی

اووه ټګان

نور نو به په ژمي کې هم څه نه وو پاتې ، خو زما چې پرې زړه نه کېده چې ختم شي یوائې د شپې دښکلو نکلونو په خاطر پلار به د ابراهیم ادهم دنکلونو ترڅنګ نور ښکلي نکلونه هم راته اچول چې له خندا به مې ورته زړه وخوږېده ، یاره د ټولې دنیا له فلمونو به ښکلي وو ، د اووه ټګانو نکل ترا وسه مې هم دومره خوږ فلم په دنیا کې ندی لیدلی.

پلار به پورته شو بستره به یې وغړوله ، زه به یې ځانته ورنږدې کړم ، سر به مې یې په ښنګل کېښود ، او مخ به مې هغه ته کړ ، هغه به مې لومړی سترګو ته وکتل بیا به مې یې په سر لاس راتیر کړ.
کله به چې له پلاره مرور شوم نو پلار به راته یوه کیسه کوله چې له سره به ترپایه ورته خندېدم ، په هغه کې یوه کلمه ډېره خندوونکې وه (هله پلاره دود مې کیږي » دا یوه کیسه وه چې یو پلار او یو زوی په یوه بړستن کې پراته وو ، کله به چې د پلار باد مات شو نو زوی به چېغه کړې (هله پلاره دود مې کیږي » . زه به هم پلار ځانته ورنږدې کړم په تندي به یې ښکل کړم.
- دود دې نه کیږي ؟
بیا به مې وخندل
- نه ، ژر کړه نکل راته اچوې کنه ؟
- د چا نکل غواړې ؟
- د اوو ټګانو.
پلار به موسک شو په مخ به یې وټپولم او بیا به یې نو راډیو بنده کړه چراغ به یې بند کړ او له لږې چوپتیا وروسته به یې نکل شروع کړ.
- وونه وو د خدای کړه وو ، د بنده ورته کاته وو . یوه کونډه وه ، یو یې زوی وو چې خلکو به پک باله او پکان خو تاته معلوم دي چې شوخ وي.
مابه وخندل او ښه ښه به مې کول د پلار تاوده او خواږه تنفس به مې په ټول بدن منګول خښه کړې وه او له خولې یې راوتونکې هرې کلمې زما په زړه کې د تلوسې له اتڼ سره ځان غورځاوه ، چې پلار به لږ ځنډ وکړ او یا به خوب ورغی نو لاس به مې یې په لاسونو کې تخته کړل ، هغه به بیا دوام ورکړ.
- کونډه او پک داسې غریبان وو چې مه یې کوه پوښتنه ، په کور کې یې هیڅ نه درلودل ، عید په رارسیدو وو نه یې کالي درلودل او نه یې هم د قربانۍ لپاره څه درلودل کونډه ډېره خپه وه ، چې یوه ورځ د کونډې ورور ورته یو سېرلی راووست هغه یې کونډې ته ورکړ چې دا

واخله او قرباني يې کړه. کونډې له خپل وروړ څخه ډېره مننه وکړه او چې وروړ يې لاړ نو زوی ته يې وويل چې دا سېرلی بوځه او په بازار کې يې وپلوره چې هرڅومره پيسې يې شوې ټولې ماته راوړه چې تا ته کالي پرې واخلم او د ماشومانو لپاره عيدي. زوی وويل چې سمه ده.
سېرلی يې بازار ته راووست، دکتار دکانونو له مخې تيرېده او سېرلی يې له پړې نيولی وو. لومړي دکاندار ورته غږ کړ.
- اې دا سپی د چېرته له پړې نيولی دی ګوره وبه د خوري !
پک ورته وخندل ويې ويل.
- ناديده ! سپی ندی دا سېرلی دی.
دکاندار بيا وخندل او په لوړ آواز يې وويل.
- ناديده خو ته يې چې تر اوسه لا سپی او سېرلی نه پيژنې.
پک حيران شو، خو څه يې ونه ويل، بل دکاندار ته ور ورسېده، هغه هم په حيرانۍ ورته وکتل او بيا يې وخندل.
- هې ليونيه ! دا سپی د چېرته روان کړی دی؟ ګوره وبه د خوري ته څومره ناديده يې خوشی يې کړه.
پک ورته وکتل، دا هم لومړني ته ورته وو خو له هغه مشر وو څه يې ورته ونه ويل خو په زړه کې ورسره ويره پيدا شوه چې ښايي رېښتيا هم دا سپی وي. له دغه دکانداره هم تير شو دريم ته وروړسيده، هغه تر دې دوه نورو لږ مشر مالومېده هغه هم ورته راغږ کړل.
- هې په دا سپي څه کوې خوشی يې کړه !
- دا سپی نه دی دا سېرلی دی پلورم يې.
- نه دا سېرلی نه دی ته تر اوسه دغه ډول سپي نه پېژنې؟
هغه سرې سر ورته وخوځاوه او څه يې ورته و نه ويل دکان ته ننوت پک له دې دکانه هم تير شو څلورم دکان ته ورسېده، هغه هم همدا سې ورته وويل په همدې قسم له پنځم دکانه هم تير شو او له شپږمه دکانه هم تير شو اووم دکان ته چې ور ورسيده يو سپين ږيری پکې ناست وو، سپين ږيري هم په حيرانۍ سره وکتل.
- زويه دا سپی د ولې له پړې نيولی دی خوشی يې کړه هسې نه وبه دې

داړي ؟
- ریښتیا دا سپی دی ؟
- نو زه درته په سپینه ږیره دروغ وایم ؟
پک سېرلی ژر له پړي خوشی کړ او سپین ږیري یې پړی ونیوه پک ته یې وویل چې زه دا اوس شرم له دې ځایه دا ډیر خطري دی له دې لیرې ګرځه ، پک په منډه منډه کورته راغی ، په لاره کې ورسره چرت پیدا شو چې مور به هره ورځ ورته ویل چې ته د ټګانو بازار ته ځې او غولوي دې. له ځانه سره یې وویل چې ښایي دا یې راسره ټګي کړې وي ؟
کورته چې ورسېده ، مور یې په ډیرې خوښۍ ترې پوښتنه وکړه.
- په څو دخرڅ کړ بچیه ؟
- ولا قیمت یې معلوم نشو ماملہ (قرض » یې رانه واخیست.
کونډه سخته غوسه شوه او ویل یې چې ژر لاړ شه پیسې ترې راوړه که نه وي نو بېرته سېرلی راولہ خو پک ویل چې نه سبا ورځم پیسې راکوي. مور ډیره غوسه وه ویل یې چې یو زوی لرم هغه هم هرڅوک وغولوي.
سبا ته پک دکوچیانو کیږدیو ته لاړ ، ډیره شېبه یې یوې کوچۍ ته زارۍ وکړې چې یوځل د جامې راکړه هلته یوه جینۍ خواره لوڅه ناسته ده کالي یې نشته بېرته یې درته راوړم ، جینۍ کالي ورکړي دي خو ورته ویلي یې دي چې که دې خیمې ته رانه وړل کورته درپسې درځم. پک د مور غاړکۍ (امېل » او ټیکونه پټ کړل او د کوچۍ جامې یې واغوستې بازار ته ورغی. لومړي دکاندار پوښتنه ترې وکړه.
- څوک یې ؟
- دکوچیانو له کډو پاتې شوې یم یوائې یم.
هغه دکاندار ورته وویل چې راځه زه به د راسره کورته بوځم ښځه مې شه. خو پک لدې هم تیر شو دوهم دکان ته ورسېده هغه ورته وویل
- زما سره واده وکړه زه به دې ښه ساتم دا د تیر دکان واله زما کشر

ورور دی ډیر ټګ دی او ښه سړی ندی زه به دې ډیره ښه وساتم.
لدې هم تیر شو هر یو همداسې ورته ویل چې دا د تیر د کان وا له زما کشر ورور دی. بالاخره وروستي د کان ته راورسېده ، په دکان کې هماغه سپین ږیری ناست وو هغه ورته وویل
- نه دا ټول زما زامن دي دا یو هم په واده کولو نه ارزي ټوله ورځ ناست دي ټګي کوي له ما سره واده وکړه د ټولې دارایی مالکه به مې شي ښه به دې هم ساتم.
پک ورته وویل چې سمه ده ، په دکان کې لږ ساعت ورسره ناست وو مخ ته يې پلو نیولی وو سپین ږیري یې زامن راټول کړل او ورته ویې ویل
- زامنو دا پېغله به ستاسې مور جوړیږي ښه به یې ساتئ
ټولو زامنو په یو غږ ورته وویل چې سمه ده ، هر زوی ورته یوه یوه تحفه واخیسته ، ټول کورته راغلل سپین ږیري کور پک ته وویل چې اوس به د زامنو په مخ کې نکاح وتړو. پک ورته وویل چې ولې یواځې دزامنو په وړاندې سپین ږیري ورته وویل چې موږ نور دوستان نه لرو. شپه یې نکاح ولوستل شوه ، دشپې سپین ږیري ورته وویل چې له ما سره به په یوه بستره کې بیدیږې پک ورته وویل چې زموږ رواج دی تر درې ورځو پورې له خاوند سره نه بیدیږو. سپین ږیري ورسره ومنله ، سبا ته یې زامن ټول بازار ته لاړل ، پک ځان خپه نیولی وو ، سپین ږیري به چې هرځو مره تري پو ښتنه وکړه پک به ورته ځواب نه وایه. تر دوه ورځو پورې تري مرور وو ، په دریمه ورځ چې یې زامن له کوره ووتل سپین ږیري ورته وویل چې ولې خپه یې ؟
پک ورته وویل چې خپه په دې یم چې زه څرنګه د کور میرمن یم چې نه مې کور لیدلی نه یې په کوټو او دروازو بلده یم ؟ سپین ږیري ورته وویل چې راځه زه اوس درته ټولې کوټې ښایم او ټولې کلي ګانې درکوم. پک خوشحاله شو ورسره پورته شو ، د ټولو کوټو کلي ګانې یې ورکړې او د ټولو صندقونو کلي ګانې یې هم ورته وښودلې. خو یوه کوټه یې ورته ونه ښودله. پک په ژړا شو ویې ویل چې دا کوټه

ولې راته نه ښايي زه خو د دې کور مېرمن يم.
سپين ږيري د هغه کوټې دراوزه ورته خلاصه کړه، پټ يې ورته وويل چې دا کوټه چاته مه خلاصوه ځکه دا پټه کوټه ده. پک ترې پوښتنه وکړه چې ولې پټه ده؟ سپين ږيري ورته وويل چې په دې کوټه کې دار دی. پک ورته وويل چې دار څه شی وي؟ هغه ورته وويل چې دا پري د سړي په غاړه کې وراچوو او وژنو يې. پک ورته وويل چې دا خو ډېر ښه دی که کور ته کومه د ښو زيوراتو والا ښځه راتلله زه به يې دلته ځړوم او ټول زيورات به يې تاته درکوم. سپين ږيری خوشاله شو او پک ته يې آپرين وويل. پک بيا ترې پوښتنه وکړه چې څرنګه سړی ځوک پرې ځوړندوي؟ سپين ږيري پړی په غاړه کې وا چاوه او ورته ويې ويل چې کله د سړي په غاړه کې داسې پړی ور واچوې بيا به هغه پړي داسې راکاږې. پک د پړي سر ونيوه او راکش يې کړ سپين ږيری پورته شو او په چيغو يې شروع وکړه. پک له سره ټيکری وغورځاوه او ورته ويې ويل
- هه هه سپرلې څښتن درلود کنه؟
داسې يې وډباوه چې پوښتنه يې مه کوه، بيا لاړ او د صندقونو ټولې پيسې او طلاوې يې راټولې کړې او کورته لاړ. کورته چې ورسېده مور يې ترې پوښتنه وکړه چې پيسې يې در کړې؟ کنه؟ پک ورته وويل
- هو دريمه برخه يې راکړې ويل يې چې پاتې به بيا ګورو.
پيسې يې ټولې مورته ورکړې، مور له خوشحالۍ پورته پورته کېده ويل يې چې غلط شوی به وي خو پک ويل چې نه هغه سپرلی داسې سپرلی نه وو هغه ډېر قيمت لري.
ټګان چې بېګا کورته راغلل، چې د دار په کوټه کې يې د پلار د ځګيروي غږ لګيږي ټول حيران شول، ورغلل که ګوري چې پلار يې په دار ځوړند دی، پوښتنه يې ترې وکړه چې ولې؟ سپين ږيري ورته ويل چې هغه کوچۍ نه وه د سپرلې څښتن وو د سپرلې!. ټول حيران شول او يو بل ته يې وکتل ټولو ويل چې پيدا کوي به يې او داسې به

یې وهي چې څه یې کوې. خو پلار ویل چې اوس دا خبرې پر یږدئ ورشئ ډاکټر راته راولی چې مرم.
پلار به چوپ شو ، لږ شیبه به ما هم غوږ نیولی وو چې دوام به ورکړي خو لکه چې ویده غوندې به وو بیا به مې له خوبه ویښ وکړ.
- بیا څنګه وشول ؟
پلار به بېرته ویښ شو او سره سم به شو
- هه په کوم ځای کې وو ؟
- په ډاکټر پسې ګرځېده.
- هه ښه ، نو پک هم ولاړ یو زیارت ته د زیارت مینجور ته یې وویل چې ته د یو اځې د څو شېبو لپاره دا جامې او جام راکړه دا پورې رمه زما ده دهغه ځایه پکې ځم بېرته په منډه راځم ملنګ هم چې څو پیسې ترې واخیستې نو جامې یې ور کړې ، پک جامې واغوستې او جام یې ورسره راواخیست نیغ راغی د ټګانو د کور خواته چې کشری ټګ یې ولید چې له کوره ووت نو په یوه لاره ورته راوګرځېده او له لیرې یې غږ پرې وکړ
- هول ! هو ځوانه چېرته داسې تېز روان یې ؟ ټول مشکلات خدای حلوي که یو اځې د دپلار غم درسره دی مه وارخطا کیږه خدای به یې جوړ کړي زه درسره قول کوم
ټګ هک حیران شو چې دا څرنګه ښه ملنګ دی علم غیب هم لري راغی د ملنګ لاسونه یې ښکل کړل او ورته ویې ویل چې یو ځل مې پلار ووینې ګوندې وي چې خدای یې ښه کړي پک ورسره ومنله او ورسره روان شو ، چې کورته ورسیدل نو پلار یې په کټ کې اوږد غځېدلی وو او ځګیروي یې ختل ، پک چې ورته ودرېده نو سر یې وښوراوه او خواشیني یې څرګنده کړه. په کومو ځایونو چې یې وهلی وو په هغه ځای به یې لاس کیښود بیا به یې ورته وویل
- دا ځای د درد کوي ؟
سپین ږیري به ویل هو هو همدا ځای دی ، ټول زامن خوشحاله وو چې داسې ملنګ یې راوستی د درد ځایونه هم ورته معلوم دي. چې شپه

شوه زامنو ته يې وويل چې ما ته د اوداسه او به راوړئ نور تاسې لاړ شئ چې سهار راشئ نو پلار به مو داسې رک روغ وي چې د کان ته به هم درسره لاړ شي ، ټول ټګان په خوشحالۍ سره ووتل ، چې نيمه شپه شوه ، پک سوټې پرې راوګرځاوه ښه ورته ځير شو بيا يې پوښتنه ترې وکړه.

- نامرده ! سېرلې ځښتن درلود کنه ؟

داسې يې وډباوه چې نور له اخه توخه وغورځېده او څه شتمني يې چې ورسره وه ترې راټوله يې کړه او مخ په کور لاړ. کور يې مورته ويل چې د پور بله بر خه هم راوختله خو ډيره پاتې ده هغه ته ځو ورځې وروسته ورځم که خير وو.

بله ورځ په چل کې ورغی د شاوخوا کورنو له خلکو يې وپوښتل چې ټګان څه شوي دي ؟ هغوی ورته ويلي دي چې لدې ځايه يې يو لېرې ځای ته کډه کړې ده. خو دې خلکو ته يې ځای نه وو معلوم په بازار کې له يو دکانداره پوښتنه کړې ده چې ټګان چېرته تللي دي ؟ په ماېې يو څه پيسې وې د خورانو کور يې نه وو. يو دکاندار ورته وويل چې هغه له يو پکه ډير ورېريدلي دي فلاني غره ته تللي دي هلته اوسي. پک پسې روان شوی دی. د ټګانو خيمو ته چې ورسيدلی دی ، ښکته يو کوچی مالونه پيايي د کوچي سره د يوکمر په سر ناست دی. کوچي ته وايي

- ياره کوچيان سخت بې غيرته دي ، ډير ژر ويريږي.

- نه دا دروغ ده کوچيان له هيڅ څه نه ويريږي.

- خو دا خو ته وايې چې نه ويريږي ، هغه بله ورځ يو کوچی وو ما ورته وويل چې ورشه هغه کسانو ته يو اځې يوه چيغه ور وکړه ، ورچيغې يې نه شو کړای.

- نه دا به ځوک وو کوچيان له هيڅ څه نه ويريږي ، دا تاسې ځايان ياست چې ويريږئ.

ډيره شېبه يې کوچئ باټ کړ چې هرځو به يې ورته ويل کوچی به چارجبده آخر يې ورته وويل

- خو ښه که ریښتیا وایې او ریښتیا نه ویر ېرې نو که نر وې د هغه خیمې خواته ورشه له نږدې یوه چیغه ورو کړه.
- دا خو څه سخته خبره نده ، څه ورته ووایم ؟
- فقط دومره ورته ووایه چې: سپرلې ښښتن درلود کنه ؟
پک د کمر په سر ورته کېناست ، کوچی کیږدی ته ښه نږدې ورغی ورچیغه یې کړه
- سپرلې ښښتن درلود کنه ؟
لدې سره شپږ وارو ټګانو پسې رامنډه کړه سوټې یې په لاسونو کې وو او په کوچې پسې یې منډې وهلې کوچې هم د ډاره ترې منډې وهلې. پک راغی د سپین ږیري تخت ته ودر بده ، سپین ږیری ورته په ژړا شو ویې ویل چې ما ګوره ټول دکانونه او شته پلورلي دي هغه پیسې مې دادي تر کټ لاندې مه یې اخله. خو پک ښه وډ باوه او پیسې یې ترې راټولې کړې له هغه ځایه راښکته شو د کوچې رمه یې ورسره تر مخ کړه ، څه اشرفۍ یې په لمن کې نیولې او نورې یې په خره بار کړې ، یو ځای یې په رمه لېوه ورګډ شو ، پک ورغی له لکۍ یې ټینګ ونیو ، چې لیوه به له یوې خوا ورته خوله رادیخوا کړه پک به یې لکۍ ورهغې خواته کړه که دې بلې خواته به یې کړه پک به یې هم لکۍ ورهغې خواته کړه ، همدا سې اخته وو چې یو ملک راغی له خپلې لور سره په اس سپور وو آس یې ودراوه او د پک په تماشه بوخت شو ورته ویې خندل او ویې ویل
- دا څه کوې ؟
- ځنګه څه کوم ، ته څه کوې ؟
- دا څه لیونتوب دی وبه دخوري ؟
- نو ته نه وینې چې اشرفۍ تو یوي که ومې هم خوري نو څه پروا لري بیا دا دخوړلو والاندی په لمن کې مې اشرفۍ نه ګورې دا لیوه اشرفۍ تو یوي.
ملک ورته حیران شو ویل یې چې نیم ساعت یې ماته راکوې ؟ پک ورته وویل چې نه یوا ځې پنځه دقیقې یې درکولای شم ځکه چې زه هم

ډیر غریب یم. ملک ورغی پک ورته د لیوه لکۍ ور کړه او ور ته ویې ویل چې ډیره ټینګه یې ونیسه که د خوشې کړه نو ا شرفۍ نه تو یوي. پک راغی په اس له پیغلې سره سپور شو که ګوري چې لیوه په ملک مخ وروګرځاوه ویې خوړلو ، پک اس ، جینۍ رمه او پیسې را بار کړل او راغی کورته.

مور یې ترې پوښتنه وکړه

- زویه پور در وختلو ؟

- هو مورې دا پیسې او رمه او اس یې راکړل چې پوره نشوه نو دا لور یې هم راته واده کړه نور نو خلاص په خلاص شو.

نور به نو پلار هم کیسه پرېښوده ، ماته به هم خوب راغی او کرار به یې له څنګه اوږد وغځېدلم او کله به له پلاره مخکې ویده شوم کله به مې لږ شېبه د پلار سا ایستلو ته غوږ ونیوه او زه به هم ورسره ویده شوی وم.

اووم څپرکی

د پلار ناروغي

بس نو څو اوړي او څو ژمي همداسې تیرېدل ، اوړی به له پلار سره په دکان کې هم اخته وم او ښوونځي ته به هم تللم ، ژمی به هم عادي او بې شوره تیریده هره شپه به نکل وو او هره شپه به یوه نوې کیسه. خو څه شی چې راته عجیب وو داوو چې څومره لویېدم نو مسئولیتونه به مې زیاتېدل څومره به چې لویېدم نو په هغومره اندازه به مې د مسئولیت احساس هم زیاتېده ، هره ورځ به په دې فکر کې وم چې خدایه ! کوچنی چې وم څومره مې قدر زیات وو ، څو مره مې سات

تیر وو.
په دې دوه کلونو کې غیر له کابلۍ خاله نه څوک په موږ ونه ګرځېدل یوازې کابلۍ خاله او له هر چا مې پکې زیا ته آمنه ویاده شوه ، هغه ښه نجلۍ وه له ماسره یې ډیره جوړه وه ، هغه نورو به راپورې خندل خو هغې هیڅکله هم راپورې نه خندل ، هغه به یې خپل پلار او مور نابغه بلله ، خو بیا یې هم کبر له زرلښت او نورزیې کم وو.
پلار کرار کرار کمزوری کېدو ، زما هم ښوونځی نور نږدې کېدو ، ورځ په ورځ ژوند نوې بڼه خپلوله ، هرڅه به د یوې ورځ په نسبت بلې ته راته بدل ښکارېدل ، نور هغه لرګي راته د لوبو سامان نه ښکارېده ، نوربه په پټوکو کې نه رغړېدلم او نور مې د چای جوشې سندرې نه اورېدې یا به مې زړه غوښتل وایې ورم خو وخت به نه وو.
یوه ورځ له ښوونځي راغلم ، پلار په دکان کې پروت وو ، ګېډې ته یې لاس نیولی وو او زیګروی یې کاوه ، ډیر وارخطا شوم ، زړه مې غوښتل په زوره زوره ورته چیغې کړم او ورته ووایم چې تر اوسه به تاته په بازار کې بې له ماګرځېدل بې مزې وو اوس نو ته هم پورته شه له لاسه مې ونیسه او په بازار کې مې وګرځوه ، په سترګو کې مې اوښکې وګرځېدې خو پلار له لاسه ور ونیولم او موسک شو.
- لیونکه ، دا که خدای مه کړه زه درته سخت ناروغ شم چې ته به څه لیونتوب کوې ؟ خیر خیریت دی پورته مې کړه او کرار کرار دکان بند کړه نن به وختي کور ته لاړ شو.
- نه ډاکټر ته ځو.
- نه نه ماته خپله ناروغي مالومه ده د ډاکټر خبره نده ځه کورته.
ډیر مې ورسره تاو کړل خو پلار ټینګار کاوه چې ځو به کور ته ، کور ته ور سره روان شوم ، په لارې کرار کرار روان وو ، زه هیڅ نه پوهیدم چې څرنګه ورسره وکړم ، کا شکي را په شا شوی وای. لدې سره به هغه وختونه راپه یاد شول ، چې هغه ته به ورپه شا وم او له غاړې به مې یې لاس تاو کړي وو کله به یې په اوږو کېنولی وم او ما به یې په سر کلک لاس نیولي وو ، کله به مې پښې پرې وښورولې او هغه به

مې هم پښوته لاس راوور او وبه یې چیچلم.
پلار راته کتل.
- په څه چرتونو کې یې؟ وهلکه ماویل دکان دې بند کړ کنه؟
- هه؟ هو... هو زما فکر نه وو.
له هماغې کوڅې تیریدو چې یوه ورځ له پلاره مرور شوی وم او کور ته پرې تللم، پلار له وروسته راپسې غږ کړ او بیا چې راورسېد نو په غېږ کې یې ونیولم او راته وېې ویل.
- زما لیونیه، چې راغلې، نو له ماسره به څوک په بازار کې ګرځېدل او چا به راته ویل چې بابا کېک واخله بابا جلبۍ واخله. چې ته نه وې څوک به له لاسه نیسم او په بازار کې به یې ګرځوم.
بیا مې د پلار څیرې ته وکتل اوس ډیر ضعیف شوی وو په مخ کې یې ګونځې غځېدلې وې او غږ یې هم ریږدېده، ښکلې سترګې یې پکې لوېدلې وې او غاښونه یې هم نور یو یو ښکارېده، همداسې یې څېرې ته ځیر وم چې پلار راته سر وخوځاوه.
- څه دي؟ بچک؟
- څه نه هسې پلاره ماویل ګوره دا ناروغي به د ډاکټر وي؟
- نه نه درځه سرپسې مه ګرځوه ستا درسونه څرنګه وو؟
- ښه وو ډیر ښه وو.
- ښه شکر دی سږ به بیا دوهمه نمره ټینګه کړې او که له خیره او لې ته دې په نیت کې دي؟
- نه اوله خو د هزاره وو ده ډیر کوښښي دي، ښې حافظې هم لري همدا دوهمه مې که ټینګه کړه ښه به وي.
کور ته ورسېدو، پلار په کوټه کې اوږد وغځېده، له ستړیا او درده یې اوږد اسویلی وکړ ماته به هغه وخت رایاد شو چې دواړه به راغلو زه په کوټه کې ویده شوی وم پلار به دیګ کاوه یا به یې کار کاوه زه به چې را ویښ شوم نو خپل څادر به یې راباندې هوار کړی وو، د ماچې لوندوالی به مې یې لا په تندي حس کاوه سترګې به مې وموښلې او بهر به ورته راووتم، خو اوس نو ضعیف وو یواځې به یې ماته

سترګې نيولې وې او لکه د هغه هم چې کار زړه غواړي نو هرڅه ته به يې سترګو کتل او د کار تمه به يې کوله.
ماخوستن يې ډېره شېبه له سر سره ناست وم، زړه مې غوښتل چې د هغه په څېر ډېرې کيسې ورته وکړم، د ابراهيم ادهم، د اووه تګا نو نورې بېلابېلې، زړه مې غوښتل د هغه په څېر يې سر په خپله سينه کېږدم او چې ښه ويده شو نرم يې له سينې ښکته کړم څادر پرې وغوړم او له څنګه يې ويده شم بيا يې سهار هم پخپله پورته کړم.
چې شېبه تېرېدله د پلار وضعيت خرابېده، زه هم وارخطا کېدم، پلار يوا ځې دا نارې وهلې چې زه وارخطا نشم، بس تل يې ډاډګيرنه راکوله خو ما دوه سترګې په هغه کې ګنډلې وې او زړه مې ورته سوځېده، چې شېبه تېرېده تبه يې زياتېده او الهګويي يې کوله.
لږ شېبه مې يې په تندي سړې ټوټې ايښودې بيا يې پورته راته وکتل، زما هم نوره ورته ژړا نه درېده ښه مې ورته وژړل او په تندي مې ښکل کړ، هغه ورو ځې سره کش کړې او لاړې يې تېرې کړې په لړزېدلي غږ يې وويل.
- زويه له څراغه مې ښه نه راځي، ټپ ټپ کوي.
- خو تياره ده.
- پورته شمې بلې کړه.
زه هم پورته شوم شمې مې بلې کړې، خو د شمو رڼا هم همداسې ټپ ټپ کېدله لکه د څراغ ډېره شېبه پلار شمو ته وکتل او بيا يې اوښکې پاکې کړې، زه يې ورنږدې کړم او نور نو کرار کرار راته په خبرو لګيا شو.
- زويه دا شمې وينې؟
- هو پلاره وينم يې.
- ګوره چې دا مواد به لومړی له کومه شوي وي؟ بيا به چېرته وړل شوي وي؟ بيا به څرنګه سره تپل شوي وي بيا به څرنګه ترې شمې جوړې شوې وي؟ او بيا به په څومره لاسونو ګرځېدلې وي او بيا به ستا لاسونو ته در رسېدلې وي؟ او تا هم دادي پرې اور بل کړ رڼا يې

وکړه ، تمامه به شي بیا به بله راواخلي روښانه به یې کړي او هغه به درته رڼا کوي ، هغه چې ختمه شي بله به راواخلي او بله به یې کړي رڼا به کوي خو د هغه نورو به کوم اثر هم پاتې نه وي ، بیرته به هغه لومړني مواد هم ترې نه وي پاتې ، یواځې لږ ځای به غوړ کړي او هغه به هم ډیر ژر پاک شي او نښې به یې له منځه لاړې شي.
پلار به بیا دمه وکړه ، ماته به یې وکتل بیا به یې کتار شمې له نظره تیرې کړې ، بیا به یې غاړه تازه کړه او دوام به یې ورکړ.
- موږ هم کټ مټ لکه دغه شمې هسې یو ، یوه ورځ د آدم شمه هم بله وه ، د حوا ، د نوح ، د ابراهیم ، د موسی ، عیسی ، محمد او ستاد ابراهیم ادهم ، خو هغه اوس ټول خاورې دي رڼا یې کړې او بیرته یې شمه خاموش شوې ده ، زه هم ژوندی وم ، ډیرې هسکې ټیټې مې ولېدلې ، خوږې ترخې ، مینه ، کرکه ، ظلم ، زاری ښه بد خو یوه ورځ به مې شمه مړه شي ، بیا به ستا نوبت وي ، ستا شمه هم همداسې یوه ورځ بله شوې ده وړوکی وې لوی به شې خواره به ووینې ، سختۍ به ووینې ظلم به ووینې او همداسې به یوه ورځ له دې دنیا سترګې پټوې ، دا شمې کمې ندي بله شمه هم بله ده ډیرې شمې بلې دي څوک ...
د پلار خبره به کله کله ډېب شوه ، زما هم له سترګو اوښکو لارې جوړې کړې وې ، پلار ته مې دوه سترګې نیولې وې او هرې خبرې ته یې د زړه په غوږونو غوږ وم. ډیره شېبه چوپتیا خپره وه ، پلار به کله ډیره شېبه سترګې پټې ونیوې او کله به یې ماته کتل ، بیا به یې سترګې وغړولې او موسک به شو.
- ښه نو لدې څه ذده کوې ؟
زما به ستونی کنګل وو ، څه مې له خولې نه وتل ډیره شېبه وروسته مې ځواب ورکړ.
- هو لدې دا ذده کوم چې موږ هم لکه شمې یو ، یوه ورځ به مو رڼا خاموشه وي او څوک به مو رڼا ته په اوربل کې ګلونه نه سموي ، څوک به مو رڼا ته تلاوت نه کوي څوک به مو رڼا ته سوچونه نه وهي او وروسته له ډیرو کړو وړو رڼا ګانو ، پوکیو او شمالونو به نور خپله

ختم شوي وو او رڼا به مو کراره کراره یا نا څاپي مړه کیږي او نور به څه راپکې نه وي چې څوک مو بیا رڼا ته کیني او یا راباندې خپل کور ښکلی کړي.
پلار مې لاس ور ونیو او په خپلو لاسونو کې یې ټینګ کړ ، پورته یې راته وکتل او بیا یې خپلو خبرو ته دوام ورکړ.
- هو بلکل ، تا هم شمې راوړې ، ماته دې پرې رڼا جوړه کړه په حقیقت کې تا دغه شمو ته اړتیا درلوده خو هغه چا چې ستا شمه یې روښانه کړې ده ستا رڼا ته هیڅ اړتیا نلري هغه ډیر ستر ذات دی.
بیا لږه شیبه چوپ وو او بیا یې دوام ورکړ.
- ستا رڼا په حقیقت کې عبادت دی ، هغه خدای ته پیدا کړی یې چې عبادت وکړې ، دا په حقیقت کې ستا رڼا ده ، ښه کارونه وکړې ، ظلم ونه کړې ، دروغ ونه وایې ، دچا مال و نه خورې او خلاصه د نړۍ په سر ټول ښه کارونه وکړې او له بدو کارو ځان وساتې دا ستا رڼا ده او دا ستا په درد خوري.
زه یې سترګو ته ځیر وم ، دا سې پخې پخې خبرې یې کولې چې توبه ، نور یې نو کرار کرارې سترګې وتړل شوې ، زه یې هم له څنګه وغځېدم او د شمو لمبو ته مې چرت ونیو ، دپلار یوه یوه خبره مې له ذهنه تیرېده او په یوه یوه خبره مې یې غور کاوه.

اتم څپرکی

دقناعت درس:

دقانع ډوډۍ پخه ده
لاس یې ډک خوله یې خوږه ده

د حریص کاسه چپه ده
لاس یې تش خوله یې سپیره ده
مابه چې نوی بکس یا نوی ځیز وغوښت پلار به همدا ویل چې د قانع ډوډۍ پخه ده ، لاس یې ډک خوله یې خوږه ده ، د حریص کاسه چپه ده ، لاس یې تش خوله یې سپیره ده ، بیا به موسک شو او خپل کار ته به یې دوام ورکړ.
یوه ورځ له ښوونځي راغلم ، پلار ډیر ستړی وو ، ناروغي یې لا پوره نه وه ښه شوې ، زما په لیدو د کار په میز تکیه شو او راته ځیر شو.
- ښه ښه راغلې ؟ څه غورې وې ؟
- خیر خیریت وو ، ستا ناروغي څنګه ده ؟
- هی بد نه یم ، زویک به اوس یو چای دم کړي کنه ؟
- ولې نه په سترګو.
له دې ناروغۍ سره پلار ډیر راباندې ګران شوی وو ، هره خبره به مې یې د زړه په غوږو اوربده ، ډیر مې زړه غو ښتل چې پلار هرڅه وایي زه پرې عمل وکړم خو کله کله به راباندې همزولې بریالي شول او فوټبال ته به یې بوتلم چې رابه غلم پلار به یو څه خواشینی وو اوس مې نو نیت وکړ چې هیڅکله به فوټبال ته هم نه ځم.
چای مې دم کړ ، راغلم دکان ته ، ډیره شېبه سره ناست وو ، دا چرت راسره پیدا شو ، که خدای مه کړه دا پلار له لاسه ورکړم څه به کوم ؟ نور خو نو هیڅوک هم نه لرم. بیا به مې له ځانه سره ویل چې خدایه سل کاله نور عمر هم ورکړه ، یا پروردګاره پاکه ربه.
پلار هم چای څښلو ماته یې کتل ، بیا موسک شو او پورته شو ، واسکټ یې راواخیست له جیبه یې پیسې را وایستلې.
- ورشه بچیه یو پاو کلچې ځان ته راوړه نن مې دیګ درته نه دی پرې اینښی.
دې خبرې یې راباندې سخت بد تاثیر وکړ ، چې ښوونځي ته به تللم ښه ډیر وخت به هم وو خو هیڅ به مې نه پخول پلار خوارکي به الوګان راوړي وو او خدای خبر چې هغه به ترې څومره خوږل نوره برخه به یې

ماته پرې ایښې وه اوس یې چې دا د درته راوړه کلمه ووې سخته خوا مې ورته بده شوه خپله یې هم ډوډۍ نه وه خوړلې خو په پیسو یې زړه نه وو شوی مګر ماته یې پیسې راوایستې ، پیسې مې ترې واخیستې او بهر ووتلم.

په لارې هم راسره همدا چرتونه وو ، تر کله به داسې غریبان وو ، تر کله به د پلار ترکانې وي او خدای خبر چې څه پیسې هم پیدا کوي کنه ؟ هغه هم بیا زما د بوټونو جامو ، کتابونو او قلمونو خوراک شي.

چې راغلم پلار ډېر خوشحاله وو ، کلچو ته یې وکتل پیاله یې کېښوده ، څو مې کلچې په ځمکه ایښودې یوه یې ترې ور واخیستله ، بیا یې ماته وکتل.

- وخوره ولا سړی وږی کېږي ورځې اوږدې دي.

دریمه کلچه یې هم ور واخیستله نور نو شاته کېناسته ، ځان به یې هغې او دې خواته بوختاوه ، چې ګواکې زه خو نور موړ شوم ، زما له ستوني نه تیرېده کښوړه مې تاو کړه څنګ ته مې کېښوده پلار کښوړې ته وکتل.

- ولې یې نه خورې ؟ وخوره.

- موړ شوم ، بس مزه نه راکوي ، موړ یم.

- وخوره ورک شه سهار دې هم چندان چای نه وو څښلی.

په زړه کې مې ویل چې زه خو یواځې ښونځي ته لاړم تا خو کار هم کړی دی. نور مې نو ځان بلې خواته بوخت کړ چې پلار بیا کښوړه رانږدې کړه او کلچه یې ترې ورپورته کړه بیا یې ماته ونیوه خو ماترې وانه خیستله ، پلار په احتیاط احتیاط یوڅو ترې وخوړې پاتې یې تاو کړې برې یې په لرګو کې کېښودې.

اوس پلار ډېر کنجوس شوی وو ، که به چا داسې کارونه کول نو پلار به کنجوس باله خو ځان ته یې فکر نه وو ، ماته خو خیر خو خپل ځان ته یې یوه پیسه هم په څه نه ورکوله. بوټونه یې د دوه کالونو زاړه وو ، جامې به یې نوې څومره نه اغوستې په هرڅه یې زړه بېرانېده.

جامې مې بدلې کړې ، میشترنګ مې راواخیست او له پلاره سره

اخته شوم ، ډیره شېبه یې د ښونځي په اړه پوښتنې وکړې وروسته مې ورته وویل.
- پلاره کنجوس څرنګه وي.
هغه وخندل.
- داسې وي لکه زه.
- نه داسې مې نه ویلې.
- خو خیر زه لږ ورته یم.
- نه ما ویل چې ته کنجوس کنجوس هرچاته وایې نو څرنګه باید سړی وي چې کنجوس خلک ورته ونه وایي.
پلار یو چوکاټ راپورته کړ او سکنه او څټک یې راواخیستل او په چوکاټ کې په سوري کولو اخته شو.
- یو کنجوس وي ، یو قانع ، دومره هم باید سړی نه وي بې باکه چې څه مال ومنال لري د یوې چړچې شي. ځکه سړی خپل توانویني وایي له خپلو څړو سره پښې غځوه ، نو د خپلو څړو سره چې څوک پښې غځوي هغه ته کنجوس نه وایي. او څوک چې د خدای زور پیسې ولري او بیا هم نه په غلا بندوي نه په چور نه په تالان او نه یې د خپل کور او اولاد نفقه کوي هغه ته وایي کنجوس ، او د کنجوسانو دنیا هیڅکله هم نه زیاتیږي او شکر به یې هیڅکله هم په خوله وانه وړي.
ډیره شېبه سره چوپ وو ، پلار چوکاټ بسته کړ ، بیا یې ماته وروځې کش کړې.
- ښه نورې غورې وکړه.
- د ابراهیم ادهم یوه کیسه خو راته وکړه.
- نه لرم حوصله راسره نشته ، ستړی یم بیا به یې بله ورځ درته وکړم.
- نه خو اوس یې چې راته وکړې ستړتیا به دې وتښتي.
- شیطانه.
ډیره شېبه اخته وو ، بهر ووت کوزه یې په لاس کې واخیسته بېرته راغی ، کوزه یې لمر ته کېښوده او لاسونه یې بډې وهل.
- ناوخته دی.

- نو شروع کوې یې
- ریښتیا هو نن مې یې یوه ډېره ښه کیسه یاد ته راغلې دا هغه د کور په کتاب کې نشته ده.
- ښه تاچې تر اوسه دا کیسې راته کولې کور کتاب دی ؟
- نو څه فکر کړې چې ابراهیم ادهم زما همعصر وو لیونیه.
- ښه دا نوې کیسه یې راته وکړه.
- ښه نو غوږ شه وایي چې یوه ورځ ابراهیم ادهم په ښکار پسې تللی وو ، وایي چې ډیر په ښکار پسې وګرځېده زړه یې غوښتل یوه ښه هوسۍ ښکار کړي ، ډیره شېبه په غره کې وګرځېده ، تر څوچې یوه هوسۍ یې ګیر کړه ، ډیر خوشاله شو خپل تیر او کمان یې سره سم کړل او په هغه هوسۍ پسې روان شو.
هوسۍ چې یې خواته رانږدې شوه نو ابراهیم اد هم غو ښتل چې نور خپل تیر له کمانه خوشی کړي او هغه پرې وويلي چې پدې وخت کې دخدای په قدرت سره هو سۍ په خبرو راغلې ده او د حال په ژبه یې ویلي دي:
- اې سلطان ابراهیم ادهمه ! زما تیونه وګوره چې شیدې لرم ، زه درې واړه بچیان لرم د غره په یو غار کې مې خو شي کړې دي او زه راوتلې یم تر څو یو څه وخورم او خپلو بچو ته مې خوراک یوسم.
وایي چې ابراهیم ادهم د هوسۍ په دغه خبرو ډیر حیران شو او خپله څه غذا چې یې درلوده د هوسۍ په مخ کې یې کېښوده او خپله ترې بیرته لاړ.
هو خو کیسه همدومره وه کنه.
ماوخندل ، پلار بیا سر وخوځاوه ، او د جامو لور ته روان شو.
- زویه هیڅکله هم ځان حقدار مه ګڼه ، په لږ څه قناعت وکړه ، په دنیا کې ډیر څه او ډیر څوک له تا وړې شته ډیر خلک له تا زیات اړمن دي او که دهغوی مرسته وکړې دا طبیعي ده چې د پنځون ستر ځښتن تاهم داسې نه پرېږدي او دا د طبیعت قانون دی چې تاته به یې هم پاداش رسیږي.

نور نو لمر ژیړ شوی وو ، دواړو جامې واغوستې دکان مو بند کړ او کرار کرار مخ په کور روان شو .

نهم څپرکی

د آمنې راتګ:

نور نو دولسم ټولګي ته رسېدلی وم ، د پلار د ترکاڼۍ مزه هم په تلو وه ، کار به یې هم ډېر نشو کولای ، زه به چې غرمه راغلم بیا به تر بېګا له پلار سره په ترکاڼۍ کې اخته وم ، ماخوستن به مې هم نور د پلار نکلونه له یاده وتلي وو ، ریاضي او فیزیک داسې راته سخت وو چې مه یې کوه پوښتنه .
یوه ورځ له ښوونځي راغلم ، چې ګورم دکان بند وو ، د ګربت اکا دکان ته ورغلم ، هغه په کار اخته وو د دکان له دروازې مې ورغږ کړل .
- ګربت اکا زموږ پلار څه شو ؟
- هغه لاړو کورته لکه چې یو میلمه مو راغلی وو ، له هغه سره کور ته لاړ ، ماته یې ویل چې اسد راغی کورته یې راواستوه .
هک حیران شوم ، دا به څوک راغلي وي ؟له ځانه سره مې ویل چې کاشکي د کابل خاله وي آمنه هم ورسره راغلې وي. په لارې چټک چټک روان وم ، ډیرپه دې لاره یواځې نه وم تللی تل به راسره پلار هم روان وو ، دواړو به تر کوره څوکیسې وکړې ، خو اوس به پلار په خپله هم ویل چې نور مې مزه نشته ریښتیاهم نور یې چندان مزه نه وه ، ژر به غوسه کېده ، خبرې یې ډیرې نشو کولی ، زما له درسونو سره یې چرت خراب وو هره ورځ به یې ویل چې که زه کابل ته پوهنتون ته لاړ شم نو هغه به څه کوي ، زما هم زړه درېږده چې څرنګه به پوهنتون

ته ځم ؟ کله به مې ویل چې پلار هم راسره لاړ شي کابل ته کله به مې ویل چې پوهنتون به نه وایم خو هیڅ یو هم نه آراومولم.
په همدې فکرونو کې وم چې کور ته ورسېدم ، دکور ترمخې یو موټر ولاړ وو ، دا لومړی ځل وو چې زموږ د کور مخې ته موټر ولاړ وو ، له ځانه سره مې وویل چې حتماً د کابل خاله ده بل څوک ندي بس له ډیرې خوشحالۍ الوتلم.
د کوټې دروازه مې پرانستله وای پخپله وه ، خاله وه ، آمنه وه نورزیه کامران او پلار یې وو. ورغلم خاله په غیږ کې ونیولم او په تندي یې ښکل کړم ، له رحیمي کاکا سره مې هم سترې مشي وکړل کامران مې هم په غیږ کې ونیو ، خو نوبت آمنې ته ور ورسېد ، ډیره شېبه مې ورته وکتل او ورته مې خندل ، ډیر خوشحاله وم ډیره شېبه سره کېناستلو خاله پوښتنې کولې. رحیمي کاکا او پلار هم مجلس کاوه خاله ډیره راته خوشحاله وه.
- دا د هوسۍ خوارکۍ یو اځینۍ هیله وه چې زوی یې...
نور یې نو ژړا ستونی ونیو ، خبره یې بدله کړه او له پلار سره په مجلس بوخته شوه. آمنې هم ماته کتل ، موسکه موسکه کېده او کله کله به یې آرامه پوښتنه وکړه.
- په څوم ټولګي کې یې ؟
- نو زړه دې دی چې ناکام شوی وم ؟
- ښه ماویل چې که چېرته دې کوم ټوپ وهلی ، پلار دې هومره غورې کولې ماویل نو له پوهنتون هم تیر شوی یې ؟
ماورته وخندل نور مې څه ونه ویل.
کله به مې د رحیمي کاکا او کله هم د خاله پوښتنو ته ځوابونه ویل او کله به هم آمنه له نظره تیره کړه ، ډیر پخوا اوس مې کم کم یادیدل چې ما او آمنې به په کوڅه کې د ټوپونو مسابقه کوله دهغې په ویښتانو کې یوه شانه وه چې ټوپ به یې کړ هغه به خلاصه شوه بیا به نیم ساعت په هغه اخته وو چې ټینګه به شوه نو بیا به یې ټوپ ووا هه که به خلاصه شانه کور ته راغله مور به یې ورته غوسه وه. هغه وخت به

يې لنډ سور کميس اغوستی وو او ويښتان به يې تر شاتړلي وو ، له هماغه اوله ډېره ښکلې وه ، ډېره نازولې وه چا به ورته دوهمه خبره کوله هغې به بيا په ژړا شروع کړې وه. خو اوس بدله شوې وه. تورې غټې سترګې چې سرخي يې خوني توب يوه په دوه کړی وو ، لوړه پزه سپين مخ خو ويښتان يې په ټيکري کې وو اوس يې هغه سور کميس نه وو په تن اوس يې نو نوی کابلی موډ کاوه ، خو هغه وخت به نه زما زړه د غوځېدو وو نه به د هغې نيت وو چې د چا زړه هسې پاره کړي مګر اوس بدله وه نظر يې لکه د موسی امسا هسې ټولول کول لکه د عيسی معجزه ژوندي کول يې کول...

ما يې همداسې سترګو ته کتل چې هغه موسکه شوه مور ته يې وکتل ، ماهم ځان سره سم کړ فکر مې شو دهغې مور ما ته کتل. ما ورته وخندل.

- وبخښی چای څښې ؟

- نه زويه زه اوس خپله پورته کېږم چای به دم کړم.

ما بيا آمنې ته وکتل په زړه کې مې وويل چې کاش آمنه پورته شي چای وکړي خو نه هسې هم نه وه آمنه دومره نازولې وه چې چای يې له سره پيژندلو نه چې څرنګه يې پخوي.

خاله بهر وايستلم ، ډېره شېبه په هغه بله خو نه کې سره ناست وو ، پوښتنې يې کولې او د خپل ځان په اړه يې ويل کله به يې د زرلښت غورې کولې چې په پوهنتون کې اول نمره شوې وه ، ماته يې يوا ځې په درس ټينګار کاوه. ډېره شېبه مو هلته غورې وکړې ماورته د پلار د ناروغۍ وويل ډېره خواشينې شوه ويل يې چې ماته مو نو ولې حال نه را استاوه خو ما ورته وويل چې څرنګه مو درته حال استولی وای. په دې کې آمنه هم راغله ، مور يې ورته وکتل نور يې نو له ماسره خبرې کولې خو زما پام يوا ځې آمنې ته وو دهغې حرکاتو ته پورته کېدا ته کتلو ته يې چوپتياته بس زړه مې غو ښتل يوا ځې آمنې ته وګورم او بس.

خاله شپه وکړه بېګا تر ډېره ناست وو زه آمنه او کامران سره يوې

خواته شو نورزيه ويده شوې وه پلار خاله او رحيمي کاکا هم خپلې کيسې کولې رحيمي کاکا پلار ته ويل چې دا کور خرڅ کړه په کابل کې يو ښکلی کور واخله نور به نو اسد هم درسره وي پوهنتون به هم وايي خپله به هم هلته کار کوې په کابل کې کار ډير دی خو پلار ورسره نه منله.

آمنې له ما پوښتنې کولې ، کله په درس کې کله هم د ملګرو او ښوونځي په اړه ما هم ترې پوښتنې کولې. نرمه لهجه خوږې خبرې يې زما په ذهن کې پاتې کېدې ډيره ښه سره وغږيدو ما ورته ويل چې کومه پوهنځۍ وايي هغې ويل چې غواړي ډاکټره شي خو زما له ډاکټرۍ ښه نه راتلل ما غوښتل چې حقوق ولولم له سياست سره مې جوړه وه. آمنې وخندل

- ښه غواړې څارنوال صاحب شې ؟

- هو نو ته غواړې چې ډاکټره صاحبه شې ؟

دواړو وخندل ، کامران ويل چې غواړي انجنير شي خو آمنې ورته وخندل.

- ورکه انجنير مه کيږه شرم دی خلک به څه وايي چې درې خويندې ډاکترانې دي پلار ډاکتر دی او يو زوی غواړي انجنير شي.

شپه عجيبه تيره شوه ، ډيره ښه شپه زړه مې غوښتل چې ويده نه شو او ترسهاره له آمنې سره مجلس وکړم ، زه ورته د ابراهيم ادهم کيسې وکړم او هغه هم راته چوپ ناسته وي سترګو ته مې ګوري او موسکه وي.

سباته جمعه وه زړه مې ښه وو ګوندې آمنه ټوله ورځ له موږ کره وي زړه مې غوښتل چې سبا هم پاتې شي... خو چې چای مو وڅښلو نو رحيمي کاکا ويل چې نور نو ځي. زه ډير خپه وم خاله ته مې وکتل هغه هم راواړاندې شوه او په سر مې يې لاس راتير کړ.

- خاله پاتې شئ خو سبا به لاړ شئ.

- نه قربان بايد لاړ شو زرلښت يو اځې پاتې ده د تره کره يې ده نن بايد ورشو.

- خیر دی مازیگر لاړ شئ.
- نه بیا به گورو یوه بله ورځ بیا راځو.
نور نو کرار کرار ووتل، په موټر کې سپاره شول. آمنې ته ډېره راتـه لاس خوځاوه چې موټر له سترگو پنا کېده آمنه مې زړه راننوته لا خوږه کېده او راباندې گرانېده.
بېرته راغلم کور ته لـه پـلار سره اوږد وغځېـدم پـلار اسویلی وکړ او پیاله یې ورنږدې کړه.
- خاله دې خیر یوسي، دا یوچای یې دم کړ هم توره یې وکړه.
- خاله ښه ښځه ده.
- ولا رحیمي هم بد سړی ندی یواځې لږ پیسه دوسته دی.
- خو ته خپله وایې چې سړی باید قـانع وي او دا هڅه هم وکړي چې ټول مال ومنال د یوې چړچې نه کړي ؟
- نه ډاکټر یې پدې کیسو کې ندی هغه که قانع وای له ما او تا سره به یې لږ څه مرسته کړې وای حد اقل دومره خو یې کولی شو چې ما او تایې په یوه کور کې اړولي وای ما یو دکان نیولی وای کار مې کولی او تا هم راته پوهنتون ویلی.
نور نو د پلار دا سندرې پیل شوې چې ډاکټر ولا مرسته نه کوي او څه خو زما پـه زړه آمنه راننوتـه او بل ډول یـې تسخیر کړی وم. پـلار پورته شو یو کتاب یې راواخیست او مخ ته یې ونیو.
- پلاره تاخو دا ډیر وخت کتاب له یاده ویستلی وو، ریښتیا هغه د ابراهیم ادهم د کیسو کتاب چېرته دی ؟
- نشته دی اوس.
- همدا په لاس کې خو د نوی کتاب دی ؟
- دا فارسي دی، هغه په پښتو دی.
- ښه خو دا راکړه.
- ته ولې خپل کتابونه نه لولې ؟
- نه یو ځل دا له نظره تیروم بیرته یې درکوم.
پلار ماته کتاب ونیو نور یې په ځان څادر راکش کړ او سترگه یې پټه

کړه بېرته سره وخوځېده سر یې راپورته کړ.
- وهلکه بې د ابراهیم ادهم له کیسو نورې هم ښې کیسې شته غواړې درته ویې لولم ؟
- نه دومره ندي ښې.
- نو غوږ شه یوه په زړه پورې کیسه درته ولولم ، دا تر دې ډاکټره رایاده شوه چې دومره سترې سترې خبرې یې کولې.
وایي په یو ځای کې یوه زړه ښځه وه چې په دښته کې یې مالونه څرول ، هره ورځ به چې د باچا کاروان تیریده هغه به ورته ولاړه وه او د پاچا احترام به یې کاوه ، بله ورځ په یوه غو نډۍ ولاړه ده د پاچا کاروان چې یې ولیده نو لاندې یې ورته راغږ کړل.
- هې ! دا پاچا ته خو مې یو عرض حتماً ورسوئ.
وایي هغه ساتونکي حیران شوي دي چې دغه ښځه خو به هره ورځ د پاچا د احترام لپاره وه او کله به یې ژړل او کله به یې خاورو کې پښې غځولې وې د پاچا ستاینه به یې کوله ولې داسې په غرور سره خبرې کوي ؟
- وایه ورته وبه یې رسوو
- نه نن مهمه خبره ده ، حتماً به یې ورته رسوئ.
- ښه په دواړو سترګو وایه کنه.
- ورته ووایه چې زما زوی ځوان دی دا لور به دې ورته واده نکړې ؟
وایي ساتونکي سخت حیران شول چې دا ښځه څومره بد له شوې ده داسې په کبر کبر کې خبرې کوي ؟ وایي چې دا خبره تر پاچا پورې ورسېده ، پاچا وایي موسک شو او امر یې وکړ چې ورشئ په کوم ځای چې دا ښځه ناسته وه هغه ځای وپلټئ. وایي چې کله یې هغه ځای وپلټلو ترې لاندې خزانه وه.
- ښه.
- خونوره نو کیسه همدومره وه ، دا غټې غټې خبرې دنیا په خلکو کوي همدوره بس.
- نو دې څه فایده وکړه ، ولا بابا سخت مې د خزانې د کیسو سره لګي

نورې دې نه دي په یاد ؟
- په یاد مې دي.
- خو یوه بله راته ووایه.
- سمه ده د بېگا برخه هم خلاصه شوه او په دې شرط چې ته به هم را ته یوه کیسه لولې.
- سمه ده.
- نو وايي چې یو کس وو ډېره ارزو یې درلوده چې خزانه ومومي او پیسه داره شي د ورځې به هم ورسره همدا چرت وو او د شپې به هم ورسره همدا چرت وو ، یوه شپه یې خوب ولیده چې یو کس ور ته وایي چې زه مامور شوی یم چې تا ته خزانه وښییم سړی ډېر خوشحاله شوی دی نو وايي چې هغه کس ور ته وویل چې غشی او لیندۍ درسره واخله هغه پورې غونډۍ ته لاړ شه غشی په لیندۍ کې کېږده او خوشی یې کړه چې هر ځای وغورځېده نو هلته به خزانه وي سړی ډېر خوشحاله شوی دی سبا ته غونډۍ ته تللی دی غشی یې په لیندۍ کې ایښی دی کش کړې ده او غشی یې خوشی کړی دی غشی وړاندې یو ځای لګېدلی دی سړی ورغلی دی په ډېره لیوالتیا یې هغه ځای پلټلی دی خو هیڅ یې هم ندي میندلي ، څو څو ځله یې یوې او بلې خوا ته غشی ویشتی دی او هغه ځایونه یې پلټلي دي خو څه یې ندي میندلي ډېره غوسه ورغلې ده. بېگا یې بیا هغه سړی په خوب لیدلی دی په غوسه کې یې ور ته ویلي دي چې ولې دې غلط ادرس راکړی وو ، هغه کس ورته ویلي وو چې ما غلط ادرس نه وو درکړی دا پروسه دې غلطه پرمخ بېولې ده. غشی په لیندۍ کې کېږده ، لیندۍ بې له دې چې کش کړې نو غشی پرېږده چې غشی هر ځای ولګېده نو خزانه هماغلته ده. سړی سبا بیا له کلنګ ، بېلچې او غشي او لیندۍ سره د غونډۍ سر ته ختلی دی. غشی یې په لیندۍ کې ایښی دی او بې لدې چې کش یې کړي نو پرې ایښی یې دی غشی یې په خپلو پښو کې غورځېدلی دی ، ژر ژر یې هغه ځای پلټلی دی که ګوري چې خزانه هماغلته ده. سړي له ځانه سره سر ښورولی دی او ویلي یې دي

چې داسې تر پښنو لاندې وو غشي ته ضرورت څه وو.
هې هې نو داسې غورې دي، ته هم خويشتنداره اوسه...
- ښه سمه ده، ښه کيسه وه بده نه وه.
- نوبت دې دی.
- زما يوه په ياد ده که دې نه وي اورېدلې.
- ته وايه.
- وايي چې د عبدالملک بن مروان په وخت کې يو جنګي سردار وو چې ډېر شتمن هم وو يوه ورځ ورته عبدالملک بن مروان حکم وکړ چې له پوځونو سره لاړ شي او په روم کې وجنګيږي، سردار يې هم مني بيا ورځي د يو سوداګر زوی ته چې ښه نيک خويه او صالح ځوان دی هغه ته وايي چې زه د روم جنګ ته ځم، زه خپل مالونه تاته امانت سپارم که زه راغلم نو زما مالونه به راته وسپارې او که رانغلم نو لس برخې يې ستا او پاتې به مې خپل اولاد ته ورکړې او بې لدې چې ترې کوم سند واخلي مخ په روم لاړ. وايي چې دغه سردار هم په جنګ کې ووژل شو، مودې تيرېدې د دغه سردار اولاد بې پيسو شول او تصميم يې ونيو چې عبدالملک بن مروان ته د پيسو يو غوښتنليک وليکي، کله چې دغه غوښتنليک پاچا ته ورسېده هغه وويل چې څوک چې ووژل شي دهغه نور معاش هم پرې کيږي دا سردار ډير پخوا وژل شوی دی. له بلې خوا د سوداګر پلار هم پدې قضيه خبر شو زوی ته يې وويل چې اوس خو هغه سردار وژل شوی دی دا پيسې ماته راکړه زه اوس څه پيسې په لاس کې نلرم خو زوی يې ورته ويلي دي چې سر به درکړم مګر دا امانت به درنکړم. لنډه يې دا چې بله ورځ د سوداګر زوی د سردار د کورنۍ له وضعې خبريږي نو زامن يې راغواړي او ورته ټوله کيسه کوي بيا ورته وايي چې که ترې لس برخې راکوئ هم خپله خوښه موده که يې نه راکوئ هم خپل مال مو دی زه پرې کوم کار نلرم. وايي چې زامنو يې لسمه برخه ورکړه او نورې پيسې يې يوړې. بله ورځ پاچا دد غه سردار د زامنو د حال پوښتنه کوي څوک ورته وايي چې دهغوی وضعه اوس ډيره ښه شوې ده نو

عبدالملک بن مروان حکم کوي چې دا هلکان راولی تر څو ترې دا پوښتنه وکړم چې په لږ وخت کې یې دا دومره پیسې له کومه کړې هغوی خو ماته غوښتنلیک لیکلی وو. وایي چې د دغه سردار زامنو ورته ټوله کیسه وکړه عبدالملک بن مروان د سوداګر زوی چې اوس غریب شوی هم وو راوغوښت او د ټولې پاچاهۍ د خزانې مشر یې مقرر کړ وایي چې دومره شتمن شو چې په بغداد کې چې په ټولو نږدې تاټوبو کې ترې شتمن او معتبر سړی نه وو دا ددې لپاره چې په امانت کې یې خیانت نه وو کړی. ته هم پلاره په امانت ټینګ اوسه.

دواړو وخندل نور نو پلار بیا په سر څادر راکش کړ او کرار ویده شو ماته هم خوب راغی ویده شوم خو له آمنې سره ناست وم او سره خندل مو.

لسم څپرکی

له مینې د پلار خبرېدا:

بس نور ورځ په ورځ سره حیرانېدم، له یوې خوا به مې زړه غوښتل چې آمنه مې لېدلې وای له بلې خوا مې له پلاره زړه نه کېده، له بلې خوا مې په ازموینو هم چندان باور نه درلود، خدای خبر چې پوهنتون او ازموینې به څرنګه شي؟ بس په همدې سوچونو کې به بېوزله لاړم او په همدې سوچونو کې به بیرته راغلم.

یوه ورځ په دکان کې له پلار سره په کار اخته وم، سوچ مې په آمنه کې وو له هغې سره په خبرو لګیا وم دهغې مخ ته مې کتل او زړه مې غوښتل چې ورسره یوځای وم، کله هغه راته وژاړي کله ورته زه وژاړم، له ځانه سره به مې فکر شو عجیب لیونې خیالونه دي؟ په همدې

فکرونو کې وم چې پلار په شا وټپولم.
- وهلکه عاشق یې که څه بلا وایم چې ازموینې د څرنګه شوې ؟
- نورې تمامې دي ، سبا نه بله ورځ د قرآن کریم او حدیث شریف ازموینه ده نور نو تمام.
- ښه ولا ښه شو نور نو خوبو نه ریښتیا کېدو ته نږدې دي هه سبا بله ورځ به مې زوی ډاکټر صاحب وي به به به.
- نه ، بابایو څه شی مې په زړه کې دي درته ویې وایم ؟
- وایه کنه.
- زړه مې نه غواړي چې پوهنتون ته لاړشم ،یعني فکر کوم چې پوهنتون به ونه شم ویلی.
پلار وخندل قلم یې د غوږ له شا څخه را واخیست او په چو کاټ یې سترګه پټه کړه بیا موسک شو ماته یې وکتل.
- ګوره زویه ته نن هغه څوک یې چې پرون یې دې فکر کاوه او سبا به هغه څوک وې چې نن یې فکر کوې پس فکر وکړه چې ویلی یې شې نو ویلی یې هم شې.
پلار عجبه درنه خبره وکړه ، همداسې مې بس په ذهن کې په شور او تاندۍ پاتې شوه بیا یې په مخ وټپولم او سترګه یې راته ووهله.
- زویه هر څه ته چې غواړې ورسېږې عاشقانه هڅه وکړه ، هڅه له تا رسېدل یې په خدای دي ته هڅه کوه او دزړه له تله هڅه کوه هله به یې نتیجې ګورې بې نتیجې نه پاتې کیږې.
- خو تابه هم هڅه کړې وه اوس به مو ولې په کابل کې کور نه درلودلای.
- ګوره بچک دوه مسئلې دي یو دا چې دا د طبیعت قانون ندی چې ټول خلک شتمن وي او په کابل کې دې کورونه ولري ، دوهم دا چې شهید سردار محمد داوود خان ویلي دي: تصمیم شرط اول موفقیت است. بچک چې تصمیم ونیسې بیا عاشقانه هڅه وکړې او د میړې هوډ ولرې په هیڅ میدان کې به ماته ونه خورې ، که غواړې چې ترکاڼ شې که غواړې چې ستر سوداګر یا هم پاچا نو که هڅه وکړې نو ښایي

ورته ورسيږي که ونه رسيږي مزه يې حتماً ګوري ورته نږدې خو به شې.
- ولا که داسې آسانه وي نو خدای مې دې يوبل هدف ته هم ورسوي.
- لکه کوم ؟
- هغه نو تا ته نه وايم.
- بچک په ژوند کې له مور او پلار پرته تر ټولو ښه ، د ډاډ وړ او ګټور محرم بل نشته ، ما لوی کړی يې بچک د کونې په رګونو دې پوهيږم.
دواړو وخندل ، بيا راته ځير شو.
- ښه نو هزاره ده ، پښتنه ده تاجکه ده او که کومه جټه مټه ده ؟
ماوخندل يوځل مې ځان پرې تيراوه ، خو بيا مې فکر شو دا مې دوهم ځل وو چې پلار ته دروغ وايم يوبل ځل مې هم ورته دروغ ويلي وو له ځانه سره مې په خپله تصميم نيولی وو بيا مې له ځانه سره قسم کړی وو چې هيڅ څه به مې له پلاره پټ نه وي ، خودا مسئله ډيره راته خجالتوونکې وه.
- نشم ويلی.
- ښه ښه پوه شوم.
- نو څوک ده ؟
- هه دا خو نو معلومه شوه چې څوک خو شته دي ؟اې شيطانه.
- نه نشته دي مابل څه يادول.
- پوه شوم پوه شوم ، ګوره زويه ! ته اوس غټ سړی يې په خپله په خپل کار ښه پوهيږې ، دخپل ځان لپاره به نور پخپله تصميم نيسې ، په ژوند کې څو څيزونه ډير قوي وي چې يوه يې هم د سکس قوه ده ، زويه دا دهر انسان اړتيا ده ولې هيڅکله هم لنډه ځمکه مه وينه ، اوږد فکر کوه اوږده راتلونکې په نظر کې نيسه ته دوه ورځې ژوند نه کوې او نه هم د يوې ياڅوشيبو خندا لپاره پيدا شوی يې ، پس پدې اړه به هم يوه ورځ تصميم نيسې خو داسې تصميم ونيسه چې د عمر تر پايه پرې ډاډه وې.
د پلار خبرې راته يو څه تسکين راکړ نو مې جرآت پيدا کړ.

- نو درته ووایم ؟
- نه زه یې پېژنم.
- څوک ده ؟
- د خاله لور دې ؟
- هو
پلار څه شېبه په فکر کې وو ، نور یې نو ساعت ته وکتل.
- درځه دا اوږده فکرونه دي ، دداسې مسئلو په اړه هیڅکله هم په لږ وخت کې تصمیم مه نیسه او ټینګار هم پرې مه کوه چې د نورو لومړیتوبونو مخه دې نیسي.
دکان مو بند کړ ، مخ په کور روان شولو ، پلار ترمخ وو زه له شانه ، فکر مې سره ګډوډ وو هرڅه مې پلار ته ویلي وو خو دا سوچونه مې هغه ته نشو ویلی چې څرنګه پوهنتون ته لاړ شم او څرنګه هغه یواځې پرېږدم ؟
په لارې مې ترې د ابراهیم ادهم کیسه وغوښته ، پلار راته وکتل او موسک شو.
- یاره تاخو بیخي زه د ابراهیم ادهم د کیسو ګنج ولیدم ولا ختمې شوې نورې مې ندي په یاد .
- خیر دی هره ورځ داسې وایې بیا یوه یاد ته درځي.
- نور نو ته هم د فکر کولو یې ، دلوستلو یې او دځده کولو یې یوه به راته ته وایې یوه زه.
- سمه ده.
- نو پس صبر چې زه یوه را په یاد کړم... هه وایي چې ابراهیم اد هم عادل او مهربانه پاچا وو چې ډیر کله به د خپل رعیت د حال معلومولو لپاره په بدلو جامو کې ښار ته تللو او د خلکو حال به یې له نږدې کتلو.
یوه ورځ په بدله قواره په یوه تنګه کوڅه کې تیریده چې په کوڅه کې یې په یو پنځه کلن ماشوم سترګې ونښتې چې یو زوړ کمیس یې اغوستی وو په خاورو کې ناست وو کله به یې ژړل او کله به یې خندل

، کله به یې خاورې په ورو موټو کې راپورته کړې او په سر به یې وشیندلې. دې صحنې ابراهیم ادهم ته خوند ورکړ او څو دقیقې ورته ودرېده.

ډېره شېبه ورته حیران ولاړو وو له ځانه سره یې وو یل: یاخدایه ! دا څه اسرار دي چې زه یې له دغه واړه ماشومه وینم ، کله ژاړي او کله هم له ځانه سره خاندي ؟ بیا یې نیت وکړ چې ورنږدې شي او پوښتنه یې وکړي. له اس څخه ښکته شو او ماشوم ته ورغی. چې په دې شېبه کې ماشوم بیا په ژړا پیل وکړ اوابراهیم اد هم ترې پوښتنه وکړه چې ولې کله ژاړي او کله خاندي ؟

هغه پنځه کلن ماشوم یې په مخ لاس راکش کړ او له اوښکو په ډکو سترګو کې ابراهیم ادهم ته وکتل او ویې ویل: اې سلطان ابراهیم ادهمه ! زه خو ددې لپاره خاندم چې زما او ستا روح د اسرارو په نړۍ کې سره نږدې وو چې تا له ځانه سره وویل چې زه دغه ماشوم ته سلام ورکړم او کنه ؟

سلطان ابراهیم ادهم خپل شاوخواته وکتل چې په کوڅه کې له هغه او ماشوم پرته بل څوک نه وو بیا یې وویل: ګله ته څه پوهېږې ؟ چې زه ابراهیم ادهم یم ؟

ماشوم بیا وخندل او ویې ویل: اې پاچا زه په همدې خاطر خاندم چې وایې څرنګه دې وپیژندلم ؟ دا دخدای اسرار دي چې زه پو هیږم او ته نه. ابراهیم ادهم وویل: ښه نو دا ژاړې بیا ولې ؟ ماشوم ځواب ورکړ: اې ابراهیم ادهمه ! کله چې زما مور د پخلي لپاره اور بلوي نو لومړی واړه واړه لرګي راټولوي بیا پرې ستر لرګي ږدي او بیا اور ورته کوي کله چې واړه لرګي اور واخلي نو وروسته بیا ستر لرګي هم سوځي اوس زه ویرېږم چې خدای ناخواسته زموږ ورو له لاسه غټان ونه سوځي او په همدې خاطر هم ژاړم.

ابراهیم ادهم بیا پوښتنه وکړه: نو دا خاورې ولې په سر شیندې ؟

ماشوم ځواب ورکړ چې اې سلطانه ! زه ددې لپاره خاورې په خپل سر شیندم چې ددې وړتیا او لیاقت نه لرم چې په هغې له پاسه پښې

کیږدم او وګرځم نو له همدې کبله یې په سرا چوم. ویل کیږي چې دا ماشوم حضرت امام مالک رض وو.
پلار راته وکتل او موسک شو.
- څه ورک شه نور دې نو سترۍ کړم اوس به نو دیګ هم ته کړې او کالي به هم پریمنځې.
- سمه ده.
- وایه کنه اوس ستانوبت دی.
- ښه سمه ده خو که د ذده نه وي.
- ښه وایه.
- وایي چې ابراهیم ادهم چې کله پا چایي پرېښوده او مخ د مکې په لوري روان شو نو ډیر ځایونه یې مزدوري و کړې، یوځل په یو ځای کې د انارو په یو باغ کې باغبان شو او ځان یې د باغ خاوند ته ورو نه پیژانده. یوه ورځ د باغ خاوند باغ ته ورغلی دی او ابراهیم ادهم ته یې ویلي دي چې ورشه یو ښه شرین انار راوړه، ابراهیم ادهم تللی دی یو انار یې ورته راوړی دی کله چې دباغ خاوند هغه خوړلی دی نو ادهم ته یې ویلي دي چې ورشه شرین راوړه دا شرین نه وو. ابراهیم ادهم بیا تللی دی بل انار یې ورته راوړی دی هغه چې یې خوړلی دی بیا یې ادهم ته ویلي دي چې داهم شرین نه وو، ته څرنګه باغبان یې چې دومره وخت دې په دې باغ کې هم تیر شو تر او سه دې د باغ خواږه او تروش انار ندي پیژندلي؟ ابراهیم ادهم ورته وویل چې زه باغ ساتم د انارو په مزه نه پوهیږم ځکه چې نه مې ده کتلې. وایي چې دباغ څښتن دا واوریدل نو ویې ویل چې پس ته نو ابراهیم ادهم یې.
- ښه
- خو ختمه شوه.
- دا کیسه له کومه شوې ده؟
- نو زه څه خبر یم په یو کتاب کې مې لوستې ده.
- دا له ابراهیم ادهمه په خپله نقل شوې ده دا کیسه خپله هغه کړې ده.
- په دې یې نو نه پوهیدم.

- پاتې هم لري.
- هغه څرنګه ؟
- لدې ځايه تللی دی بل ځای مزدور شوی دی...
- ښه نو .
- ولااوس مې په وس کې نشته څه ژر کوه دیګ وکړه ، چې کالي هم دواړه پریمینځو .
- ښه سمه ده .

یوولسم څپرکی

پوهنتون ته تګ:

بېګامې له ځانه سره سترګې پټې کړې وې ، ډېره شېبه مې فکر کاوه ، یاخدایه ! زه به سبا ځم پوهنتون ته پلار ته به دیګ څوک کوي ؟ بې له ما به څرنګه خوب ورځي ؟ او څرنګه به یې یادېږم ؟ یاخدا یه ! زه دې همداسې پیدا کړی یم بې پلاره به څرنګه خوب راځي ؟څرنګه به بې له پلاره ډوډۍ خورم ؟ او څرنګه به بې له هغه ژوند کوم ؟ درسونه مې هم سخت دي ؟ پلار هم ضعیف دی؟ بس په همدې فکرو نو کې د پلار خواته غځېدلی وم ، چې پلار راډیو بنده کړه او پورته شو .
- زویه کالي دې سم کړل ؟
زما ستونی غریو نیولی وو ، پلار ته مې وکتل او بیا مې وړا ندې دستکول ته وکتل.
- هو .
- بهبه نور نو اسدجان د مسافرۍ شو ، خدایه ! څومره لوی یې دا زما ارزو وه چې یوه ورځ وګورم زوی مې پخپله چېرته ځي پخپله ځان ته

فکر کوي او په خپله د خپل ژوند او راتلونکي فکر کوي. بچک دا ډېر لوی ویاړ دی ته نور غټ شوی یې.
- خو ماته سخته ښکاري.
- لیونکه ، تر قیامته به دې د پلار په خوا کې وې ؟ دا انسانان ټول همدا سې دي ، دا قانون دی ، ته تر او سه لدې قانونه بې خبره پاتې یې ؟ تر او سه پدې نه پوهیږې چې هر سړی پیدا دی خپل خپل کار لره کنه ؟
پلار موسک شو بیا یې په مخ وټپولم ، خو زما فکر خراب وو ، له یوې خوا به مې پدې چرت سم شو چې آمنه به ووینم لږ ترلږه یو ځل خو به یې ووینم خو مره به راته خوشاله شي. زه به هم ورته ډېرې د ګلو باغې شنې کړم هغه به هم راته غورې وکړي آخر هغه هم خپل مقصد ته ونه رسېده غوښتل یې ډاکټره شي خو خدای خبر چې اوس به نو څه کوي کور به کیني که به څه کوي ؟ زه د هغې په ځای ډاکټر کیږم خندا راغله او موسک شوم. پلار راته وروځې کش کړې او ویې خندل.
- چېرته رسیدلی یې ؟ ګوره پام کوه دا د ځمکې خلکو ته هم لږلږ ګوره دومره هم تیز مه ځه ، دوهمه ګربته ، هغه یوه ورځ چرت نیولی وو چې ورننوتلم نو را پورته شو راته غوسه شو ماویل چې څه خبره ده ویل یې چې نور یې نو د جرمني د الوتکې ټیکټ کړی وو او مخ په جرمني روانېده چې زه یې مزاحم شوم.
پلار ډېره شېبه تسکین را کړ ، په کابل خو زه بلد وم ، خو بیا یې هم ډېرې لارې ګودرې راته وښودې زه ډېر ورته شله وم چې هغه هم راسره لاړ شي خو هغه به ځان په بله کړ سر به یې ګراوه او راته موسک به شو.
- ډاریږې چې ورک به شې ؟
- نه څه ووړ خو نه یم.
پلار خندا واخیست.
- هو اوس خو نو غټ میړه یې.

ماهم وخندل خو اوس نو هغه وختونه تیر وو چې په دې خبره به مې ورسره جنګونه کول.
- ګوره زویه چې په خپله لاړ شې دا ښه ده ، زه هم په یو دوه اونیو کې حتماً درباندې ګرځم او بل دا چې ته به له خیره نور غټ سړی شوی وې ډاکټر صاحب به وې په ترکانۍ پلار به شرمیږي هسې دې ولې آبرو وړم.
ماته غوسه راغله خو بیا مې همداسې وخت له ځانه سره انځور کړ خو بیا مې له ځانه سره وویل چې یو ځل سړی له یو چا پیدا کیږي هغه یې لویوي بیا یې په قواره وشرمیږي دا به هسې معنی لري لکه چې پخپل خلقت شرمیږي دا به نو څومره پست انسان وي ؟.
ټوله شپه مې رنګ رنګ خوبونه لیدل ، سبا مې دستکول راواخیسته ، پلار هم راسره را روان شو ، په لارې یې راته نور هم ډیر نصیحتونه وکړل ، دخدای زور پیسې یې هم په جیب کې راواچولې بیا یې را ته وویل.
- زویه باور وکړه چې راباندې ګران یې ، خو ته هم زما لپاره په خپلو درسونو کې کوښښ وکړه چې هرڅومره پیسې دې په کار بدلې حال راواستوه زه یې درته استوم چې هیڅکله هم له ډاکټرخیلو پیسې ونه غواړې هرڅه درته زه اخلم.
رنګارنګ فکرونه راسره وو ، له یوې خوا خوښي ، له بلې خوا له پلاره خدای پاماني ډیر عجیب حالت وو ، پلار ته مې وکتل او موسک شوم پلار هم وروځې کش کړې په سر مې یې لاس راتیر کړ.
- وایه زویه هیڅ خبره په زړه کې مه ساته بیا ژوبلیږي.
ما وخندل عجبې خبرې به یې کولې هر ډول حالت به یې له سړي په یو یادوه خبرو کې لیرې کاوه کله کله به مې له ځانه سره ویل چې زما پلار یواځې خدای د زوی د روزلو لپاره پیدا کړی دی ، آخر بیخي جادوګر پلار دی.
- پلاره خیر دی پوهیږم چې حوصله درسره نشته خو دا یوه غوښتنه یواځې یوه غوښتنه.

- وايه بچک ته سراسر غوښتنه يې.
- يوه د ابراهيم...
- په دواړو سترګو بچک تياري نيسه چې دا يې يوڅه سخته ده بايد ټوله دې په ياد وي.
- سمه ده.
- غوږ شه.
- غوږ يم.
- وايي چې ابراهيم ادهم ناست وو يو کس ورته راغی او ورته ويې ويل چې اې شيخه ما په خپل ځان ډير زيات ظلم کړی دی ماته داسې يوه خبره وکړه چې لکه امام يې له ځانه سره ګرځوم. ابراهيم ادهم ورته وويل: که له مانه دا شپږ خويونه ياد کړې نو بيا به در ته هيڅ هم زيان ونه رسوي.
لومړی: دا چې ګناه وکړې نو دخدای روزي مه خوره. هغه کس وويل چې دا نو څرنګه ممکنه ده څه شی چې په عالم کې دي ټول دهغه ښتن دي نو زه به داسې څه د خوراک لپاره له کومه کړم چې هغه نه وي پيدا کړي؟ ابراهيم ادهم ورته وويل چې پس دابه نو ښه وي چې هم يې رزق خورې او هم يې له قوانينو سرغړونه کوې او ګناه کوې؟
دوهم: دا چې ګناه وکړې نو دخدای له ملکه بهر شه. سړي وويل چې دا خو ډيره سخته ده شرق او غرب هرځای چې فکر کوې دهغه ملک دی نو چيرته لاړ شم؟ ابراهيم ادهم ورتـه وويل پس نو دابه ښه وي چې دهغه په ملک کې اوسې او ګناهکار اوسې؟
دريم: دا چې ګناه کوې نو داسې ځای پيدا کړه چې خدای دې ونه ويني. هغه کس ورته وويل چې دا کله ممکنه ده چې يو کار وکړم او له خدايه پټ وي له هغه چا چې عالم غيب السموات ولارض دی. ابراهيم ادهم وويل نو ستا په نظر دا ښه خبره ده چې دهغه رزق خورې په ملک کې يې اوسې او له هغه ونه شرميږې او ګناه وکړې؟
څلورم دا چې کله درته ملک الملک ستاد روح اخيستو له راغی نو ورته ووايه چې ماته وخت راکړه ترڅو توبه وکړم. هغه سړي وويل چې

هغه به هیڅکله له مادا قبول نکړي. ا براهیم ادهم وویل چې پس ته چې نشې کولای چې مللک الملک دیوې شېبې لپاره له ځانه لیرې کړې نو پس وړاندې لدې چې راشي نو توبه وکړه.
پنځم داچې کله درته نکیر او منکر راشي دواړه له ځانه لیرې کړه هغه سړي وویل چې هیڅکله به زه داسې کار ونه کړای شم ، ا براهیم ادهم وویل پس دهغوی ځوابونه ورته چمتو کړه.
شپږم داچې کله له قیامته ورسته فرمان راشي چې ګنهګاران بوځئ دوژخ ته ، ته ورسره مه ځه هغه سړي وویل چې آیا شونې به وي چې زه به پرښتو غالب شم ؟ ابراهیم وویل چې پس ټوله کیسه همداسې ده لکه دا ودې چې ویل. وایي چې هغه کس توبه وکړه او شپږکلونه په توبه کې وو ترڅو یې له دنیا سترګې پټې کړې.
پلار ماته وکتل ، په سترګو کې یې اوښکې راوګرځېدې ، لاس مې یې ورونیو او په لاس کې یې تخته کړ.
- زویه هر کار چې کوې نو معنویت له یاده مه باسه ، دین ته پوره پام کوه ، له هرډول اضطرابه به خلاص وې په ځان به متکي وې او تل به ډاډه وې.
پلار بس چې څومره غږېده خبرې یې اغیزناکې کېدلې ، نور نو د موټرو اډې ته رارسېدلي وو ، په تندي یې ښکل کړم او نور رانه روان شو.
کله چې یې راته شا شوه په اهمیت یې پوه شوم ، پلار پلار... پلار پلار. عجیبه کلمه ده ؟ څومره رازونه پکې نغښتي دي ؟ خو حیف چې په اهمیت یې نه پوهېږم.
نور مې نو په موټر کې د پلار په کیسه فکر کاوه او آمنه مې جګه سترګو ته ولاړه وه فکر کولو ته یې نه پرېښودم له بلې خوا مې پوهنتون په نظر کې وو او کله کله خو به مې نورنور شیزونه هم یاد ته راتلل ، له ځانه سره مې وویل چې په څوکلونو کې مسئولیتونه څومره ډیر شول ، باید فکر وکړم. باید فکر وکړم ، په دې سږ کال کې مې مسئولیتونه څومره ډیر شوي دي ؟ خدای خبر که خدای موږ ته

داسې قوي ذهن نه وای راکړئ نو دوه کاله ورسته خو به مې سر چاودېدلی وای.
لدې سره زموږ د یوې ښوونکې خبره رایاده شوه ، په ټولګي کې یې سترګې ګرځولې ماته یې سترګې ونیوې.
- اسد جان د افغانستان د سلو ولسوالیو نومونه به یاد کړې.
ما وخندل.
- مګر د انسان ذهن څومره قوي دی ؟
- ډیر قوي دی ډیر قوی دی ، افلاطون د خپل ذهن په سلو کې له پنځه ویشت برخو استفاده کړې وه پاتې یې همداسې بې کاره پروت وو.
اوس مې یې دا خبره سمه نه یادېده چې هغې افلاطون وښود که بل څوک بس په همدې فکرونو کې وم له وړوکتو به نیولې د ښوونځي ، دکان او هر ځای یوه یوه صحنه مې له سترګو تېرېده ، له ځانه سره مې وویل چې عجیب دی د دنیا قانون هم ، که پخوا نې نه وای اوس به موږ څرنګه ژوند کولو ، ګوره دا د پخوانو تجربې دي چې نن موږ پرې تر دغه ځایه راسېدلي یو. ښه کارونه یې تکرارو او نورې ښېګڼې پرې مومو او له بدو یې ځان ساتو ترڅو له ډیرو بدو ځان وساتو. نور مې نو پلار سترګو ته ودرېده د هغه یوه یوه خبره مې له ذهنه تېرېده ، بیا مې آمنه یاده شوه او همدسې مې ذهن سرګردانه ګرځېده او دسترې ژوند په ګرم ښار یې وزرونه خلاص کړي وو ماهم ورسره ددغه ښار ګرمې سندرې ته غوږ کېښود او کرار کرار مې سترګې سره ورغلې وې چې یو سوالګر مې د فکر نړۍ سره وخوځوله ، سترګې مې ورپورته کړې چې سوالګر ځیر ځیر راته وکتل سخت ترې ووېرېدم یو خو عجیب جامې هم وې بل یې بل رنګ کتل ډیر ترې وډار شولم ، د پلار کیسه مې رایاده شوه هغې نور هم ووېرولم.
پلار کیسه کوله وایي یو پاچا وو ډیره دبدبه یې درلوده ، ډیر ظالم او بې رحمه پاچا هم وو ، یوه ورځ یې تصمیم ونیو چې په یوه میله له ښاره بهر ووځي ، ښه تیاری یې ونیو ، د خدای زور اسونه او شان او شوکت یې ورسره برابر کړل په ډیره خوښۍ له ښاره مخ په بهر روان

شو ، کله چې له ښاره وتلو نو په لاره کې یو سوالګر ورته ودرېده ، لاس یې ورته وخوځاوه او ورته ویل یې چې صبر وکړه پاچا په ډېر کبر کې ورته ودرېده .
- څه دي ؟
- په غوږ کې یې درته وایم .
وایي پاچا ته ډېره غوسه ورغله بیا یې په ډېر غرور غوږ ورنږدې کړ .
- وایه .
هغه سوالګر یې وایي کرار په غوږ کې وویل .
- زه عزاریل یم غواړم چې روح د واخلم .
وایي چې پاچا یوځل بیا ورته وکتل ، په چرت کې شو بیا یې ځیر ځیر ورته وکتل ، نور یې ورته په زاریو پیل وکړ .
- دومره مجال راکړه چې بیرته کور ته لاړ شم ، اولادونه مې ووینم او دوه رکعته لمونځ وکړم .
وایي سوالګر ورته وویل .
- نه ماته امر شوی دی .
پاچا چې ورته هرڅومره زاری وکړې خو هغه سړي ونه منله ، وایي ځای په ځای یې تري روح واخیست او له اس څخه راوغورځېده او سوالګر له سترګو پنا شو .
په همدې چرتونو کې وم ، سوالګر ته مې نیغې سترګې نیولې وې ، خو هغه موسک شو له ما تیر شو بل ته یې لاس ونیو . ما سترګې پټې کړې ، خولې رابانديې ماتې شوې وې ، عجیبه وورېدم بیا راته د ابراهیم ادهم قیصه یاده شوه چې باید هیڅکله هم خدای سړی هیر نه کړي ، ځکه نه ملک الملک له ځانه شړلی شو ، نه مو هم له نیکر او منکر سره زور رسي نه هم په قیامت کې د دوژخ له عذابه ځان ژغورلی شو ، څه ښه وخت دی دتوبې لپاره څه ښه فرصت دی ، بس همداسې مې په چرتونو کې سترګه پټه شوې وه .

دوولسم څپرکی

پوهنتون

بس چې ورځ تیرېده نو زړه مې تنګېده ، په کوټه کې راسره ملګري به خوشحاله وو ، ښايي هم نوی يې کابل ليدلی وو او چې مازې به له درسه راغلو بهر به ووتل ، د پوهنتون ليليه راته عجيبه ښکارېده ، د سپلو ډوډۍ ببېګانۍ نخودي او لوبيايي ډوډۍ چې وردګ به پرې ماښام توقې شروع کړې مګر کتابونه به وغوړېدل ، ځان مې عجيب احساساوه يواځې خو په عين حال کې به مې داسې احساس کاوه لکه چې د ټول هيواد کورنۍ مې راسره دي خو يواځې پلار به مې چې ياد شو نو هر څه به مې له ياده ووتل ، چې کوټې ته به راغلم نو ديګو نه به مې چې پريمنځل ، کار به مې چې کاوه او بيا به چې ويده کېدم پلار به مې نيغ سترګو ته ودرېده ، دهغه ښکلې خبرې ښکلې کيسې او ښکلي نصيحتونه.

په تخت ناست وم کتاب مې په لاس کې وو ، چرت مې ګډوډ وو يو وردګ ملګری مې راننوت ، تل به يې خوله له خندا ډکه وه ، اوږده نرۍ لوړه قواره يې ډيره په زړه پورې وه ، موږ به ډا کټر زړګی بالهٔ او تل به مو پرې ټوقې کولې ، خو دهغه له ټوقو به مو پنا غوښته چې يوځل به يې په ټوقو شروع وکړه بيا به نو د چا پلار هم ترې نشو خلاصېدی.

لوښي يې پريمنځلي وو ، په ميز يې کېښودل ، لاسونه يې په دستمال وچ کړل ، هينداره يې مخ ته ونيوه او په ږمنځ پسې يې هغه خوا دې خوا کتل بيا يې شوخې پيل کړه.

- وهلکه ، رنځوره ، ناروغه په زړه ويشتله غزني چيه راځه بهرلاړ شو لږ سترګې به خوږې کړو دا دکابل نجونې دې انتظار کوي وآيي چې په کوټه ننوتلی دی راودې وځي يادېږي مو.

- ډاکټر زړګی وروځي هغه يې بس دی.
- نه زړګی نو د څه شي دی ، دغزني چي غوندې قوارې چې نجونې يې سلامي، ته کتار ولاړې وي نه راوځي او زړګی ور وباسئ ظالمانو په دا ښو مغزونو .. پورته پورته غزني چيه نن به راباندې ځان ووهي.
- پرې مې ږده وروړک مې يې اعصاب مې ګډوډ دي درسونه خو دې خپله وليدل ؟
- بلا پدې درسونو پسې کړې پورته وايم چې حوصله نوره نشته که نه وي ګوره بيا خو نو پوهيږې.
زړګی ډير مسلمان ځوان وو ، تل به يې د قران تلاوت کاوه ، يو لمونځ يې بې جمعې نه کاوه خو په عين حال کې دهغه خبره سخت د خو لې چړپند وو چې څه به يې وويل بس ويل يې. بهر به چې ووتلو نو يابه د کارته پروان تر جوماته لاړو يا به مو د سبلو په مخ کې منډې وکړې او بيرته به سترې سترې کوټې ته راتلو ، هغه په سترګو هسې ښکاريده تابه ويل چې له سره به درسونه نه وايي خو په ټولګي کې يې بيا څوک دهغه خبره بچو نه وو چې ترې کړت وو هي ، په انګليسي يې روانې خبرې کولې ، عربي خو يې په ټيکه اخيستې وه اردو يې هم کله کله ويله او روسي خو يې نو د سياست په اړخ کې تکيه ګاه وه ډير تکړه ځوان وو ، هغه به ماته ويل
- ډير روی غزني چی يې.
د روي معنی چالاکه ده هغه به هر چاته ويل چې فلانی روی دی.
خلاصه په زور يې ورسره بهر وايستلم ، خو زما چکر ته زړه نه کيده درې مياشتې مې پلار نه وو ليدلی وو ، يوه مياشت وړاندې د خاله دوی کره لاړم آمنه مې وليدله ، رينښتيا يې هم راته وژړل له ډيرې خوښۍ يې وژړل بيا پته بلې کوټې ته لاړه ، ډاکټر راته ويل چې پلار راته ليک استولی دی ، پلار په ليک کې ډير څيزونه راته ليکلي وو ، ټولې يې ښکلې کلمې ليکلې وې ، دهغه خط ډير رنګ بنګ خط وو ، يوائې يې يوڅو ټکي ښه ذده وو ، چوکاټ ، ته دري ، څنګ دري ، پله ، سردري ، کچالک او داسې نور چې هغه به يې د خپل کار لپاره

په هغه زړه ښيري ښيري کتابچه کې نوټ کول.
مازیګر مې زړه تنګ وو ، راغلم کتابونه مې راواخیستل ، آمنې مې له هرڅه غیره چاپیره کړې وه ، دشپې مې هم دهغې سترګې په خوب لېدلې دورځې مې هم دهغې خبرې ، کتل او حرکات له نظره تېرېدل.
په تخت اوږد غځېدلی وم چې ډاکټر زړګی راننوت ، له خوښۍ یې پورته پورته ټوپونه وهل.
- ښه بالاخره ماهم ولید ، یاخدایه ته یې ورته وساتې دواړه ښو مره یو بل ته ورته دي ښومره ښه دي وای وای.
- څه خبره ده وه وردګه ولې دې بیا اډونو بخار کړی دی ؟
- پرېږده دا خبرې ، زیری به مې څه شی وي ؟
- د څه شي زیری ؟
- وو ایه زیری به مې څه شی وي ؟
- ښه خو چې څه د غوښتل کنه وو ایه ؟
- د ابراهیم ادهم سیوری راغلی دی.
- هې ؟ ریښتیا وایې ؟
- ولا باالله.
بس راټوپ مې کړل ، یاخدایه ! دا څرنګه شېبه ده ؟ ډاکټر زړګي زما ټولې کیسې اورېدلې وې هغه به زما پلار د ابراهیم ادهم سیوری با له کله کله به یې ماته هم ویل چې د ابراهیم ادهم سیوری. بهر راووتلم که ګورم چې ډاکټر رحیمي د موټر په مخ کې ولاړ دی او په محصلینو کې ګوري.
- سلام.
- سلام سلام جوړ پخیر. بهبهب
ما شاوخوا کتل ، ډیر خپه شوم ، پلار چې نه وي تا په بلاوهم ، وخورې دا ستره خبټه او تنګه دریشي له ځانه سره غوسه راغله ، چې له شانه رابانده چا لاس کېښود ور ومې کتل چې پلار وو ، له ډیرې خوښۍ مې ورته وژړل ، ډیره شېبه مې په غیږ کې نیولی وو ، او ورته ومې ژړل پلار هم ډیره شېبه خپله ژړا سره قابو کوله وروسته یې راته

وویل.
- ګوره لیوني ته څه په لندن کې خو نه اوسې درې میاشتې کیږي چې نه مې وې لیدلی.
خو زما په دې خبرو سر نه خلاصېده ، ډیره شېبه مې مخامخ ورته وکتل ، هغه پلار نه وو چې په ترکاڼۍ کې به یې لنډه کمیس او ستر پرتوګ اغوستی وو ، هماغه د اختر جامې یې اغوستې وې او توره لنګۍ یې هم تړلې وه ، ډیر ښکلی شوی وو ، خو له قوارې یې مالومېده چې ډیر ضعیف شوی وو. ډاکتر راته مخامخ وکتل موسک شو.
- ګوره ورته واړه ته خوار ؟ ورشه انډیوالانو ته ووایه چې نن شپه بل ځای ځې ، ځه ورشه هله بچو.
بس له ډیرې خوښۍ مې داسې منډې راوکړې چې مه یې کوه پوښتنه ، ډاکتر زړګی مې له ډیرې خوښۍ کلک مچې کړ او ورته و مې ویل چې زه نن شپه ځم د خاله دوی کور ته مې هغه هم موسک شو څه یې ونه ویل.
ماښام د خاله دوی په کور کې وو ، زه ډیره شېبه د پلار خواته نا ست وم ، د پلار نصیحتونو ته مې غوږ نیولی وو ، آمنه هم مخامخ ناسته وه ، خولې ته یې ټیکری نیولی وو موسکه موسکه کېده ، ډیره شېبه مې کله په هغې کې سترګې ګنډلې او کله به د پلار مخ ته ځیر وم ، ډاکتر ته نور خوب ورغی هغه اجازه وغوښته او ووتلو ، ما پلار ته کتل ، ورته موسک شوم.
- پلاره د ابراهیم ادهم نوې کیسه دې راته لیکلې او که همداسې یې راته وایې ؟
پلار په زوره وخندل ، د آمنې خندا مې نور هغه د چا خبره د زړه د کوټې تیر مات کړ ، خاله هم په خندا له بهره راننوته ، یوځل یې ماته وکتل بیایې پلار ته وکتل چې له خندا خوشېده او بیا یې آمنې ته وکتل ، آمنې هم ټیکری په خوله ومنډلو او مور ته یې وکتل په خندا کې یې ورته وویل.

- آخې مورې کوچنې پلار پیدا کړی دی د ابراهیم ادهم کیسه ترې غواړي.
خاله هم له خندا شنه شوه ، ډیره شېبه ولاړه وه بیا یې چای جوشې تولې کړې او مخ په بهر ووته ، ما آمنې ته وکتل ، هغې شاوخوا وکتل بیا یې په پلار کې سترګې وګنډلې چې پلار نسوار توف کاوه هغې سترګه ووهله او موسکه شوه له کوټې ووتله.
نورنو زه او پلار یوا ځې پاتې شو ، پلار را ته ډیرې غورې کړې ، د کور په اړه د دکان او ترکانۍ په اړه څه کارونه یې چې کړي وو ، کوم پورونه چې راختلي وو ، کوم پورونه یې چې اوس په خلکو باندې شوي وو ، ډیره شېبه راته وغږېده ، نورنو د خوب وخت وو ، خاله راغله او به یې راوړې نورنو هغه لاړه موږ یې په کوټه کې پرېښودلو ، بیا مې پلار ته وکتل او هغه هم راته موسک شو.
- ښه نورې څه غورې دي ، کابل درته څرنګه دی ؟
- بس بد ندی.
- سات دې تیر دی کنه ؟
- هو ښه یم بس له درسونو سره بوخت یم.
ډیر مې زړه غوښتل چې په خوا کې یې وغځېږم او د اوو ټګانو نکل راته وکړي یا هم د ابراهیم ادهم یوه نوې کیسه راته ولولي خو نور نو له ځانه شرمیدم ، غټ میړه یم ، غټ میړه یم.
سهار هم پلار ویل چې ځینې ځینې ځیزونه اخلي نورنو کور ته روانیږي ، زما پرې زړه نه کېده چې ترې خدای پاماني وکړم ، سهار یې راته په جیب لاس وواهه بیا یې د خدای زور پیسې راته ونیوې ما پیسو ته وکتل خندا راغله.
- هغه پخوانۍ مې هم لاندې مصرف کړې.
- بد دې کول، کنجوسي مه کوه ، کله کله چې بازار ته ځې له همزولو ځان مه ټیټوه ، که د ترکانۍ زوی یې خپل شخصیت خو دې جلا دی.
- نه بابا کاشکې د نړۍ ټول انسانان تا غوندې وی.
- هو نوربه نو عجب اتڼ جوړ وای.

بیا یې هم وخندولم او په خندا مې ترې خدای پاماني واخیسته ، نور نو پلار هم لاړ او زه هم لیلیې ته راغلم ، ډیر مې زړه غوښتل چې هیڅکله هم ترې جدا نشم ، خو بیا به مې د پلار هماغه خبره رایاده شوه چې دا د طبیعت قانون دی څومره چې پرمختګ کوې هومره به د مینې مزې هم سستیږي او هومره به سرګردانۍ ډیریږي.

د یارلسم څپرکی

آمنې ته لیک:

له یوې خوا ورځ په ورځ درسونه سختېدل له بلې خوا د پلار یاد وو ، د آمنې یاد وو ، هیڅ نه پوهېدم لکه لیونی کیږم چې داسې احساس مې کاوه چې ژوند پوچې په سر اخیستی ، کله به مې له ځانه سره ویل چې پوهنتون به هم ونه ویلی شم ، کله به مې ویل چې که آمنه زما نصیب نشوه نو په هغه ورځ به ځان وژنم کله به څه فکرونه وو کله څه ؟ خو بیا به مې د پلار خبره رایاده شوه چې ویل یې ته نن هغه څوک یې چې ته پرون هغه څوک وې چې نن ورځې درته انتظار کاوه او نن ورځ هغه څوک یې چې سبا درته انتظار کوي او سبا به هم هغه څوک یې چې نن یې فکر کوې ، پس مثبت فکر کوه او هڅه کوه ، بیا مې خپلې کتابچې ته وکتل په وقایه مې یې لیکلي وو ، راتلونکی په هغه چا پورې اړه لري چې هیله یې لري او په هغه ټینګ ولاړ وي ، له ځانه مې سر وخوځاوه او نور مې ځان ته ډاډ ورکاوه ریښتیا هم پرون مې فکر کاوه چې پوهنتون ته به څم دادي پوهنتون مې یو سمستر ختم کړ او باید وړاندې فکر وکړم زه کولای شم ریښتیا هم کولای شم.
یوه ورځ مې کتاب راسره واخیست ، په چمن کې ورسره پریوتم ، خو درس خوند نه راکاوه ، زړه مې غوښتل چې د آمنې په اړه فکر وکړم ، څرنګه به ورته خپله مینه ووایم ، آیا هغه هم راسره همداسې مینه لري

خو چې د هغې حرکات به را یاد شول نو بیا به مې له ځانه سره وو یل؟ چې هغه به هم لکه زه اوس په ما کې فکر کوي. قلم او کاغذ مې را واخیست ، زړه مې غوښتل دو مره اوږد لیک ور ته ولیکم چې دوه ورځې یې لولې.
مینې ، سلامونه ، درنښتونه او نېکې هیلې
وروسته:
ډیر وخت مې زړه غوښتل چې دومره اوږد لیک در ته ولیکم چې دوه ورځې یې لولې ، زړه مې غوښتل چې په زړه کې مې ستا د خندا او ستا د ښیرې تصویر په کاغذ در ته ولیکم او درته وایې ستوم ، زړه مې غوښتل چې خپلې ټولې ارزوګانې درته ولیکم او درته وایې ستوم ، زړه مې غوښتل چې داسې لیک درته ولیکم چې تر اوسه په نړۍ کې هیچاهم نه وي لیکلی ، او زړه مې غواړي چې ته هم داسې لیک راته ولیکې چې خپلې ټولې مینې دې پکې انځور کړې وي ټولې ارزوګانې ، خوښۍ او د زړه ټول حال.
میاشت وړاندې چې له پلار سره درغلی وم ، تا راپورې وخندل چې ماله پلاره د ابراهیم ادهم کیسه وغوښته ، زړه مې غواړي چې له پلار وروسته راته ته کیسه ولولې ستا په خوا کې ویده شم او ته راته نصیحت وکړې ، زما هره خبره واورې او بیا موسکه شې.
زه د ارزو څوک یم ، پلار ارزومن روزلی یم او تل مثبت فکر کوم ، زړه مې پخوا هم راته ویلي دي چې یوه ورځ به مې خدای نصیب کړي چې ستا خندا نوره زما محرم وي زما خندا تا ته محرم وي ، ته زما تکیه وې او زه ستا تکیه وم ، زړه مې غواړي چې هرڅومره مې زړه مات شي ته یې ورغوې او زړه مې غواړي چې هرڅو مره د زړه مات شي زه یې ورغوم ، زړه مې غواړي چې د ابراهیم اد هم غوندې ستا دمینې کعبې ته د شام دښتې درکچ کړم او زړه مې غواړي چې پښې یې بلی ، ښیرې ګریوان او پاره پاره جامه دې تر دره ځان ورسوم او زړه ستا د مینې له چینې داسې سېرابه کړم لکه ابراهیم ادهم چې موړ وو ، زړه مې غواړي چې ستا مینه مې په زړه کې د هر پیل او پای وا کداره وي

او زړه مې غواړي چې هر اول او آخر ستا په نوم کړم ، زړه مې غواړي چې يوائې ستا ناز او کرشمې مې په زړه کې د خوښۍ اتڼ وکړي او يوائې ته مې د مرګ سلګۍ وګورې ، زړه مې غواړي چې يوائې ته مې د ژوند د خطير سفر ملګرې وې او ستا مينه مې په زړه کې انرژي او توان وزيږوي زړه مې غواړي چې...
چې کاغذ ته مې وکتل ريښتيا د وهمه پاڼه مې هم ډکه کړې وه نور مې نو خبره راټوله کړه خو زړه مې غوښتل چې ډير څه ورته وليکم.
ګوره دا ليک چې دې ولوست په همد غه کتاب کې ببر ته ليک راته وليکه ، زړه مې غواړي چې يوائې هماغه ليک مې نور د هر څه ځواب وي ، ګوره د ځواب په تمه يم ، د جمعې په ورځ درځم ليک به دې حتماً ليکلی وي او د همدغه کتاب په منځ کې به دې ايښی وي.
کاغذ مې قات کړ په کتاب کې مې کيښود ، نور درس هم مزه نه راکوله له هغه ځايه راپورته شوم ، په چرت کې وم که کاغذ يې پلار وګوري ، مور يا يې هم خور وګوري څه به وايي ؟ نه بې له هغې به يې بل هيچا ته هم نه ورکوم.
جامې مې واغوستې د آمنې دوی د کور لور ته روان شوم ، عجيب احساس مې کاوه ، زړه مې غوښتل چې ژر يې راته ځواب ليکلی وای ژر يې لوستلی وای او ژر يې ببرته کاغذ په لاس را کړی وی ، کور ته يې ورغلم ، زنګ مې وواهه ، خپله آمنه وه ، له خوښۍ الوتلم.
- بلې ؟
- آمنې زه يم اسد ،ګوره يو ځل خپله را ووځه کار مې دی درسره.
- په دواړو سترګو درغلم ، ريښتيا راځه کورته کنه.
- نه ته راشه لوړی تا سره کار لرم.
زړه مې دربېده ، ځو راوتله ، څو ځله مې په ځان آيت کرسي چوپ کړه ، ياخدايه اوس خبرې رانه هيرې نشي ، څه ورته ووايم ، په همدې سوچونو کې ولاړ وم چې آمنې دروازه خلاصه کړه ، موسکه او جادوګره قواره يې را ښکاره شوه ، سترګې مې يې خونې سرو غټو غټو سترګو ته ونيوې او داسې مې ورته وکتل لکه له موسکې قوارې

يې چې په زړه کې تصويرونه اخلم.
- به به سترګې مو روښانه ، د پلار ماشوم وګوره ، سترې مشې راځه کور ته.
- نه نه ځم ، بس بېرته ځم يوائې دا کتاب مې راوړی دی.
- د چا دی ؟
- ستا لپاره.
- زما لپاره ؟
تندی يې ګونځې کړ کتاب يې ورو اخيست بيا يې واړاوه ، په منځ کې يې کاغذ ته پام شو راوايې خيست ، زه وچ حيران شوم اوس څرنګه کوې.
- نه نه ګوره دا دلته مه ګوره ، يوائې ستا لپاره دی چې بل څوک يې ونه ګوري کور به يې وګورې.
- څه دي پکې ؟
- ته يې وګوره ته هم همدومره وليکه لا زيات.
- څه شی وليکم ؟
- ته دا ولوله بيا به پوه شې زه اوس ځم.
- پاتې شه خاله هم کور ده چای وڅښه بيا به لاړ شې.
- نه مننه درسونه لرم ، خدای پامان.
- مخې ته مو ښادی.
ورته ومې کتل سترګې يې تتې کړې ويې خندل لاس يې وخوځاوه او دروازه يې بنده کړه ، نور نو مخ په پوهنتون روان شوم عجيبه احساس مې کاوه لکه چې اډونه مې سپک شوي وي خو انديښنې مې کرارې کرارې زياتېدې دهغې يوه يوه خبره رايادېده.
- څه دي پکې ؟
- څه شی وليکم.
- پاتې شه خاله هم کور ده چای وڅښه بيا به لاړ شې.
- مخې ته مو ښادی.
په چرتونو کې پوهنتون ته لاړم ، ټوله شپه مې هغه په خوب ليده ، کله

به مې يې ليک په خوب ليده چې اوږد ليک يې را ته ليکلى وي. سبا ته پنج شنبه وه ، په درس له سره ونه پوهېدم ، يوائې هغه مې سترګو ته ولاړه وه ، دهغې خندا ، شوخي او ښکلې سترګې ، که به مې استاد ته کتل ، ذده کوونکو تختې او هر څه ته دهغې تصوير مې ليده ، نه مې ځان غړولی شو او نه مې هم يوائې په هغې فکر کولای شو.

ښېګا مې هم همدا اسې چرت خراب وو ، سبا تـه د جمعې ورځ وه ، سبا ته ورتللم له ځانه سره مې بس همدا ويل چې څه به يې را تـه ليکلي وي ؟ مينه ناک ليک به وي ، غمجنوونکی ښکلی او که به يې څه ليکلي وي ؟.

سبا مې زړه ټوپونه وهل بس ځان مې تيار کړ او د خالـه دوی د کور په لوري مې مخه واخيسته ، زنګ مې وواهه ، زړه مې ډبېده اوس به هم آمنه وي وايي به چې څوک يې ؟ په همدې چرتونو کې ولاړ وم چې خاله غږ کړل.

- څوک يې ؟

- زه يم اسد .

- به به راځه راځه.

چې ورننوتم ، خاله په سرای کې لمر ته پښې غځولې وې ، زرلښت او نورزيـه يـې هم خواتـه ناستې وې چـای يـې څښـلو ، چـې ور ورسـېدم کامران له کوټې وليدم رامنډه يې کړه.

- نامرده.

سخت وډار شولم ، له ځانه سره مې وويل چې لکه چې هغـه ليک يې ليدلی دی که څه بلا خو بيا مې زړه ولګېده.

- هغـه بلـه ورځ راغلـی وې پـټ تللـی وې تاويـل چـې خپـل نوټونـه بـه درکړم ، راوړي دې دي.

- نه قران له ياده مې ووتل.

- ځه ته هم که خير وو څوک ډاکټر کېږې ليونی به شې.

دخاله خواته کېناستم ، چـای يې را ته واچاوه ، خو مـا پـه آمنـه پسـې سترګې غړولې ، چې لږ وروسـته لـه کوټې راووتـه پـه برنډه روانـه وه

راته ويې کتل هيڅ غږ يې هم ونه کړ لکه خپه چې وي په بله کوټه ننوته ، ما له ځانه سره فکر وکړ چې لکه چې لاړم تباه برباد شوم ، خاله راته خبرې کولې خو په يوه خبره يې هم پوه نشوم.
- ښنګه زويه وايم درسونه دې ښه دي ؟
- هه ښه دي بد ندي.
- ښنګه دا سې سره اوتر يې لکه چې درسونه درباندې ډير دي ؟
- هو ولا له پلاره هم نه يم خبر تاسې ته يې څه حال ندی را استولی ؟
- نه جوړ او روغ دی.
- رخصتۍ مو کله دي ؟
- نور نو نږدې دي.
- ښه له خيره بيا نو زه هم درسره ځم يو چکر ځم د غزني زيارتونو ته ډيره موده نه يم تللې.
ډيره شيبه يې خبرې وکړې ، زه حيران وم اوس څه وکړم ، نور مې نو تصميم ونيو چې پورته شم ، کتاب يې هسې هم رانه کړ ، له ځانه سره خجالت هم وم او له ځانه مې نور بد هم راتلل آمنې ته مې هم غوسه راتلله.
راپورته شوم خاله ډيره ټينګه شوه ، خو زه راپورته شوم خدای پاماني مې ترې راواخيسته او مخ په بهر راووتلم ، په فکر کې وم چې ولې يې ليک رانه کړ ؟ ولې يې روغبړ و نه کړ ؟ ولې مروره وه ولې ؟ بس په همدې فکرونو کې روان وم چې له شا چا غږ راپسې وکړ.
- صبر دا کتاب دې له ياده وتی.
ور و مې کتل ، آمنه وه پخپله ، له خوښۍ الوتلم په منډه ور وګرځېدم له ليرې مې سترګې پکې خښې کړې ، خو هغې تندی ګونځې نيو لی وو او په غوسه کې يې کتاب راته ونيوه.
- واخله دا کتاب دې او بله ورځ دې که کتاب درسره راووړ خبر دې وې ؟
- ولې ؟
- همداسې ، چې ومې ويل.

نه یې روغبړ وکړ او نه یې هم خدای پاماني بدبدیې راته وکتل او دروازه یې ور ونیوه.
- نور نو مخې ته ښه.
نه یې هغه د مینې ډک سلام وو، نه یې هم هغه خوږه او په یا پاتېدونې خدای پاماني، زه وچ حیران شوم له ځانه سره مې وویل چې نو په لیک کې مې څه لیکلي وو چې دومره غوسه ده؟ ډیر مې زړه غوښتل چې لیک همدلته ولولم خو په ډیرو تکلیفو نو مې ځان ورسره تر پوهنتو نه را ورساوه، د پوهنتون دروازې ته چې رسېدلم پام مې شو که یې لیک نه وي ایښی. زړه مې وډبېده او ژر ژر مې کتاب واړاوه چې ومې لیدل لیک په کې وو. نور مې زړه ښه شو له ځانه سره مې وویل چې بس هغه یې حتماً راسره شوخي کوله چې ځان یې غوسه نیولی وو. هان په وړوکتوب کې د هغې عادت وو ډیره شوخه وه، داسې شوخي به یې وکړه چې درې ورځې وروسته به پوه شوې چې هه دا یې شوخي کوله.
لاړم د اوبو یو ګیلاس مې راډک کړ او د تخت په سر ور ته کینا ستم، نور ملګري څوک ویده وو او څوک بهر وتلي وو، ځان مې ښه ورته سم کړ او کاغذ مې را وایست، د هماغه لیک په څټ یې ټول څه لیکلي وو او د واړو پاڼو څټونه یې ډک کړي وو، له لیرې مې یې چې په لیک سترګې ولګېدې نو په زړه کې مې وغوړېده، څومره ښکلی لیک یې دی.
د لیک په تندي یې لیکلي وو:
کرکه او نه هیلي مې ومنه.
ماهیڅ فکر نه کاوه چې ته به دومره سپین سترګی وې، د لو مړي ځل لپاره څوک راته د مینې لیک لیکي خو سخت تیر وتلی دی، خدای دې وکړي چې دا لیک د زړه مات نه کړي مګر مجبوره یم چې داسې څیزونه درته ولیکم، زړه مې غواړي چې نور مې له یاده وباسې خپل درسونه دې ولولې او دا نصیحت مې په غوږ کې وساتې چې هیڅکله هم په دغه لاره پل کېنږدې. ما دومره فکر نه کاوه چې دومره له لارې

وتلې وې ، ښه فکر وکړه ، له دې څيزونو لاس واخله ، يواځې پلار دې کولی شي د ابراهيم ادهم کيسې درته ولولي او زه هم يواځې دهغه په سترګو درته احترام کوم ، نور هيڅکله هم ماته ليک ونه ليکې هيڅکله هم زما په اړه قلم په کاغذ کېنږدې او که دې بيا ليک راغی نو خپل پلار ته به يې په لاس ورکړم چې هغه درته ځواب وليکي او په خپله يې پوهنتون ته دروړي.
ما پخواهم په دې اړه فکر نه وو کړی او اوس هم پدې اړه فکر نه کوم ، تا زما په اړه بل فکر کړی دی نو لطفاً بيا راته ليک مه ليکه او نوره مې له ياده وباسه خپل درس ووايه او خپل کار پر مخ بوځه.
خدای دلره.
آمنه رحيمي.
له ډيرې غوسې ځای رابانـدې تنـګ شـو ليـک مـې ځيرې کـړ او د کثافاتو سطل ته مې غوځار کړ چې څه ښيرواې او ښکنځلې پـه خو له راغلې ورته ومې کړې ، له ځانه سره مې وو يل چې څومره هيلې مې درته درلودې او څرنګه مې دې زړه مات کړ خدای د زړه مات کړه. بيا په فکر کې شوم چې دا ښکلي ټول داسې بد زړي او سخت زړي دي ، فکر کوي چې د نړۍ ټولې ښکيڼې په هغوی کې نغښتې دي او د ټولې دنيا نيکمرغۍ دهغوی انتظار کوي مګر سختې تيروتلې دي يوه يوه متوجه کيږي ، ياره په نړۍ کې به هيڅ ښکلی هم نه وي چې ښه ، آبرومندانه اوهوسا ژوند ولري دا ددې له کبله چې ژر تير وځي ژر ځان ته غره شي او ژر ځان ترې ورک شي ، بس ژر بې لارې هم شي ... بس په همدې فکرونو کې وم ، که به بهر ووتلم او که به کوټې ته راغلم هيڅ ځای مې هم طاقت نه کېده ، کله به مې ځان په کتاب بوخت کړ هم نه کېده ، آخر نه کيږي څرنګه به يې له ياده وباسم.
شپې ورځې تيرېدې ، د آمنې د مينې په ځای مې په زړه کې کرکه راټوکېده ، چې څومره به وخت تيريده نو کرکه مې يې په زړه کې غوړېده ، بس په دې مې فکر کاوه چې په چا به مينه وي او له چا سره به مينه کوي ؟ دا فکر به مې چې سر ته راغی نور به نو له غوسې

چاودېدلم.
دا سمستر هم خلاص شو کور ته لاړم ، رخصتي مې تیره کړه خو په هیڅ پوه نه شوم ، نور مې یې له کوره هم بد راتلل ، او زړه مې بل قسم ډک وو ، پلار هم ډیره تسلي راکړه هغه ویل چې دا جینۍ زه پیژنم هغه ستا خوشبختي غواړي زه پوهیږم چې هغې په کومه مو خه دا کار کړی خو زه پوهیدم چې هغې په لیک کې ماته څه لیکلي وو پلار خو هغه لیک نه وو لوستلی.
بل سمستر هم داسې تیرېده ، ډاکټر څوځله پوهنتون ته راغی ، پوښتنه مې یې وکړه سخت به راته ټینګ شو چې ورسره لاړ شم خو ورسره لاړم نه ، زړه مې بل رقم ډک وو ، نور مې له ډاکټر ، خاله او له ټوله کوره مې یې بد راتلل.
خو هیڅ قسم مې له زړه نه وتله او زړه ته به مې هره ورځ تسکین ورکاوه ، په درسونو به مې ځان بوختاوه او د ډاکټر زړګي ټوقو ته مې ډیر غوږ نیولو ، د دغه سمستر نیمايي وو چې د ازموینو په پیلېدو سره مې نور د هغې له یادونو سره مخه ښه وکړه نور مې غوښتل چې دهغې مینې ته د پای ټکی کیږدم.

څوارلسم څپرکی

د پلار مرګ

څومره چې درسونه سختېدل هومره مې زړه ماتېده ، ورځ په ورځ مې له دنیا بد راتلل ، د پوهنتون حا او هوا مې په زړه مې منګولې خښولې او عادت کولم یې ، وخت سخت تېرېده نه مې په درس بساینه کېده او نه مې هم پوچو او خوشو خیالونو تنده ماتولی شوه ، سهار به تر بېګا ناست وم کتاب ته مې هسې سترګې نیولې خو فکر

به مې بل خوا وو ، بل بل رقم فکرونه مې کول.
یوه شپه مې کتاب په سینه ایښی وو ، پلار مې نیغ سترګو ته ودرېده ، یوه یوه کیسه مې یې سترګو ته ودرېده ، داځل چې په رخصتۍ تللی وم یوه کیسه یې راته وکړه ډېره خوږه وه.
- زویه کله چې ابراهیم ادهم تخت پرېښود او له ښآره لاړ نو ټول ملت یې پسې سرګردانه شو یوه ورځ یو کس ښار ته راغی زیری یې وکړ چې ابراهیم ادهم یې په خپلو سترګو لیدلی دی چې د یوه سیند په غاړه په یوه ګټه ناست وو ، ټول رعیت یې ، ښځه یې او زوی یې پسې ووتل ، کله چې ورغلل نو ابراهیم ادهم یې ولید چې د سیند په غاړه په یوه ګټه ناست دی او خپل پوستین ګنډي ، رعیت او ښځې یې ټولو په یو غږ ترې پوښتنه وکړه.
- اې عادله پاچا ! ولې دې تخت پرېښود او داسې ژوند دې غوره کړ ، راځه بېرته راسره لاړ شه ټول خلک درته انتظار کوي.
وایي چې ابراهیم ادهم ورته د نه تللو ځواب ورکړ ، ټول ورته سخت ټینګ شول ، ډېرې زارۍ یې ورته وکړې ، وایي چې ابراهیم ادهم پداسې حال کې چې خپل په خپل پوستین بوخت وو وویل.
- درسره ځم خو په یو شرط.
وایي چې ټولو په یوه خوله وویل.
- په دواړو سترګو شرط وایه.
وایي ابراهیم ادهم له خپلې ستنې تار وویسته او اوبو ته یې غوځاره کړه او بیا یې خلکو ته مخ ور وګرځاوه.
- که مو له سینده زما ستنه راوکښله.
وایي چې خلکو ورته وویل چې یا عادل پاچا دا به ډېره سخته خبره وي موږ به کله وکولای شو دا دومره ستر سیند او تاسې یې دا سې منځ ته ورغوځار کړه وبه یې نه موندلای شو. وایي چې ا براهیم ادهم موسک شو او سیند ته یې مخ ور وګرځاوه.
- ماهیه ! زما ستن راپیدا کړه.
وایي خلکو یو بل ته وکتل چې څرنګه شونې ده چې ماهی ستنه

راپیدا کړي. وایي یو ماهي له اوبو سر راپورته کړ او په خوله کې یې ستنه وه ، ابراهیم ادهم وویل چې دا زما ستنه نده ، ډېره شېبه بیا ماهي په اوبو کې ورک وو وروسته یې سر رابښکاره کړ او په خوله کې یې ستنه وه ابراهیم ور پورته شو او ستنه یې ترې راواخیسته ، ماهي ته یې شاباسی ووېل او خلکو ته یې مخ راوګرځاوه.
- دا پاچاهي مې ښه ده او که هغه ؟
وایي چې ټولو خلکو په یوه خوله ځواب ورکړ.
- نه دا پاچایي مو ښه ده.
وایي چې ابراهیم ادهم وویل چې پس داسې ده نو ما پخپل حال پرېږدئ او تاسې لاړشئ ځانته بل عادل پاچا غوره کړئ ، په ما کار مه لرئ.
پلار به سره وخوځېده راته موسک به شو.
- نو داسې غورې دي ،زویه له معنو یت سره چې ژوند کوې په ډېرو رازونو به پوه شې او ډېرې غوټې به درته خلاصې شي ، دا زړګو نه کیسې او حکایات ټول هم دروغ ندي.
ټوله شپه مې پلار عجیب عجیب په خوب لیده ، تر سهاره ویده نه شوم ، کله به بهر ووتم او کله به هم راغلم په تخت کې به ویښ ناست وم ، هیڅ آرام نه راتللو ، فکر مې بل ډول ګډوډ وو سر مې درد کاوه او یوقسم خولې شوی وم. سهار مې زړه نه کېده چې درس ته لاړ شم ، په انګړ کې ګرځېدم یو چا غږ راباندې وکړ.
- ډاکټر اسد بهر غواړي.
زه حیران شوم ، څوک به وي ؟ چې ما غواړي ؟ ور ووتلم ، ډاکټر بهر ولاړ وو ، کورنۍ جامې یې په تن وې او یوډول وارخطا ښکارېده ، زما زړه وډ بېده له ځانه سره مې وویل چې خدای د خیر کړي. په موټر کې ورسره سپور شوم خاله او آمنه هم ناستې وې ډاکټر هیڅ نه ویل خاله ته مې وکتل.
- چېرته ځو ؟
- ځو غزني ته پلار د حال راا ستولی دی چې لږ څه ناروغ دی ماویل

پوښتني ته به يې ورشو دا موښه وبلله چې ته هم راسره ولاړ شې.
دا خبره يې بل ډول راته ښکاره شوه ، زړه مې په زوره زوره وډبېدلو ، د آمنې سترګو ته مې وکتل هغې د ښيښې لور ته وکتل او لکه چې په سترګو کې يې اوښکې وې ځان يې سره هغې او دې خواته کړ ما له ځانه سره وويل چې ولا کومه خبره شته.
- ژر کړئ وواييئ په پلار څه شوي دي ؟
- هيڅ ندي شوي کراره کراري ده ليونی مه کيږه.
خو زړه مې نه کرارېدلو ، ستونی مې وپړسېده له ځانه سره مې وويل.
- زه په دنيا کې همدا يو پلار لرم ، هغه هم داسې پلار ، د ځمکې په سر د خدای ښېلګه د مينې ، وفا ، عزت او و قار ځلی ، خدای خو يې دې راته سل کاله نور هم ژوندی لري ، ياخدايه ! مخکې له مايې روح مه اخله ، مايې له غيږې ژر مه بې برخې کوه ، هغه ما ته لا ډيرې نورې کيسې هم لري ، دهغه کيسې لاندي ختمې شوې ، د هغه مينه تراو سه په شور کې ده او زړه يې لا ډير څه لري.
بس همداسې له ځانه سره غږېدم چې خاله مې په سر لاس کېښود .
- زويه ليونی ليونی مه کيږه ، جوړ او روغ دی ته خو زمونږ زړونه غورځوې ، شکر ځوان يې دا خبرې څه شی دي چې کوې يې.
په لارې هرڅه راته عجيب برېښېدل ، زړه مې ډک ډک کېده ، زړه مې غوښتل چې ښه وژاړم دومره وژاړم چې ځومې پلار ندی ليدلی ، بس نور نو نه شوه ژړا مې نه شوای تم کولای په سترګو کې مې اوښکې وګرځېدې.
- هغه زما يواځينۍ تکيه ګاه ده بې له هغه ما ته ژوند معنی نه لري همداسې چې بې له ماهغه ته ژوند معنی نه لري.
آمنې سلګۍ وکړه ، ورته ومې کتل سترګې يې له ژړا سرې او ښتې وې ماته يې وکتل او نور يې نو په خاله سر کېښود ، ډاکټر هم سترګې وموښلې او خاله هم مخ ته ټيکر ونيو. نور نو پوه شوم چې په پلار څه شوي دي ، تر غزني پورې مې نور په ژړا سر وخوړاوه ، هيڅ ډول لاره نه لنډېده له لارې له کورونو له موټرونو له هرڅه مې بد راتلل

، زړه مې لکه تېږه هسې کلک شوی وو ، زړه مې غوښتل چې په چیغو چیغو وژاړم ، خاله او آمنې ته مې وکتل.
- هغه ویل چې زموږ ژوند لکه د شمې هسې مثال لري ، یوه ورځ مو شمه بله شوې ده یو ورځ به ختمېږي او مرو به ، څه موده وروسته به له ذهنونو پاکیږو لکه د شمې چې غوړ پاتې شي خو څه موده وروسته هغه هم پاک شي ، هغه ویل چې دا شمه یوه نده ډېرې شمې زموږ په شاوخوا کې بلې دي له موږه وړاندې او خدای خبر له موږه وروسته ، خو خدایه زما شمه هم له هغه سره یوځایې مړه کړې زه به د هغه دوري هیڅکله هم ونه زغملای شم.
بس په همدې چیغو او ژړا کې مې تر کوره ځان راورساوه ، له موټره چې ښکته شولو ، مامخ په کور ورمنډه کړې ، د کور په انګړ کې ډېر خلک ولاړ وو ډېر بیرو بار وو ، نور مې نو له اډو د مه وتښتېده سر راباندې ګرځېده د اسلان پلار ته مې وکتل.
- پلار مې چېرې ؟
هغه شاوخوا وکتل ، بیارانږدې شو خو ما پورې واهه.
- پلار مې چیرې ؟
صبر وکړه ولې وارخطا یې راځه ، پسې روان شوم ، په کوټه یې ور ننه ایستلم په هغه کوټه چې تل به یې راته پکې کیسې لوستې تل به یې راته خندل او خواته به یې ویده کیدم ، په کوټه کې چپرکټ ایښی وو ، دومره چیغه مې له خولې ووته چې څو مې په کومې کې ځایېده ، نور مې نو یقین راغی چې پلار نورې سترګې پټې کړې دي نور یې نو شمه مړه شوې ده او نور یې نو یواځې پرې ایښی یم خو په لیوالتیا سره ورغلم او له مخه مې یې پرده پورته کړه ، پلار خندانه څیره لکه چې د تل په څیر به موسک وو ، سترګې یې پټې کړې وې ، خوله یې پټه نیولې وه ، د نکل په وخت به یې چې له خولې تاوده تاوده اسویلي راوتل هغه راپه یاد شول ور ټیټ شوم او غوږ مې پرې ور ونیوه ، خو هیڅ هم نه وو یواځې یو ډول پروت وو نور مې نو طاقت نه کېده پرې ور وغورځېدم لاس مې ترې چاپیر کړل او په زوره زوره مې ور ته په

کوکو پیل وکړ.
- پلار پورته، پورته، ولې دې یو اځې پرېښودم، پورته شه لا د ښېلېدو نه یم پورته شه، تر اوسه مې دې تاوده تاوده اسویلي خوږه موسکا او خبرې په زړه کې ژبغړاندې دي پورته شه ته او خدای پورته شه. های.
زړه مې له غمه چاودېده په مخ یې وپر بوتم دهغه مچي رایادې شوې چې ښه خبره به مې وکړه نرم به یې ځان ته ورنږدې کړم او په په تندي به یې ښکل کړم د مچي ځای به مې یې تر ډېره په تندي کې پاتې وو بیا به مې یې مخ ته وکتل او موسک به شو، اوس یې په تندي ور پرېوتم ښکل مې کړ.
- ته او خدای پورته شه، یوځل مې بیا په تندي ښکل کړه، یو بل نصیحت راته کړه او یوه کیسه راته ولوله، پورته شه. مه ځه.
چا شاته کش کړم سوک مې ور خلاص کړ او له ځانه مې پورې واهه.
- لیرې شه، ستا یې څه، دا زما پلار وو، ما یې مینه کتلې وه، په ژوند یې چېرته وې، چې دهغه مات زړګی به قلم قلم وو، چې له خپګانه به یې ستوني پړسېدلی وو چې له زاریو به یې خوله وچه شوې وه، چې له ستړیا به یې حلق وچ وو، چې له ظلمه به یې زړه زره زره وو اوس درته په یاد شو، هغه وخت چېرته وئ چې د زړه وینې یې خوراک وې، له یوه زوی سره یې هم چا مینې ته نه پرېښود، په دنیا یې ځای ورک وو، له هره دره به ورټل شو په هره دروازه کې به سپک شو.
بیا مې ترې غېږه چاپیره کړه او په تندي مې ښکل کړ.
- پورته باباجانه ! ته وخدای پورته شه، زه دې زړه وینم چې څو ځایه سوري سوري دی، پورته شه اوس دنیا بدله شوې ده، ټول خلک زما او ستا کور ته راغلي دي، پورته شه نن یې یاد شوي یو، پورته شه وګوره، نن یې رابانديې زړه سوځېدلی دی، نن ورپه یاد شوي یو، پورته شه باباجانه لږ څه ورته ووایه، دوه کلمې ځواب ورکړه، هغه ځواب ورکړه چې هره ورځ به دې یاداوه، موږ هیڅ چا ته اړ نه یو له

خدایه پرته له هیڅ مرسته نه غواړو ، پورته باباجانه دا خبره چا نده اورېدلې نن یې ورته واوروه نن ورته ووایه چې تل موږ په دغه کوټه کې یوائې وو نن موهم یوا ځې پر ېږدئ ، باباجا نه پورته ، پورته بیا راسره دکان ته لاړ شه قلم په غوږ کې کېږده او ترښځ او مشترنګ رااخله ، پورته باباجانه باباجانه...
بیا چا له لاس ور ونیولم او له پلاره یې پورته کړم ، خلکو په غېږه کې ونیولم او له چپرکټه یې را دېخوا کړم ما بیا چیغه کړه.
- باباجانه وګوره ورته ، اوس مې در نه بېلوي ، باباجانه وګوره ، په ټول ژوند کې چا درنه نه وم بېل کړی نن مې بېلوي ، باباجانه پور ته شه په خوا مې شه زور یې راباندې تیر دی پورته باباجا نه ، یوا ځې یم ، یوائې مې مه پرېږده ، پورته باباجانه زړه مې چوي اوښکې مې له سترګو راروانې دي هیڅوک نشته چې پاکې یې کړي. پورته باباجانه سترګې مې سرې شوې باباجانه ته وخدای پور ته شه نور مې څوک نشته چې تسلي راکړي پورته شه زړه مې مات مات دی دا خلک یې نور هم ماتوي ، په زړه کې مې اور بل دی ، یوا ځې تادرک کولای شو پورته شه. پورته شه باباجانه زړه مې چوي ، داظالمان مو د کلو کلو مینه ماتوي ته ورته پروت یې یوځل لاس پرانیزه او سینې ته مې درنږدې کړه ، پورته باباجانه باباجانه.
نور نو په ځان نه وم خبر چې سترګې مې پورته کړې آمنې مې سر په غېږ کې نیولی وو ، سترګو ته مې یې وکتل اوښکو یې ګریوان لومد کړی وو او ښکته په ما راتویېدلې.
- پلار څه شو ؟
آمنه ژړا واخیسته او سرېې راباندې راکېښود په ژړا کې یې وویل.
- نور نو آرام شه ، ته او خدای نور آرام شه.
خو زه را پورته شوم ، په کوټه کې مې وکتل هیڅوک نه وو ، بهر مې وکتل په سرای کې خلک ښکارېدل را منډه مې کړه.
-صبر صبر ، څه مو کړ ؟
له برنډې ښکته لویدلی وم نور نو په ځان نه وم خبر چې بیا مې سترګې

پرانستلې ، په روغتون کې پروت وم ، آمنه مې سرته ولاړه وه او له ژړا يې سترګې سرې کړې وې ، چې ما سترګې وغړولې له خوښۍ پورته شوه ، شاوخوا يې وکتل او راټيټه شوه په تندي يې ښکل کړم.

پنځلسم څپرکی

غم او هيله ، وروستۍ برخه:

د پلار غم مې زړه قلم قلم کړی وو ، په ناسته پاسته ، خوب او خوراک کې مې هغه سترګو ته نيغ ولاړ وو ، څو ورځې خو دکان ته پرله پسې ورتللم او سهار به مې په ژړا پيل وکړ تر ماښامه ، په کومو ځايونو چې هغه ګرځېدلی وو ، چېرته چې هغه کار کړی وو ، چېرته چې ويده شوی وو ، ټول ځايونه به مې هره ورځ له نظره تېرول ، د هغه جامې ، اسباب د نسوارو قوطی هر څه به مې چې کتل له ژړا به مې ورته کوکه وکړه سر به راباندې وڅرخېده او بې هوښه به شوم.
پوهنتون ته راغلم او د زړه په وينو مې درس ته دوام ورکړ ، خو پلار مې داسې د ژوند په اړخ اړخ کې غځونې کړې وې چې هيڅ مې ترې ځان نه شو خلاصولای. کله به يې موسکنده قواره راته ياد شوه او کله به يې له نسوارو ډکه خوله ، خندا يې خوب يې ، هغه وختونه به مې يو يو له نظره تير شو چې هر بېګا به خوا په خوا پراته وو او هغه به راډيو لګولې وه او چې خبرونه به ختم شول ما ته به موسک شو .
درسونه هم سختېدل ، ډاکټر او خاله به هم په څو ورځې کې يو ځل حتماً راباندې ګرځېدل ، آمنه مې هم را په ياد بده چې د پلار د مرګ په ورځ يې راسره ژړلي وو ، سر مې يې په غېږ کې ايښی وو او اوښکې يې راسره تويولې ، په روغتون کې يې په داسې حال کې په تندي

ښکل کړم چې د پلار ښکولولو ته تږی وو ، نوره مې آرام آرام په زړه را ننوته او زړه ته مې یې لاره میندله.
یوه ورځ ورغلم کورته یې ، ماخوستن ټول سره ناست وو خو هغه نه وه ، ماته نه ډوډۍ خوند راکاوه او نه هم ناستې سبا ته یې پلار ، کامران او زرلښت ووتل یواځې زه ، خاله او هغه پاتې شو زه له خاله سره په کوټه کې ناست وم چې راننوته ، خاله یوځل ماته وکتل بیا یې هغې ته وکتل هغې چای کیښود ماته یې وکتل او نورنو په پیالو اخته شوه ، ماترنن ورځې پورې نه وو موسلي نه مې موسکا خولې ته راتله خو چې هغې ته مې وکتل په شونډو مې موسکا خپره شوه ،بیا مې پلار یاد شو او له ځانه مې بد راغلل.
آمنې خاله ته چای کیښود بیا یې ماته وکتل ، ډیره شببه چوپ وه ، ما خاله ته وکتل ، پلار مې بیا سترګو ته نیغ درېدلی وو.
- خاله د پلار غم مې ژوند داسې نیم نیمګړی کړ.
خاله څه ونه ویل ، ډیره شببه چوپ وه بیا د سترګو له کنجونو آمنې ته وکتل د هغې په سترګو کې اوښکې ښکارېدې ، زه حیران شوم داولې ؟ څه مې ونه ویل آمنې ته مې وویل.
- ولا مننه هغه ورځ مې دې ډیره مرسته وکړه.
آمنې سر پورته کړ ، سترګې یې له اوښکو ډکې وې ، خاله ته یې وکتل بیا یې ماته وکتل او په ژړغونې لهجه یې وویل.
- ستا له لاسه یې زما هم ملا ماته کړه.
زما ویښتان ځیږه شول ، زړه مې ودرېده ، خاله ته مې وکتل ، د هغې هم په سترګو کې اوښکې ګرځېدې بیا موسکه شوه ماته یې وکتل.
- چای وڅښه ، داز موږ آمنه هم ډیره د نري زړه خاونده ده ، له غزنې چې راغلو دوه میاشتې خو پرله پسې د شپې ټوله شپه زه ورته ویښه وم بس ژړل به یې.
- ولې ؟
امنې ته مې سترګې ونیوې ، ګوندې هغه ځواب راکړي. خو مور یې اسویلی وکړ او ویې ویل.

- نه پوهیږم ، بس د شپې به په خوب کې راپورته شوه اپلتې به یې ویلې کله به یې ویل مایې زړه مات کړ خدای دې زما زړه مات کړي او کله به یې څه ویل کله څه ؟
زما زړه ودربېده ، ژړا راغله ، آمنې ته مې وکتل د هغې له سترګو نورې اوښکې راتویې شوې خاله ته یې وکتل بیا یې ماته وکتل.
- ته وخدای ما معاف کړه ، ما ستا په ګټه لیکلي وو ، ډیره پیښمانه یم ، ډیره.
ماته هم ژړا راغله ، خاله ماته وکتل. بیا آمنې ته ځیر شوه.
- څه اپلتې وایې لورکې ! د څه شي لیکلي ؟
ما خاله ته وکتل ، ډیره شېبه مې چرت ونیو بیا مې ورته ټوله کیسه وکړه ، آمنې هم خاله ته کتل او اوښکې یې تویولې ، ماهم خپله ژړا نشوه قابو کولای ، خاله هم راسره وژړل.
عجیبه ژوند دی ؟ پلار به هم ماغوندې ماشوم وو ، ماغوندې به لوی شوی وي ، ماغوندې به یې ژوند کاوه ، هیلې به یې درلودې او ماغوندې به پرې سختۍ ، غمونه او خوښۍ ورغلي وي خو یوه ورځ یې سترګې پټې کړې ، نه یې اوس کومه نښانه شته او نه یې هم د ژوند تاوده او خواږه اسویلي بس په همدې فکرونو کې وم چې خاله وویل.
- خدای د خیر کړي ، اسد جانه خپلو درسونو ته دې پام کوه ، آمنه هم لا وړه ده خدای مهربانه دی چې یوه ورځ به راشي چې تاسې دواړه د خوښۍ په جامو کې ووینم.
دخاله دا خبره عجیبه راته وبریښېده ، آمنې ته مې وکتل هغه موسکه شوه او دتل په څیر یې سترګې تتې کړې ، پزه یې منجه کړه او خو له یې راته کږه کړه نوره نو پورته شوه او له کوټې ووته.
زما هم نور په زړه غنې ګډې شوې ، په اونۍ کې یوځل حتماً د آمنې لیدلو ته ورتلم ، ترڅو چې یوه ورځ و ټاکل شوه چې د ډاکټر په خپلو پیسو ماته د کوژدنې مراسم ونیسي ، دامې د ژوند یوه ترټولو خوښوونکې ورځ وه ، په جامو کې نه ځایېدم ، خود پلار ځای خالي

وو ، نه په دسترخوان کې راسره وو نه هم په نورو خنداګانو او خوښيو کې.
هغه وخت هم تير شو ، پوهنتون لا ډير پاتې وو ، يوه ورځ ډاکټر را ته وويل چې د غزني کور خرڅ کړم د پلار دکان هم خرڅ کړم په کابل کې کور واخلم ما هم داسې وکړل ، خو له زړه مې يو خدای خبر وو چې په زړه کې مې څه تيرېدل ؟
وختونه تيرېدل تردې چې د پنځم سمستر په رخصتيو کې خاله او ډاکټر را ته وويل چې بايد ستا سو واده وکړو ، زه وچ حيران شوم ، کور هم راته ډاکټر واخيست ، خو پيسې يې راباندې شوې هغه د غزني د ستر کور پيسې ددغه کور د نيمايي قيمت هم نه شو ، څه سامانونه هم راته هغه واخيستل بله ورځ مو د واده تياری ونيو ، ما درې مياشتې کېدې چې آمنه نه وه لېدلې ، ليدلو ته يې سخت تږی وم ، له ځانه سره مې ويل چې څومره فرق به يې کړی وي ؟
بله ورځ مو واده وکړ او بس نوی ژوند مو شروع کړ ، له هغې وروسته راته هره شپه آمنه يوه يوه کيسه لولي ، زما هم پوهنتون ختم شو ، او لوی بدلون خو بل دا وو چې سارا نړۍ ته ستړګې رڼې کړې دي هغه زما او آمنې يوآځينۍ اولاد دی په ما هم ډيره ګرانه ده خو په هغې له مازياته منلې ده اوس اوس پوهيږم چې زه چې په پلار دومره ګران وم چې مور به راسره څه کول ؟
بس نور نو خپل داستان همدلته ختموم ناوخته دی ، دخوب وخت دی آمنې نن راسره شخړه کړې وه څوشيبې وړاندې په خلا شوي يو او پرته له ما خوب هم نه ورځي.

ښاد او آباد اوسئ زړونه مو دخدای په مينه لبريز اوسه د مور او پلار له دعا او دهغوی له سپيڅلي خدمته مو خدای مه بې برخې کوه
پای
شهيد مفتح ، هفت تير د صدا او سيما ميلمستون د شپږمې روژې د شپې يوه بجه او پنځه څلويښت دقيقې.

Ketabona | کتابونه
WWW.KETABONA.COM

له کتابونه ډاټ کام انلاین کتابتون څخه په وړیا ډول
په ډېره آسانه بڼه صفاء هراړخیز کتابونه ډاونلوډ کړئ!

www.ketabona.com

@Ketabona
www.ketabona.com
info@ketabona.com

TALK TO US
+93 767 616767
info@Ketabona.com